

CUVÂNT ÎNAINTE

Aproape din întâmplare am descoperit în 1938 un exemplar prețios, dintr-o ediție epuizată din *The Glad Tidings*, de E.J. Waggoner, odihnindu-se într-o bibliotecă particulară. Neștiind nimic despre autor sau carte, mi-am simțit inima încălzindu-se în mod ciudat citind-o. Am fost conștient că trecusem într-o nouă experiență în viața mea dând peste o carte cu adevărat deosebită. Temându-mă că nu voi mai vedea vreodată vreun alt exemplar, am obținut permisiunea de a-mi aduce obosita mea mașină de scris în bibliotecă, unde am copiat pagină cu pagină cele mai minunate pasaje, pentru a le avea întotdeauna.

Până am găsit *The Glad Tidings* nu am înțeles niciodată cu adevărat ce însemna de fapt epistola lui Pavel către Galateni. Ce mă încurca în Galateni era conflictul în aparență de neîmpăcat dintre lege și credință. Știam că Pavel, în epistolele sale, a înălțat legea ca fiind “sfântă, dreaptă și bună”. Romani 7:12. Dar în Galateni se părea că el se contrazice. Aparentele discrepanțe și contradicții mă puneau în încurcătură. Majoritatea comentariilor epistolei către Galateni ori erau seci ori pur și simplu împotriva legii. Epistola către Galateni mă depășea, nereușind să experimentez acea dragoste și consacrare față de Hristos pe care Pavel în mod evident le trăia. Fiind atât de nedumerit în ceea ce privește epistola către Galateni, cum aș fi putut eu vreodată să învăț să mă “laud” cu crucea lui Hristos așa cum făcea Pavel?

Încă de la prima mea întâlnire întâmplătoare cu această carte acum mai bine de treizeci de ani, am visat să am o mică contribuție redând-o contemporanilor mei. Dar erau unele dificultăți. Dr. Waggoner a folosit adesea vechea traducere English Revised Version (1881); cei mai mulți dintre cititorii de astăzi nu ar avea acces direct la această versiune. De aceea am înlocuit-o cu Revised Standard Version, care în general este în concordanță cu vechea Revised Version. Apoi, sintaxa folosită de Dr. Waggoner era uneori dificilă. Cu toate că stilul său literar era neobișnuit de clar și concis pentru un scriitor din secolul nouăsprezece, am încercat să-l prezint într-o formă literară mai actualizată. Unele repetări au fost eliminate fără a afecta intenția sau sublinierile originalului. Alte pasaje ce nu aveau o importanță vitală pentru învățătura îndreptării prin credință au fost scoase, ele nefiind relevante preocupările actuale. S-au luat toate măsurile pentru a păstra mesajul inițial al lui Waggoner despre îndreptătirea prin credință exact așa cum l-a predicat el.

Probabil că pot împrumuta cuvintele lui C.S. Lewis pe care le-a spus despre cartea lui George MacDonald, *Predici Nerostite*, și din toată inima să le aplic cărții lui Waggoner, *The Glad Tidings*: “Sunt îndatorat personal acestei cărți tot atât de mult pe cât poate fi de îndatorat un om față de altul.” Sunt încântat să ofer cititorului modern o comoară, care sunt încredințat că se va dovedi tot atât de utilă în îmbogățirea vieții lui pe cât de mult a îmbogățit-o pe a mea.

Robert J. Wieland

INTRODUCERE

Se obișnuiește ca, scriind despre una dintre cărțile Bibliei, autorul să acorde ceva timp pentru a scrie o introducere. Dar este mai bine să introduci cititorul direct în studiul cărții, și astfel el va afla singur, dacă este perseverent și credincios, tot ceea ce aceasta îi poate descoperi. Cunoaștem mai bine un om discutând cu el decât ascultând pe altcineva vorbind despre el. Așa că vom începe fără întârziere studiul epistolei lui Pavel către Galateni.

Dacă toți ar studia Biblia cu rugăciune și seriozitate așa cum ar trebui, acordând atenție maximă fiecărui cuvânt și primindu-l ca venind direct de la Dumnezeu, n-ar mai fi nevoie de nici o altă carte religioasă. Tot ceea ce este scris ar trebui să aibă unicul scop de a îndrepta atenția într-un mod mai direct către cuvintele Scripturii. Tot ceea ce înlocuiește Biblia cu ideile oricărui om, astfel încât călăuzindu-se după acestea oamenii ajung să fie mulțumiți fără a studia Biblia mai departe, este mai rău decât nefolositor.

Fie ca Dumnezeu prin acest neînsemnat ajutor destinat studierii Cuvântului să facă din fiecare cititor un cunoscător mai bun al Scripturilor, care îi pot da înțelepciunea ce duce la mântuire.

E.J. Waggoner

GALATENI, CAPITOLUL 1

Descoperirea lui Isus Hristos, adevărata Evanghelie

1 Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți, ² și toți frații care sunt împreună cu mine, către Bisericile Galatiei: 3 Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos! ⁴ El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. ⁵ A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Primele cinci versuri alcătuiesc un salut care conține întreaga Evanghelie. Dacă n-ar fi o altă porțiune de Scriptură la dispoziția noastră, aceasta conține suficient pentru a mântui lumea. Dacă am studia această mică porțiune cu atâta seriozitate, și am prețui-o atât de mult, ca și cum n-ar mai fi alta, am vedea credința, speranța și dragostea noastră infinit întărite. Citind-o, să lăsăm ca galatenii să se piardă din vedere, și fiecare s-o considere ca vocea lui Dumnezeu, prin apostolul Său, vorbindu-i lui astăzi.

Un “apostol” este o persoană care este trimisă. Încrederea lui este proporțională cu autoritatea celui care îl trimite, și cu încrederea lui în acea autoritate și putere. “Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu”. Ioan 3:34. Așa era Pavel. El vorbea cu autoritate, și cuvintele pe care le spunea erau poruncile lui Dumnezeu. 1 Corinteni 14:37. Citind această scrisoare, sau oricare alta în Biblie, nu trebuie să ținem seama de individualitatea și prejudecățile scriitorului. Fiecare scriitor își păstrează individualitatea, deoarece Dumnezeu alege oameni diferiți pentru lucrări diferite. Dar în toți este Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu numai apostolii, ci toți cei din biserică, sunt însărcinați “să vorbească cuvintele lui Dumnezeu”. 1 Petru 4:11. Toți cei care sunt în Hristos sunt ființe noi, fiind împăcați cu Dumnezeu prin Isus Hristos; și tuturor celor care au fost împăcați li se dă cuvântul și lucrarea de împăcare, așa că ei sunt ambasadori pentru Hristos, ca și cum Dumnezeu prin ei, la fel ca prin Hristos, ar implora oamenii să se împace cu El. 2 Corinteni 5:17-20. Aceasta ar trebui să-i ajute pe cei ce propovăduiesc mesajul lui Dumnezeu prevenind descurajarea și frica. Ambasadorii guvernelor lumești au autoritate în raport cu puterea regelui sau conducătorului pe care-l reprezintă; dar creștinii îl reprezintă pe Regele regilor și Domnul domnilor.

Întreaga învățătură a Evangheliei se bazează pe divinitatea lui Hristos. Apostolii și profeții erau atât de îmbibați cu acest adevăr încât el apare peste tot în scrierile lor. Isus Hristos este “chipul Dumnezeului celui nevăzut”. Coloseni 1:15. “El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.” Evrei 1:3. “El a fost la început cu Dumnezeu și a fost Dumnezeu înainte ca lumea să existe.” Ioan 1:1;17:5. “El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” Coloseni 1:17.

“Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți” sunt legați prin termeni de egalitate. “Eu și Tatăl una suntem”. Ioan 10:30. Ei amândoi stau pe un tron. Evrei 1:3; Apocalips 3:21. Sfatul de pace este între ei amândoi. Zaharia 6:12,13. Isus a fost Fiul lui Dumnezeu toată viața Lui, cu toate că El era din sămânța lui David în ceea ce privește trupul; dar prin învierea din morți, realizată prin puterea Duhului de sfințenie, calitatea Sa de fiu a fost demonstrată tuturor. Romani 1:3,4. Această epistolă are aceeași autoritate ca și apostolia lui Pavel.

“Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl “-acesta este Cuvântul Domnului, și de aceea are o putere mai mare decât cuvântul omului. Domnul nu face comerț cu complimente goale. Cuvântul Lui creează, și aici avem forma creativă a cuvântului.

Dumnezeu a spus, “Să fie lumină!” și a fost lumină.” La fel aici, “[Să fie] Har și pace vouă”, și așa este. Dumnezeu a trimis har și pace, aducând îndreptățire și mântuire tuturor oamenilor-chiar și ție, oricine ai fi, și mie. Când citești acest al treilea verset, nu-l citi ca pe un fel de formă de politețe sau doar ca pe o salutare trecătoare, ci ca pe cuvântul creator care-ți aduce ție personal toate binecuvântările păcii lui Dumnezeu. Este același cuvânt pe care Isus L-a spus femeii: “Iertate îți sunt păcatele!”. “Du-te în pace.” Luca 7:48,50.

Acest har și această pace vin de la Hristos,” care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre. ““Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.” Efeseni 4:4. Dar acest har este

“harul care este în Hristos Isus.” 2 Timotei 2:1. De aceea știm că Hristos Însuși este dat fiecăruia dintre noi. Faptul că oamenii trăiesc este o dovadă că Hristos le-a fost dat, pentru că Hristos este “viața”, și “viața” este “lumina oamenilor. “Această viață-lumină “luminează pe orice om.” Ioan 14:6;1:4,9. În Hristos “toate se țin” (Coloseni 1:17), și astfel deoarece Dumnezeu n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți,” El nu poate face altfel decât ca împreună cu El, fără plată, să ne dea “toate lucrurile.” Romani 8:32. “Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie.” 2 Petru 1:3.

Întregul univers ne este dat în Hristos, și plenitudinea puterii care este în el este a noastră pentru a avea victoria asupra păcatului. Dumnezeu consideră fiecare suflet la fel de important ca și întreaga creație. Hristos a gustat prin har moartea pentru fiecare om, așa că fiecare om din lume a primit “darul Lui nespus de mare.” Evrei 2:9; 2 Corinteni 9:15. “Harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți,” chiar tuturor; pentru că “după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.” Romani 5:15,18.

Hristos este dat fiecărui om. De aceea fiecare persoană îl primește în întregime. Dragostea lui Dumnezeu cuprinde întreaga lume, dar de asemenea se adresează fiecărui om în parte. Dragostea mamei nu este împărțită între copiii ei, astfel că fiecare dintre ei primește o treime, un sfert, sau o cincime din ea; fiecare copil se bucură de întreaga ei afecțiune. Cu atât mai mult este adevărat acest lucru în ceea ce-L privește pe Dumnezeu cu cât dragostea Lui întrece pe cea a oricărei mame! Isaia 49:15. Hristos este lumina lumii, Soarele Neprihănirii. Dar lumina nu se împarte la o mulțime de oameni. Dacă o cameră plină de oameni ar fi strălucitor luminată, fiecare persoană primește întreaga lumină la fel de mult ca și cum ar fi singur în cameră. La fel viața lui Hristos luminează fiecare om care vine în lume. În fiecare inimă credincioasă Hristos locuiește în plinătate. Seamănă o sămânță și vei obține mai multe semințe, fiecare având la fel de multă viață ca și cea originară.

Hristos ne-a cumpărat

Cât de des auzim pe unii spunând, “Sunt atât de păcătos încât mi-e frică că Domnul nu mă va accepta!” Chiar unii care timp îndelungat au mărturisit a fi creștini, adesea își exprimă cu tristețe dorința de a fi siguri că Dumnezeu îi acceptă. Dar Domnul n-a dat nici un motiv pentru astfel de îndoieli. Acceptarea noastră este pentru totdeauna stabilită. Hristos ne-a cumpărat și a plătit prețul.

De ce se duce omul la magazin și cumpără un lucru? Îl dorește. Dacă el a plătit prețul pentru acel lucru, examinându-l astfel încât știe ce cumpără, se îngrijorează vânzătorul că acesta nu-l va accepta? Dacă vânzătorul nu livrează bunurile, cumpărătorul va întreba, “De ce nu mi-ai dat ceea ce îmi aparține?” Lui Hristos nu-i este indiferent dacă-i cedăm Lui sau nu. El tânjește cu un dor infinit după sufletele pe care pe care Le-a cumpărat cu sângele Său. “Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Luca 19:10. “În El [Hristos] Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii,” și astfel “ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos.” Efeseni 1:4,6.

De ce S-a dat Hristos pe Sine Însuși pentru păcatele noastre? “Ca să ne smulgă din acest veac rău.”

Un anumit om, se spune, era cunoscut pentru firea sa violentă. Adesea el se înfuria foarte tare, dar dădea vina pe oamenii enervanți cu care trăia. Nimeni, declară el, nu putea face ce era drept între astfel de oameni. Așa că el s-a hotărât să “părăsească lumea” și să se facă pustnic.

A ales o peșteră în pădure drept casă, departe de orice om. Dimineața își lua ulciorul și se ducea la un izvor pentru a-și procura apa pentru mâncare. Piatra avea mușchi crescuți pe ea, și continua curgere a apei o făcea alunecoasă. Când băgă ulciorul în apă, acesta alunecă. Îl puse la loc, și din nou acesta fu luat de curent. Aceasta s-a repetat de două, trei ori, de fiecare dată ulciorul fiind așezat la loc cu mai multă putere.

În cele din urmă răbdarea pustnicului a ajuns la capăt. Exclamând, “Vei vedea dacă n-o să stai!” el ridică vasul și îl așază cu atâta violență că se sparse în bucăți. Nu era nimeni pe care să dea vina, decât el însuși, și a avut bunul simț să recunoască că nu lumea din jurul lui, ci lumea din el era cea care-l făcea să păcătuiască.

Oriunde mergem, purtăm lumea (“acest veac rău”) cu noi. O avem în inimile noastre - o povară grea, zdrobitoare. Vedem că atunci când vrem să facem bine, “răul este lipit” de noi. Romani 7:21. Este prezentă întotdeauna, “acest veac rău,” până când, îndemnați de descurajare, strigăm, “O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Versul 24.

Chiar Hristos a întâlnit mari ispite în deșert, departe de orice civilizație. Toate acestea ne învață că pustnicii și călugării nu sunt în planul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu este sarea pământului; și sarea trebuie amestecată cu ceea ce este de conservat.

Izbăvirea (“să ne smulgă din”) este a noastră. Hristos a fost trimis ca “să deschidă ochii orbilor, să scoată din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” Isaia 42:7. De aceea El strigă către cei înrobiți “Slobozenie!”. Celor ce sunt legați El le spune că porțile închisorii sunt deschise. Isaia 61:1. Tuturor robilor El spune, “Ieșiți.” Isaia 49:9. Oricine poate spune dacă vrea, “Ascultă-mă, Doamne, căci sunt robul tău,...fiul roabei Tale, și Tu mi-ai desfăcut legăturile.” Psalm 116:16.

Aceasta este adevărat fie că o credem sau nu. Suntem robii Domnului, cu toate că s-ar putea să refuzăm cu încăpățănare să-I slujim. El ne-a cumpărat;și cumpărându-ne, El a rupt orice legătură care ne oprea să-I slujim. Noi avem victoria asupra lumii, numai de am crede. 1 Ioan 5:4;Ioan16:33. Mesajul adresat nouă este că “robia” noastră “s-a sfârșit” și că “nelegiuirea” noastră “este ispășită.” Isaia 40:2.

“Păcatul meu-o, fericirea minunatului gând!

Păcatul meu, nu în parte, ci în întregime,

Este ținut pe crucea Lui, și nu-l mai port,

Lăudat să fie Domnul, lăudat să fie Domnul, O suflet al meu!”

Voia lui Dumnezeu

Această izbăvire este “după voia Dumnezeului nostru și Tatăl”.Voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră. 1 Tesaloniceni 4:3. El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la o cunoaștere a adevărului. Timotei 2:4. Și El “face toate după sfatul voiei Sale.” Efeseni 1:11. “Vrei să predici mântuirea universală?” ar putea cineva întreba. Vrem să predicăm doar ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu învață-că “harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.” Titus 2:11. Dumnezeu a pregătit mântuirea pentru fiecare om, și *i-a dat-o*; dar majoritatea o refuză cu dispreț și o iroiesc. Judecata va descoperi faptul că mântuirea în plinătatea ei a fost dată fiecărui om și că cei pierduți în mod intenționat au dat cu piciorul averii ce le revine ca drept în urma nașterii.

În consecință, voia lui Dumnezeu este ceva de care să ne bucurăm și nu ceva care să fie doar îndurat. Chiar dacă implică suferință, ea este spre binele nostru și este pregătită să lucreze “pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.” Romani 8:28; 2 Corinteni 4:17. Putem spune împreună cu Hristos, “vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!” Psalm 40:8.

Aici este ușurarea pe care o dă cunoașterea voinței lui Dumnezeu. El vrea eliberarea noastră din robia păcatului; de aceea ne putem ruga cu deplină încredere și cu mulțumiri, pentru că “îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.” 1 Ioan 5:14,15.

Slavă lui Dumnezeu pentru această izbăvire! Toată slava este a Lui, fie că omul o recunoaște sau nu. Slăvindu-L pe El nu înseamnă a-I da ceva, ci a recunoaște un fapt. Îl slăvim recunoscând că a Lui este puterea. “El ne-a făcut, ai Lui suntem.” Psalm 100:3.

Puterea și slava sunt legate, așa cum vedem din rugăciunea Domnească. Când Isus prin puterea Sa a schimbat apa în vin, ni se spune că în această minune “El Și-a arătat slava Sa.” Ioan 2:11.Așa că atunci când spunem că a lui Dumnezeu este slava, noi recunoaștem că puterea este toată de la El. Noi nu ne mântuim singuri, pentru că suntem “fără putere.” Dacă mărturisim că toată slava Îi aparține lui Dumnezeu, nu ne vom complăce în închipuiri îngâmfate sau lăudăroșenii.

Ultima vestire a “evangeliei veșnice”, care anunță că ceasul judecății lui Dumnezeu a venit, are ca mesaj, “Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă.” Apocalips 14:7. De aceea Epistola către Galateni, care-i atribuie Lui “slava”, face cunoscută evanghelia veșnică. Este cu precădere un mesaj pentru zilele sfârșitului. Dacă o studiem și-i dăm atenție, putem ajuta grăbind venirea vremii când “pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” Habacuc 2:14.

6 Mă mir că treceți așa de repede dela Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. ⁷ Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. ⁸ Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! ⁹ Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!

Apostolul intră acum în miezul problemei. Spiritul său pare să fie în flăcări, și apucând condeiul el scrie așa cum numai cineva care simte pe inimă povara sufletelor ce se grăbesc către distrugere poate scrie.

Frații lui Pavel erau în primejdie de moarte, și el nu putea să piardă timp cu complimente. El trebuia să ajungă de îndată la subiect în termenii cei mai clari și mai direcți.

Cine “cheamă” oamenii? “Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.” 1 Corinteni 1:9. “Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică.” 1 Petru 5:10. “Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeu nostru.” Fapte 2:39. Cei ce sunt aproape și cei de departe-aceasta include pe toți cei ce sunt în lume. Prin urmare *Dumnezeu cheamă pe fiecare*. (Însă nu toți răspund!)

Dar s-a referit Pavel la el ca fiind cel care i-a chemat pe frații galateni și de care acum se îndepărtau? Gândindu-ne puțin ne vom convinge de imposibilitatea acestui fapt. Pavel însuși a spus că apostazia va fi rezultatul încercării oamenilor de a atrage ucenici după ei (Fapte 20:30); el, ca slujitor al lui Hristos, ar fi fost ultimul om care să atragă oamenii către el. Cu toate că Dumnezeu folosește agenți umani ca Pavel, totuși Dumnezeu este Cel care cheamă. Noi suntem numai ambasadori ai lui Hristos. Dumnezeu este Cel care imploră oamenii prin noi să se împace cu El. Pot fi multehuri, însă este o singură voce.

Separăți de Dumnezeu

Deoarece frații galateni se îndepărtau de Cel Care-i chemase, și cum Dumnezeu este Cel care cu îndurare cheamă oamenii, este evident că ei îl părăseau pe Domnul. Este un lucru de mică importanță să te alături sau să părăsești oameni, dar este o chestiune de importanță vitală să fii cu Dumnezeu.

Mulți par să creadă că deoarece ei sunt “membri cu poziție bună” într-o biserică sau alta, pot fi în siguranță. Dar singurul lucru demn de a fi considerat este, Sunt eu cu Domnul și merg în adevărul Lui? Dacă cineva este cu Domnul, el își va găsi foarte curând locul printre oamenii lui Dumnezeu; pentru că cei care nu sunt oamenii Lui nu vor tolera mult timp printre ei un zelos adept al lui Dumnezeu. Când Barnaba s-a dus în Antiohia, el a rugat frații ca să “rămână cu inima hotărâtă alipiți de Domnul.” Vezi Fapte 11:22,23. Acesta era singurul lucru necesar. Dacă facem aceasta, vom găsi cu siguranță oamenii lui Dumnezeu foarte curând.

Aceia care îl părăseau pe Domnul erau “fără Dumnezeu în lume” în măsura în care se îndepărtau de El. Dar cei care sunt în această stare sunt neamuri, sau păgâni. Efeseni 2:11,12. Prin urmare frații galateni recădeau în păgânism. Nu putea fi altfel; pentru că atunci când un creștin pierde legătura cu Domnul, el în mod inevitabil cade înapoi în vechea viață din care fusese mântuit. Nu există în lume o stare mai disperată decât de a fi fără Dumnezeu.

“O altă evanghelie”

Cum poate exista “o altă evanghelie”? Adevărata evanghelie este “puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” Romani 1:16. Dumnezeu Însuși este puterea, și părăsindu-L pe El înseamnă părăsirea evangheliei lui Hristos.

Tot ceea ce nu aduce mântuire nu se poate numi evanghelie. Acea doctrină ce susține că nu oferă nimic altceva decât moarte nu poate fi numită “evanghelie”, care înseamnă “veste bună” sau “veste fericită”. O promisiune de moarte nu se potrivește acestei descrieri. Pentru ca o doctrină falsă să poată trece drept evanghelie, trebuie ca aceasta să pretindă a fi calea vieții; altfel n-ar putea înșela oamenii. Galatenii au fost seduși și îndepărtați de Dumnezeu de către ceva ce le-a promis viață și mântuire, dar printr-o altă putere decât cea a lui Dumnezeu. Această altă evanghelie era numai o evanghelie omenească. O imitație nu este nimic. O mască nu este un om. Astfel, această altă evanghelie către care frații galateni au fost atrași nu era decât o evanghelie pervertită, un fals, o imitație, nefiind câtuși de puțin evanghelia adevărată.

Următoarea întrebare ar fi, Care este adevărata evanghelie? Este cea pe care a propovăduit-o Pavel? sau cea pe care ceilalți o propovăduiau?

Așa cum Isus Hristos este pentru noi puterea lui Dumnezeu și nu este nici un alt nume în afara numelui lui Isus prin care mântuirea poate fi obținută, la fel nu poate fi decât o singură evanghelie adevărată. Evanghelia pe care Pavel a propovăduit-o galatenilor și de asemenea corintenilor, “Isus Hristos și pe El răstignit”, a fost evanghelia vestită lui Enoh, Noe, Avraam, Moise, și Isaia. “Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor.” Fapte 10:43.

Dacă un om, sau chiar un înger din cer, ar predica ceva diferit de ceea ce Pavel și profeții au predicat, s-ar afla sub blestem. Nu sunt două etaloane pentru bine și rău. Acel lucru care aduce un blestem azi

ar fi avut același rezultat acum cinci mii de ani. Calea către mântuire a fost exact aceeași în fiecare epocă. Evanghelia predicată lui Avraam (Galateni 3:8) era adevărată, fiindcă îngerii fuseseră trimiși la el; și profeții din vechime au propovăduit aceeași evanghelie. 1 Petru 1:11,12. Dacă evanghelia predicată de cei din vechime ar fi fost diferită de cea predicată de Pavel, chiar și asupra lor ar fi fost “anatema”.

Dar de ce să fie “anatema” asupra cuiva pentru predicarea unei evanghelii diferite? Pentru că el este mijlocul prin care alții sunt înlănțuiți în blestem, prin faptul că îi conduce să se încreadă pentru mântuirea lor în ceva ce nu există. Din moment ce galatenii îl părăseau pe Dumnezeu, ei se încredeau într-o presupusă putere omenească, propria lor putere, pentru mântuire. Dar nici un om nu poate mântui pe altul (Psalm 49:7,8); și “blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima de la Domnul.” Ieremia 17:5. Cel care conduce pe alții în blestem trebuie desigur să fie el însuși blestemat.

“Blestemat să fie cel ce va face pe un orb să rățăcească pe drum.” Deuteronom 27:18. Dacă acest lucru este adevărat pentru cel care face să se împiedice un om care este orb din punct de vedere fizic, cu cât mai mult trebuie aplicată celui care face un suflet să se împiedice spre veșnica sa distrugere! Să înșeli oamenii cu o falsă speranță de mântuire-ce ar putea fi mai rău? Aceasta înseamnă să conduci oamenii să-și construiască casa deasupra gropii fără fund.

Un înger din cer

Dar există oare posibilitatea ca “un înger din cer” să predice altceva decât adevărata evanghelie? Cu siguranță, cu toate că nu ar fi un înger recent venit din cer. “Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se preface în slujitori ai neprihăririi.” 2 Corinteni 11:14,15. Ei sunt cei care vin susținând că sunt spiritele celor morți și aducând vești proaspete din ținuturile de dincolo de mormânt. Ei în mod invariabil predică o “altă evanghelie” decât evanghelia lui Isus Hristos. Fiți cu băgare de seamă la ei. “Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu.” 1 Ioan 4:1. “La lege și mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” Isaia 8:20. Nimeni nu trebuie să se lase înșelat, atâta timp cât are Cuvântul lui Dumnezeu. De fapt, este imposibil să fii înșelat când te ții de Cuvântul lui Dumnezeu.

10 Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.

În primele trei secole biserica a fost influențată de păgânism, și în ciuda reformărilor, încă rămâne mult păgânism. Acesta a fost rezultatul încercării de a căuta “bunăvoința oamenilor.” Episcopii au crezut că vor putea câștiga influența asupra păgânilor prin relaxarea stricteții principiilor evangheliei, ceea ce ei au și făcut. Rezultatul a fost corupția bisericii.

Dragostea de sine este întotdeauna la baza eforturilor de a împăca și a place oamenilor. Episcopii doreau (adesea probabil fără a fi conștienți) să atragă ucenici după ei. Fapte 20:30. Ca să câștige favoarea oamenilor ei au trebuit să se compromită și să pervertească adevărul.

Aceasta se întâmpla în Galatia. Oamenii perverteau evanghelia. Dar Pavel căuta să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu și nu a oamenilor. El era slujitorul lui Dumnezeu, și Dumnezeu era singurul căruia el trebuia să-I fie pe plac. Acest principiu este adevărat în orice fel de activitate. Angajații care încearcă să placă doar oamenilor nu vor fi angajați credincioși, pentru că ei vor lucra bine numai acolo unde pot fi văzuți, și vor desconsidera orice însărcinare ce nu poate fi văzută de ochii inspectorilor. Așa că Pavel roagă: “Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești; nu numai când sunteți supt ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor...orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul.” Coloseni 3:22-24.

Există o tendință de a toci tăișul adevărului, pentru ca nu cumva să pierdem amabilitatea vreunei persoane bogate sau influente. Câți nu și-au înăbușit convingerea, din frica de a pierde bani sau poziție! Fiecare dintre noi să țină minte, “Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” Dar aceasta nu înseamnă că trebuie să fim severi și nepoliticoși. Nu înseamnă să jignim în mod intenționat pe nimeni. Dumnezeu este bun cu cei nerecunoscători și profani. Noi trebuie să câștigăm suflete, deci trebuie să avem o manieră câștigătoare. Noi trebuie să arătăm numai cât de atrăgător este Cel iubitor și răstignit.

11 Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească;

¹² **pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.**

Evanghelia este dumnezeiască, nu omenească. În primul verset apostolul spune că n-a fost trimis de un om, și grija lui nu este să fie pe placul omului, ci numai al lui Hristos. Acum se vede clar că mesajul pe care el îl purta era în întregime din cer. Prin naștere și educație el era împotriva evangheliei, și când el a fost convertit aceasta s-a făcut printr-o voce din cer. Domnul Însuși I s-a arătat în drumul lui, când sufla amenințare și omor împotriva sfinților lui Dumnezeu. Fapte 9:1-22.

Nu există două persoane a căror experiență în convertire să fie la fel, cu toate acestea principiile generale sunt aceleași în toți. De fapt, fiecare trebuie să fie convertit așa cum Pavel a fost. Rareori experiența va fi atât de izbitoare; dar dacă este adevărată, trebuie cu siguranță să fie o descoperire din cer tot așa cum a fost pentru Pavel. “Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului.” Isaia 54:13. “Oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” Ioan 6:45. “Ungerea, pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva.” 1 Ioan 2:27.

Nu faceți greșeala de a crede că aceasta anulează necesitatea agentului omenesc în lucrarea evangheliei. Dumnezeu a pus apostoli, profeți, învățători, și pe alții în biserică (1 Corinteni 12:28); este Duhul lui Dumnezeu care lucrează în toți aceștia. Indiferent prin cine aude pentru prima dată ceva adevărul, el trebuie să-l primească ca venind direct din cer. Duhul Sfânt îi ajută, pe cei care vor să facă voia lui Dumnezeu, să discearnă care este adevărul de îndată ce ei îl aud sau îl văd; și ei îl acceptă, nu datorită autorității omului prin care le-a venit, ci datorită autorității Dumnezeului adevărului. Putem fi tot atât de siguri de adevărul pe care îl avem și-l predicăm cum era și apostolul Pavel.

Dar întotdeauna când cineva citează numele vreunui cărturar foarte stimat pentru a-și justifica credința, sau pentru a-i da mai multă greutate menționează numele unei persoane pe care a convins-o, poți fi sigur că el însuși nu cunoaște adevărul despre ceea ce mărturisește. Poate fi adevărul, dar el nu știe personal că este adevărul. Este privilegiul fiecăruia de a cunoaște adevărul. Ioan 8:31,32. Și când cineva deține un adevăr direct de la Dumnezeu, de zece mii de ori zece mii de mari nume ce ar fi în favoarea lui nu adaugă nici greutatea unei pene la autoritatea acestui adevăr, și nici încrederea lui nu este câtuși de puțin clătinată dacă toți oamenii renumiți de pe pământ ar sta împotriva acestuia.

Descoperirea lui Isus Hristos

Observați că mesajul lui Pavel nu este pur și simplu o descoperire de la Isus Hristos, ci este “descoperirea lui Isus Hristos.” Hristos nu s-a limitat doar la a-i spune ceva lui Pavel, ci Isus Hristos S-a descoperit pe El Însuși lui Pavel. Taina evangheliei este Hristos în cel care crede, nădejdea slavei. Coloseni 1:25-27. Numai așa poate fi cunoscut și făcut cunoscut adevărul lui Dumnezeu. Hristos nu stă undeva departe și stabilește principii drepte pe care noi să le urmăm; ci se imprimă pe El Însuși în noi, ne ia în stăpânire atunci când ne predăm Lui, și Își manifestă viața Lui în trupul nostru pieritor. Fără această viață strălucind, nu poate exista predicarea evangheliei. Isus a fost descoperit în Pavel pentru ca Pavel să-L propovăduiască între păgâni. El nu trebuia să predice *despre* Hristos, ci să-L predice pe Hristos Însuși. “Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus.” 2 Corinteni 4:5.

Dumnezeu așteaptă cu nerăbdare să descopere pe Hristos în fiecare om. Citim despre oameni “care înădușe adevărul în nelegiuirea lor,” și că “ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei,” tot așa cum în tot ce Dumnezeu a făcut “puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui” se văd limpede (Romani 1:18-20). Hristos este adevărul (Ioan 14:6) și de asemenea puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24), și El *este* Dumnezeu (Ioan 1:1). De aceea Însuși Hristos este adevărul pe care oamenii îl “înădușe”. El este dumnezeiescul Cuvânt al lui Dumnezeu, dat tuturor oamenilor, pentru ca ei să-l împlinescă. Vezi Deuteronom 30:14; Romani 10:6-8.

Dar în mulți oameni Hristos este atât de “înădușit” că este dificil să-L distingi. Simplul fapt că ei trăiesc este dovada că Hristos îi iubește și ar vrea să-i mântuiască. Dar El trebuie să aștepte cu răbdare timpul când ei vor primi Cuvântul și astfel viața Sa desăvârșită să fie manifestată în ei.

Aceasta se poate întâmpla în “oricine vrea” *acum*, indiferent cât de păcătos și stricat ar fi el. Dumnezeu are plăcere s-o facă; încetează deci să rezști.

¹³ Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia Iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea; ¹⁴ și cum eram mai înaintat în religia Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești. ¹⁵ Dar când Dumnezeu-care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, - a găsit cu cale ¹⁶ să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată n-am întrebat pe nici un om, ¹⁷ nici nu m-am suit la

Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.

De ce persecuta Pavel biserica cu atâta înverșunare și încerca s-o distrugă? El ne spune că era pur și simplu plin de zel pentru tradițiile stramoșești! Înaintea lui Agripa el a spus: “Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta dela preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine.” Fapte 26:9-11.

Pavel credea că tot acest zel nebunesc pentru tradițiile strămoșești era “râvnă pentru Dumnezeu.” Fapte 22:3.

Pare aproape incredibil ca cineva care mărturisește că slujește adevăratului Dumnezeu să poată avea idei atât de false despre El încât să creadă că Lui îi place o astfel de slujire; cu toate acestea acest persecutor înrăit și neobosit al creștinilor spunea ani mai târziu, “Eu am viețuit cu toată curăția cugetului meu înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta.” Fapte 23:1. Cu toate că încerca să liniștească convingerea crescândă ce pune stăpânire pe el în timp ce era martorul răbdării creștinilor și auzea mărturiile lor muribunde pentru adevăr, Saul nu-și înăbușea intenționat conștiința. Dimpotrivă, el se străduia să-și păstreze o conștiință curată! El fusese atât de mult influențat de tradițiile fariseice încât era încredințat că aceste convingeri nepotrivite trebuie să fi fost sugestiile vreunui spirit rău, datorita lui fiind să le înăbușe. Așa că, convingerile Duhului lui Dumnezeu un timp nu l-au făcut decât să-și înzecească zelul împotriva creștinilor. Dintre toți oamenii din lume, Saul, fariseul îndreptățit de sine, n-avea nici o înclinație în favoarea creștinismului. El era cu adevărat un tânăr care promitea, la care conducătorii evrei se uitau cu mândrie și speranță, crezând că el va avea o contribuție însemnată restabilind națiunea și religia iudaică la marea ei de odinioară. Un viitor promițător era înaintea lui Saul din punct de vedere lumesc. Dar lucrurile pe care le considerase un câștig, pe acelea le-a considerat o pierdere, raportate la Hristos, de dragul Lui acceptând cu bucurie pierderea tuturor lucrurilor. Filipeni 3:7,8.

Dar Iudaismul nu era religia lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos. Era tradiție omenească. Mulți fac o mare greșală considerând “Iudaismul” religia Vechiului Testament. Vechiul Testament nu învață Iudaismul mai mult decât învață Noul Testament Romanismul. Religia Vechiului Testament este religia lui Isus Hristos.

Când Pavel era “în religiunea iudeilor” el nu credea Vechiul Testament, pe care-l citea și-l asculta zilnic, pentru că nu îl înțelegea; dacă l-ar fi înțeles, el ar fi crezut imediat în Hristos. “Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n-au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele proorocilor, care se citesc în fiecare Sabat.” Fapte 13:27.

Tradițiile strămoșești au dus la încălcarea poruncilor lui Dumnezeu. Matei 15:3. Dumnezeu a spus despre poporul evreu: “Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.” Matei 15:8,9. Isus n-a rostit un cuvânt de condamnare la adresa lui Moise și a scrierilor lui. El le-a spus evreilor, “Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.” Ioan 5:46. Tot ceea ce conducătorii citeau și porunceau din scrierile lui trebuia urmat; dar exemplul conducătorilor trebuia evitat, pentru că ei nu făceau cum spuneau Scripturile. Hristos a spus despre ei, “Ei leagă sarcini grele și cu anevioie de purtat, și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.” Matei 23:4.

Acestea nu erau poruncile lui Dumnezeu, “Și poruncile Lui nu sunt grele.” (1 Ioan 5:3); și poverile nu erau de la Hristos, pentru că “sarcina” Lui “este ușoară.” (Matei 11:30). Acești învățători ai Iudaismului nici nu prezentau Biblia sau vreo parte din ea noilor convertiți, nici nu încercau să-i facă să urmeze Scripturile scrise de Moise. Departe de asta! Ei îi îndepărtau de Biblie și înlocuiau învățătura ei cu poruncile omenești. Aceasta a stârnit spiritul de persecuție al lui Pavel.

În drumul lui spre Damasc, Saul “sufla încă amenințarea și uciderea”, el înainta cu toată autoritatea pentru a prinde și a băga în închisoare pe toți creștinii, bărbați sau femei, când pe neașteptate a fost arestat, nu de către mâini omenești, ci de covârșitoarea slavă a Domnului. Trei zile mai târziu Domnul a spus lui Anania, când L-a trimis să-i redea vederea lui Pavel, “El este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor.” Fapte 9:15.

Cu cât timp înainte fusese Saul ales pentru a fi mesagerul Domnului? El însuși ne spune, “Din pântecele maicii mele”. El nu este primul despre care citim că de la naștere fusese ales pentru lucrarea ce avea s-o facă. Să ne reamintim cazul lui Samson. Judecători 13. Ion Botezătorul a fost numit, și caracterul și lucrarea sa au fost descrise cu luni înainte de a se naște. Domnul I-a spus lui Ieremia: “Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem

deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor.” Ieremia 1:5. Regele păgân Cir a fost chemat pe nume cu mai mult de o sută de ani înainte de a se naște, și partea lui în lucrarea lui Dumnezeu a fost prezentată. Isaia 44:28;45:1-4.

Acestea nu sunt cazuri izolate. Este la fel de adevărat pentru toți oamenii ca și pentru tesaloniceni că Dumnezeu i-a ales “de la început...pentru mântuire în sfințirea Duhului și credința adevărului.” 2 Tesaloniceni 2:13. Stă în puterea fiecăruia să facă sigură această chemare. Și El care “voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:3,4), de asemenea a hotărât fiecărui om lucrarea ce o are de făcut. (Marcu 13:34). Așa că El, care nu se lasă fără martori chiar din lumea neînsuflețită, va avea oameni, cea mai înaltă formă a creației Sale, care să dea de bună voie o astfel de mărturie despre El așa cum poate fi dată numai de către inteligența omenească.

Toți oamenii sunt aleși pentru a fi martori ai lui Dumnezeu, și fiecăruia îi este hotărâtă lucrarea. De-a lungul întregii vieți Duhul se luptă cu fiecare om, pentru a-l determina să se lase folosit în lucrarea la care Dumnezeu l-a chemat. Numai în ziua judecării se va vedea ce ocazii minunate au irosit oamenii cu nehibzuință. Saul, violentul persecutor, a devenit puternicul apostol. Cine își poate închipui cât de mult bine ar fi putut fi făcut de către alți oameni a căror mare influență asupra semenilor lor a fost exersată numai spre rău, dacă și aceștia ar fi cedat influenței Duhului Sfânt? Nu toți pot fi un Pavel; dar adevărul că fiecare, în raport cu abilitatea pe care Dumnezeu i-a dat-o, este ales și chemat de Dumnezeu pentru ai fi martor va da vieții un nou sens.

Ce gând minunat, voios și în același timp solemn, inspirat de vederea oamenilor ce-și urmează drumul lor, este acela că fiecăruia dintre ei Dumnezeu i-a încredințat spre îndeplinire o lucrare deosebită! Ei sunt toți slujitori ai Dumnezeului Prea Înalt, fiecare având o însărcinare specială. Ar trebui să fim deosebit de atenți pentru a nu împiedica pe nimeni în vreun fel în îndeplinirea lucrării hotărâte lui de către cer.

Deoarece Dumnezeu este Cel care încredințează fiecăruia lucrarea ce trebuie împlinită, fiecare trebuie să-și primească ordinele de la Dumnezeu și nu de la oameni. În consecință trebuie să ne păzim să dictăm oamenilor în ceea ce privește datoria lor. Domnul Le-o poate face clar tot așa cum ne-o face nouă; și dacă ei nu-l vor auzi pe El, nu este prea probabil să ne audă pe noi chiar dacă am fi capabili să-i îndreptăm în direcția cea bună. “Nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă.” (Ieremia 10:23), cu atât mai puțin să îndrepte pașii altui om.

Întrebând pe om

Pavel s-a suit la Ierusalim după cel puțin 3 ani de la convertirea lui. Apoi a stat numai cincisprezece zile și a văzut numai pe doi dintre apostoli. Fraților le era frică de el și la început nu vroiau să creadă că este ucenic. De aceea este clar că el n-a primit evanghelia de la nici un om.

Avem mult de învățat din faptul că Pavel n-a întreat pe nici un om, mai precis, el n-a avut nevoie, deoarece avea Cuvântul personal al Domnului. Dar un asemenea drum ca al lui nu e cătuși de puțin obișnuit. De exemplu, cineva citește ceva în Biblie, și după aceea trebuie să ceară opinia unui alt om înainte de a îndrăzni să creadă. Dacă nici unul dintre prietenii săi n-o crede, îi este teamă s-o accepte. Dacă pastorul, sau vreun comentariu, aprobă textul în totalitate, atunci este acceptat. “Omul” câștigă împotriva Duhului și a Cuvântului.

Se poate întâmpla ca porunca să fie atât de clară încât nu există nici o scuză întemeiată pentru a cere lămuriri suplimentare. Întrebarea care urmează este, “Îmi pot permite? Nu va fi acesta un sacrificiu prea mare? Cel mai periculos “om” pe care cineva îl poate întreba este el însuși. Nu este suficient să fi independent de ceilalți; în ceea ce privește adevărul omul trebuie să fie independent de el însuși. “Încrede-te în Domnul din toata inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta.” Proverbe 3:5.

Un papă este cineva care îndrăznește să ocupe locul de sfătuitor care de drept aparține numai lui Dumnezeu. Omul care se consideră a fi papă urmând propriul lui sfat este la fel de rău ca și omul care dictează altuia, și probabilitatea ca el să se rătăcească este mai mare decât a aceluia care urmează un alt papă decât el însuși. Dacă cineva trebuie să urmeze neapărat un papă, ar fi mai potrivit să-l accepte pe papa de la Roma, pentru că el are mai multă experiență în a fi papă decât oricine altcineva. Dar nu este nevoie de nici un fel de papă, deoarece avem Cuvântul lui Dumnezeu. Când Dumnezeu vorbește, lucrul cel mai înțelept este să ascultăm de îndată fără să ne sfătuim nici măcar cu inima noastră. Numele Domnului este “Sfetnic” (Isaia 9:6), și El este “minunat” în sfat. Ascultă vocea Lui!

“Îndată”

Pavel n-a pierdut deloc timpul. El credea că slujește pe Dumnezeu când persecuta biserica, și în momentul în care a aflat că greșea el s-a întors cu totul. Când l-a văzut pe Isus din Nazaret, el imediat l-a recunoscut ca Domn și a strigat, “Doamne, ce vrei să fac?” El a fost gata de a porni la lucru în direcția cea bună, și asta de îndată. De-ar spune fiecare cu sinceritate, “Mă grăbesc, și nu preget să păzesc poruncile Tale.” Psalm 119:60. “Alerg pe calea poruncilor Tale căci îmi scoți inima la larg.” Versul 32.

Pavel spune că Hristos a fost descoperit în el pentru ca să-L predice neamurilor, aceasta însemnând, păgânilor. În 1 Corinteni 12:2, citim, “Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei muți, după cum erați călăuziți.” Observați că, corintenii erau “Neamuri”; ei au încetat să fie când au devenit creștini!

“Mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.” Fapte 15:14. Și Iacov s-a referit la credincioșii din Antiohia și alte părți ca la aceia “dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu.” Versul 19. Poporul lui Dumnezeu este scos dintre neamuri, dar când sunt scoși, ei încetează a mai fi neamuri. Avraam, tatăl lui Israel, a fost luat dintre păgâni (Iosua 24:2) așa cum Israel este luat dintre neamuri. Astfel că “tot Israelul va fi mântuit” prin intrarea numărului deplin al neamurilor. Romani 11:25,26.

Domnul dorea convertirea neamurilor acum trei mii de ani la fel de mult cum o dorește astăzi. Evanghelia le-a fost vestită înainte de prima venire a lui Hristos la fel cum a fost și după. Prin multe căi Domnul S-a făcut cunoscut tuturor popoarelor. Ieremia a fost special ales ca profet al neamurilor, sau păgânilor. “Mai înainte ca să fi ieșit tu din pîntecele ei, eu te pusesem deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor.” Ieremia 1:5. Cuvântul ebraic tradus ca “popoare” este de obicei folosit cu sensul de “neamuri”. Nimeni să nu spună că Dumnezeu a restrâns adevărul Său la un singur popor, fie evreu sau neam. “În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.” Romani 10:12.

Predicarea proaspătului convertit

De îndată ce Pavel a fost convertit, “a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.” Fapte 9:20. N-a fost minunat ca de îndată el să fie capabil să predice cu atâta putere? Într-adevar, este minunat că orice om poate predica pe Hristos. Dar să nu credeți că Pavel a primit cunoștințele sale pe loc, fără studiu. Aduceți-vă aminte că toată viața el fusese un căutător asiduu al Scripturilor. Pavel, care era mai înaintat în cunoștințe decât oricare altul de vârsta sa, era la fel de familiarizat cu cuvintele Bibliei după cum un școlar inteligent este familiarizat cu tabla înmulțirii. Dar mintea sa era orbită de tradițiile strămoșești, care-i fuseseră inoculate în tot acest timp. Orbirea care a venit peste el când lumina a strălucit în jurul lui în drumul către Damasc era o reprezentare a stării în care se găsea mintea sa; iar solzii care au căzut de pe ochii săi când Anania i-a vorbit ne demonstrează puterea Cuvântului ce strălucește dinăuntru către înafară, împrăștiind întunericul tradiției.

Putem fi siguri că deoarece predicarea fusese toată viața ocupația sa, el n-a petrecut toate lunile cât a stat în Arabia în studiu și contemplare. El, care fusese un persecutor atât de nemilos, primise harul lui Dumnezeu cu atâta abundență, încât considera pierdut tot timpul cât nu putea să descopere acel har altora, având în minte un singur gând, “Și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia.” 1 Corinteni 9:16. El a predicat în sinagogile din Damasc de îndată ce a fost convertit, înainte de a merge în Arabia. Așa că este firesc să tragem concluzia că el a predicat evanghelia arabilor. El a putut să predice acolo fără opoziția pe care întotdeauna a întâmpinat-o din partea evreilor, și de aceea lucrarea aceasta nu-i împiedica foarte mult meditația asupra noilor orizonturi ce se deschideau înaintea lui.

18 După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el cincisprezece zile. ¹⁹ Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli, decât pe Iacov fratele Domnului. ²⁰ În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu nu mint. ²¹ După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei. ²² Și eram încă necunoscut la față Bisericilor lui Hristos, care sunt în Iudea. ²³ Ele auzeau doar spunându-se: “Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduiește credința, pe care căuta s-o nimicească odinioară.” ²⁴ Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.”

Nimeni să nu se uite la nici un împotrivor al evangheliei ca fiind fără speranță. Cei care se opun trebuie să fie instruiți cu blândețe, căci cine știe dacă Dumnezeu nu le va da pocăința prin acceptarea adevărului?

Cineva ar fi putut spune despre Pavel, “El și-a avut lumina tot atât de clar pe cât o poate avea un om. A avut toate ocaziile; el nu a auzit numai mărturia inspirată a lui Ștefan, ci a auzit mărturiile de moarte ale multor martiri. El este un nenorocit împietrit de la care este inutil să aștepti ceva bun.” Cu toate acestea același Pavel a devenit cel mai mare predicator al evangheliei după cum fusese cel mai înverșunat persecutor.

Cunoașteți vreun înverșunat împotrivor al adevărului? Nu vă luptați cu el, și nu-l muștrați. Lăsați-i lui singur toată amărăciunea și cearta, în timp ce vă țineți de Cuvântul lui Dumnezeu și de rugăciune. S-ar putea să nu treacă mult până când Dumnezeu care este hulit acum să fie slăvit prin el.

Slăvind pe Dumnezeu

Cât de deosebit era cazul lui Pavel de al acelor a căroră le-a spus, “Din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri.” Romani 2:24. Cu toate că toți cei care mărturisesc a fi ucenici ai lui Dumnezeu ar trebui să fie mijloace prin care numele Său să fie slăvit, mulți dintre aceștia îl fac să fie hulit. Cum putem face ca numele Său să fie slăvit? “Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” Matei 5:16.

GALATENI, CAPITOLUL 2

Trăind prin credința lui Hristos

Mulți citesc această cârtică nu din curiozitate, pentru a vedea ce gândește o altă persoană despre epistola către Galateni, ci cu scopul de a găsi un ajutor real în înțelegerea acestei mult discutate porțiuni din Scripturi. Aș vrea să discutăm puțin înainte de a merge mai departe.

Fiecare porțiune de Scriptură este legată de oricare altă porțiune; atunci când căpătăm o înțelegere mai profundă cu privire la un subiect, această nouă lumină pătrunde în noi și asimilând-o ne ajută în căutarea noastră pentru mai mult adevăr, tot așa cum fiecare bucățică de mâncare pe care o mâncăm și o asimilăm ne ajută pentru a ne câștiga pâinea de fiecare zi. Deci, dacă pornim în direcția cea bună cu studiul epistolei către Galateni, vom avea o ușă larg deschisă către *întreaga* Biblie.

Calea cunoașterii este atât de simplă încât mulți o disprețuiesc. Este o cale împărătească, deschisă tuturor: “Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune, și dacă-ți vei pleca inima la pricepere, dacă vei cere înțelepciune..., dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege..., Căci Domnul dă înțelepciune.” Proverbe 2:1-6.

Dumnezeu S-a arătat într-un vis lui Solomon promițând să-i dea înțelepciune; dar înțelepciunea nu i-a venit prin visuri trândave. Solomon nu s-a culcat și apoi când s-a trezit a constatat că este cel mai înțelept om ce a trăit vreodată. El își dorea înțelepciunea atât de mult încât e adevărat că se gândea și noaptea în vis la ea, dar *lucra ziua pentru a o dobândi*.

Dacă vrei să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu, studiază-l. Nici un om de pe pământ nu poate să-ți dea cunoștințele sale. Cineva te poate ajuta astfel încât să nu-ți ia atât de mult cât i-a luat lui; îți poate arăta cum și unde să cauți; dar adevărata cunoaștere fiecare și-o dobândește singur. Când ai mers pe un drum de o mie de ori, îi ști fiecare cotitură și ți-l poți imagina în întregime. Așa că după ce ai studiat o porțiune de Scriptură în repetate rânduri, în cele din urmă vei putea s-o vizualizezi în întregime, și fiecare verset separat, într-o clipită. Și când vei putea face asta, vei vedea în ea ceea ce nimeni altcineva pe acest pământ nu poate să-ți spună.

1 După patrusprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit. ² M-am suit în urma unei descoperiri, și le-am arătat Evanghelia, pe care o propovăduiesc eu între Neamuri, în deosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar. ³ Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era Grec, n-a fost silit să se taie împrejur.

“După patrusprezece ani,” urmând cursul normal al relatării, înseamnă patrusprezece ani după vizita din Galateni 1:18, care a fost trei ani după convertirea lui Pavel. Prin urmare această vizită a avut loc șaptesprezece ani după convertirea sa, sau prin anul 51 era noastră, care coincide cu adunarea de la Ierusalim înregistrată în Fapte 15. Cu acea adunare, cu lucrurile care au condus la ea și care au rezultat din ea se ocupă capitolul al doilea din Galateni.

În primul capitol ni se spune că unii tulburau frații pervertind evanghelia lui Hristos, prezentând o evanghelie falsă și pretinzând că era cea adevărată. În Fapte 15:1 citim despre “Câțiva oameni, veniți din Iudea, învățau pe oameni și ziceau: Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.” Această “altă Evanghelie”, care nu era “alta”, deoarece e numai una, era prezentată fraților ca adevărata evanghelie.

Pavel și Barnaba n-au vrut să acorde nici cea mai mică șansă ca noua învățătură să prindă rădăcini, ci i s-au împotrivit “pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” Galateni 2:5. Apostolii “au avut un viu schimb de vorbe și păreri deosebite.” Fapte 15:2. Controversa era între adevărata evanghelie și un fals.

O negare a lui Hristos

Dacă aruncăm o privire la experiența bisericii din Antiohia, unde această nouă evanghelie a fost introdusă, vom observa că ea a negat în cea mai directă manieră puterea lui Hristos de a mântui.

Evanghelia le-a fost adusă prima dată de către frații împrăștiați de persecuția ce a avut loc după moartea lui Ștefan. Acești frați au venit în Antiohia “și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus. Mâna Domnului era

cu ei, și un mare număr de oameni au crezut și s-au întors la Domnul.” Fapte 11:20,21. Incluși în biserică erau profeți și învățători; și în timp ce slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt i-a convins să “pună deoparte” pe Barnaba și Saul pentru lucrarea la care El îi chemase. Fapte 13:1-3. Biserica de acolo avusese multe experiențe în lucrurile privitoare la Dumnezeu. Ei îl cunoșteau pe Domnul și vocea Duhului Sfânt.

Și acum, după toate acestea, acești oameni spuneau, “Dacă nu sunteți tăiați împrejur după legea lui Moise, nu puteți fi mântuiți.” Asta era ca și cum ai spune, Toată credința voastră în Hristos, și toată mărturia Duhului, nu înseamnă nimic fără semnul tăierii împrejur. Semnul tăierii împrejur fără credință fusese înălțat deasupra credinței în Hristos fără nici un semn exterior. Noua “evanghelie” era un atac direct asupra adevăratei evanghelii, și o clară negare a lui Hristos.

Nu este de mirare că Pavel categorisește pe cei care s-au “strecurat înăuntru” (versiunea daneză) cu această învățătură drept “frați mincinoși”:

⁴ Din pricina fraților mincinoși, furișai și strecurați printre noi, ca să pîndească slobozenia, pe care o avem în Hristos Isus, cu gînd să ne aducă la robie; ⁵ noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentruca adevărul Evangheliei să rămînă cu voi.

În capitolul unu Pavel a spus că acești frați mincinoși “vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.” Versul 7. În scrisoarea lor către biserici, apostolii și prezbiterii spuneau despre acești oameni, “Am auzit că unii, plecați dintre noi, fără vreo însărcinare din partea noastră, v-au turburat prin vorbirile lor, și v-au zdruncinat sufletele.” Fapte 15:24.

De-a lungul timpului au fost mulți ca aceștia. Atât de vicioasă era această lucrare încât apostolul a spus despre oricine ar face-o, asupra lui “Să fie anatema!” Galateni 1:8,9. Acești predicatori căutau în mod deliberat să submineze evanghelia lui Hristos și astfel să distrugă credincioșii.

Acești frați mincinoși spusese, “Dacă nu sunteți tăiați împrejur după legea lui Moise, nu puteți fi mântuiți.” (În mod literal, nu aveți putere pentru a fi mântuiți.) Ei au făcut din mântuire doar un lucru omenesc, rezultând numai din puterea omenească. Ei nu știau ce înseamnă de fapt tăierea împrejur: “Iudeu nu este acela care se arată pe afară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.” Romani 2:28,29.

S-a întâmplat, după ce Avraam a crezut pe Dumnezeu, ca el să asculte de Sara în loc de Dumnezeu căutând să împlinescă făgăduințele lui Dumnezeu prin puterea trupului său. Vezi Geneza 16. Rezultatul a fost un eșec - un sclav în loc de un moștenitor. Apoi Dumnezeu I s-a arătat din nou, rugându-l să meargă înaintea Sa cu toata inima, și repetând legământul Său. Ca o aducere aminte a eșecului său și a faptului că, “carnea nu folosește la nimic,” Avraam a primit semnul tăierii împrejur, o tăiere a cărnii. Aceasta a fost pentru a arăta că deoarece în carne “nimic bun nu locuiește”, făgăduințele lui Dumnezeu pot fi realizate numai prin dezbrăcarea de trupul păcatelor firii pământești, prin Duhul. “Căci cei tăiați împrejur suntem noi, cari slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, cari ne lăudăm în Hristos Isus, și cari nu ne punem încrederea în lucrurile pământești.” Filipeni 3:3.

Avraam deci a fost *cu adevărat* tăiat împrejur când a primit Duhul prin credința în Dumnezeu. “Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur.” Romani 4:11. Tăierea împrejur exterioară n-a fost niciodată mai mult decât un semn al adevăratei tăieri împrejur *a inimii*. Când aceasta lipsea, semnul era o înșelătorie; dar când adevărata tăiere împrejur era prezentă, se putea renunța la semn. Avraam este “Tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur.” Romani 4:11. “Frații mincinoși” înlocuiau adevărul cu simbolul lipsit de orice conținut. Pentru ei coaja nucii fără miez conta mai mult decât miezul fără coajă.

Isus a spus, “Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.” Ioan 6:63. Oamenii din Antiohia și Galatia crezuseră în Hristos pentru mântuire; acum erau unii care căutau să-i facă să se încreadă în carne. Ei nu le-au spus că sunt liberi să păcătuiescă. O, nu!; ei le-au spus că trebuie să țină legea! Totuși trebuiau s-o facă ei înșiși; ei trebuiau să devină neprihăniți fără Isus Hristos. Tăierea împrejur stătea ca semn pentru ținerea legii. Dar *adevărata* tăiere împrejur era legea scrisă în inimă prin Duhul; și acești “frați mincinoși” vroiau să facă pe credincioși să se încreadă în forma *exterioară* a tăierii împrejur ca înlocuitor pentru lucrarea Duhului. Lucrul care fusese dat ca semn pentru îndreptățirea prin credință a devenit numai un semn al propriei îndreptățiri. “Frații mincinoși” ar fi vrut să-i vadă tăiați împrejur pentru îndreptățire și mântuire; dar “prin credința din inimă se capătă neprihănirea.” Romani 10:10. Și “tot ce nu vine din încredințare este păcat.” Romani 14:23. De aceea, toate eforturile oamenilor de a ține legea lui Dumnezeu prin puterea lor, indiferent cât de serioși și sinceri ar fi ei, nu pot avea ca rezultat altceva decât imperfecțiunea - păcatul.

Când problema a fost pusă la Ierusalim, Petru a spus celor care ar fi vrut ca oamenii să fie îndreptățiți prin faptele lor în loc de a fi îndreptățiți prin credință în Hristos, “Acum dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?” Fapte 15:10.

Acest jug era un jug de robie, după cum arată cuvintele lui Pavel care spune că “frații mincinoși” s-au furișat printre noi “ca să pândescă slobozenia, pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie.” Galateni 2:4. Hristos oferă slobozenia din păcat. Viața Lui este “legea desăvârșită, care este legea slobozeniei.” “Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20), dar nu slobozenia din păcat. “Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12) pentru că dă cunoștința păcatului condamându-l. Este un indicator care arată calea dar numai Isus Hristos ne poate face să mergem pe ea, pentru că El este calea. Păcatul este robie. Numai cei care țin poruncile lui Dumnezeu sunt slobozi (Psalm 119:45); și poruncile pot fi ținute numai prin credință în Hristos (Romani 8:3,4).

Prin urmare oricine face pe oameni să se încreadă în lege pentru îndreptățire fără Hristos, pur și simplu îi pune în jug și îi înrobește. Când un om condamnat de către lege este aruncat în închisoare, el nu poate fi eliberat din lanțurile lui de către legea care-l ține acolo. Dar aceasta nu este deloc vina legii. Tocmai pentru că este o lege bună, nu poate spune că un om vinovat este nevinovat.

Apostolul spune că a respins învățătura falsă ce acum rătăcea pe frații galateni “pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” Este mai mult decât evident că această epistolă nu conține nimic altceva decât evanghelia în cea mai puternică formă de exprimare. Mulți au înțeles-o greșit și n-au avut nici un câștig din ea pentru că au crezut că este numai o contribuție la “eforturile în legătură cu legea” împotriva cărora Pavel însuși a avertizat pe frați.

⁶ Cei ce sunt socotiți ca fiind ceva - orice ar fi fost ei, nu-mi pasă:Dumnezeu nu caută la fața oamenilor - aceștia, zic, ei cei cu vază nu mi-au adaus nimic. ⁷ Ba dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur.

În Fapte ni se spune că în Antiohia s-a hotărât ca Pavel și Barnaba și alți câțiva să se suie la Ierusalim pentru această problemă. Dar Pavel spune că s-a suit “în urma unei descoperiri.” Galateni 2:2. El nu s-a suit pur și simplu datorită recomandării lor, ci același Duh l-a mișcat și pe el și pe ei. El nu s-a suit ca să învețe adevărul evangheliei, ci ca să-i păstreze puritatea; nu ca să afle ce este cu adevărat evanghelia, ci ca să le spună ce a predicat el printre păgâni. Cei care erau importanți în adunare nu i-au dat nimic. El nu primise evanghelia de la nici un om, și nu avea nevoie de mărturia nimănui ca să știe că era adevărată. Când Dumnezeu vorbește, aprobarea unui om este o impertinență. Domnul știa că frații din Ierusalim au nevoie de mărturia lui, și noii convertiți aveau nevoie să știe că aceia pe care Dumnezeu i-a trimis spun cuvintele lui Dumnezeu, și prin urmare toți spun același lucru. Ei aveau nevoie de asigurarea că așa cum ei se întorseseră de la “mulți dumnezei” pentru a sluji singurului Dumnezeu, adevărul este de asemenea unul singur, și că este numai o singură evanghelie pentru toți oamenii.

Evanghelia nu este magie

Nu există nimic în lumea aceasta care să poată acorda har și îndreptățire oamenilor, și omul nu poate face absolut nimic care să aducă mântuire. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, nu puterea omului. Orice învățătură care conduce omul să se încreadă într-un obiect, fie că este o imagine, o pictură, sau orice altceva, sau să se încreadă pentru mântuire în lucrarea sau efortul propriu, chiar dacă acel efort este direcționat către cel mai merituos obiect, este o pervertire a adevărului evangheliei - o evanghelie falsă. Nu există în biserica lui Hristos nici un fel de “sacramente” care printr-un fel de lucrare magică să confere har special primitorului; dar sunt fapte pe care un om care crede în Domnul Isus Hristos, și care astfel este îndreptățit și mântuit, le poate face ca o *expresie* a credinței sale. “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:8-10. Acesta este “adevărul evangheliei”, pe care l-a apărât Pavel. Este evanghelia pentru toate timpurile.

Nici un monopol al adevărului

Nu există nici un om sau grup de oameni pe pământ care să dețină monopolul adevărului - un stoc, ca să spunem așa, astfel că oricine-l dorește să trebuiască să meargă la ei. Adevărul este independent de oameni. Adevărul este de la Dumnezeu; pentru că Hristos, care este strălucirea slavei Sale și împătărirea Ființei Lui (Evrei 1:3), este adevărul (Ioan 14:6). Oricine primește adevărul trebuie să-l primească de la Dumnezeu și nu de la vreun om, tot așa cum Pavel a primit evanghelia. Dumnezeu poate folosi și folosește oameni ca instrumente sau canale, dar El singur este Cel care dă. Nici numele, nici numărul nu au nimic de a face în stabilirea adevărului. Nu este mai puternic nici nu este acceptat mai repede când este prezentat de zece mii de prinți decât atunci când este susținut de un singur și umil lucrător. Și nu avem motiv să credem că probabilitatea ca zece mii de oameni să dețină adevărul ar fi mai mare decât cea ca unul singur să-l aibe. Fiecare om de pe pământ poate fi posesorul a tot atât de mult adevăr pe cât este gata să folosească, și nu mai mult. Vezi Ioan 7:17; 12:35, 36. Cel care se comportă ca un papă, fiind încredințat că deține un monopol asupra adevărului și obligând oamenii să vină la el pentru a-l obține, oferindu-l într-un loc și refuzându-l într-altul, pierde tot adevărul pe care l-a avut vreodată (dacă într-adevăr a avut ceva vreodată). Adevărul și atitudinea de papă nu pot exista împreună; nici un papă, sau om cu o atitudine de papă, nu are adevărul. De îndată ce un om primește adevărul, el încetează să mai fie un papă. Dacă papa de la Roma s-ar converti și ar deveni un ucenic al lui Hristos, chiar în acel moment el ar renunța la scaunul papal.

După cum nu este nici un om care să aibă un monopol al adevărului, tot așa nu este nici un loc unde omul să trebuiască să meargă pentru a găsi adevărul. Frații din Antiohia n-aveau nevoie să meargă la Ierusalim ca să învețe adevărul sau ca să se convingă de autenticitatea lui. Faptul că adevărul a fost vestit pentru prima dată într-un anumit loc nu dovedește că acesta poate fi găsit numai acolo, și nici măcar că ar fi acolo. De fapt, ultimul loc din lume unde ai putea merge așteptând să găsești sau să înveți adevărul sunt orașele unde evanghelia a fost vestită în primele secole după Hristos, cum ar fi Ierusalim, Antiohia, Roma, sau Alexandria.

Papalitatea s-a ridicat în parte datorită acestui fapt. Se presupunea că locurile unde apostolii, sau unii dintre ei, au predicat ar avea adevărul pur și că toți oamenii trebuie să-l cunoască în acel loc. De asemenea se presupunea că locuitorii unui oraș trebuie să știe mai mult despre el decât oamenii de la țară sau din sate. Așa că, dintre toți episcopii, care erau egali la început, curând s-a ajuns ca "episcopii de țară" (chorepiscopii) să fie considerați inferiori celor care oficiau în orașe. După răspândirea acestei convingeri, următorul pas a fost în mod normal o luptă între episcopii de oraș pentru a vedea care este cel mai mare; și lupta nesfârșită a continuat până când Roma a câștigat râvnitul loc al puterii.

Dar Isus s-a născut în Betleem, un loc care era "mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda" (Mica 5:2), și aproape toată viața Sa a trăit într-un orășel cu o reputație atât de proastă încât un om în care nu se găsea nici un vicleșug a spus, "Poate ieși ceva bun din Nazaret?" Vezi Ioan 1:45-47. Mai târziu Isus a locuit în bogatul oraș Capernaum, dar El a fost întotdeauna cunoscut ca "Isus din Nazaret." Cerul nu este mai îndepărtat de cel mai mic sat sau chiar de cea mai mică și singuratică colibă din câmpie decât este de cel mai mare oraș sau palatul episcopului. Și Dumnezeu, "Cel Prea Înalt, a cărui locuință este vecinică, și al cărui Nume este sfânt," locuiește cu cel cu un spirit pocăit și umil. Isaia 57:15.

Aparențele nu sunt nimic

Dumnezeu se uită la ceea ce este omul, nu la reputația sa. Reputația sa depinde în mare măsură de ochii celor care-l privesc; ceea ce omul este arată măsura în care puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt în el. Nu poziția este cea care dă autoritate, ci autoritatea este cea care dă dreptul la adevărata poziție. Mulți oameni săraci și umili pe acest pământ, care nu au nici un titlu oficial adăugat la numele lor, au ocupat o poziție mai înaltă și de mai mare autoritate decât a tuturor regilor de pe pământ. Autoritatea este prezența nestingerită în suflet a lui Dumnezeu.

⁸ căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor,

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și activ. Evrei 4:12. În orice activitate evanghelică, dacă se realizează ceva, aceasta se datorează în întregime lui Dumnezeu. Isus "umbla din loc în loc, făcea bine," "căci Dumnezeu era cu El." Fapte 10:38. El Însuși a spus, "Eu nu pot face nimic de la Mine însumi." Ioan 5:30. "Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui." Ioan 14:10. De aceea Petru a vorbit despre El ca fiind un "om adevărat de Dumnezeu" "prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin

El.” Fapte 2:22. Ucenicul nu este mai mare decât stăpânul său. De aceea, Pavel și Barnaba, la întâlnirea de la Ierusalim, au spus “toate semnele și minunile, pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.” Fapte 15:12. Pavel a declarat că el a lucrat ca să “înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus” “și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu putere în mine.” Coloseni 1:28,29. Cel mai umil dintre credincioși poate avea această putere, “Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” Filipeni 2:13. Numele lui Isus este Emanuel, “Dumnezeu este cu noi.” Dumnezeu fiind cu Isus a făcut ca El să umble din loc în loc făcând bine. El este neschimbat; de aceea, dacă îl avem cu adevărat pe Isus, Dumnezeu cu noi, la fel vom umbla și noi făcând bine.

⁹ și când au cunoscut harul, care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, cari sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur. ¹⁰ Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac.

Frații din Ierusalim au demonstrat legătura lor cu Dumnezeu prin faptul că “au cunoscut harul” care-i “fusese dat” lui Pavel. Aceia care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu întotdeauna vor “cunoaște” de îndată lucrarea Duhului în alții. Cea mai sigură dovadă că cineva nu știe personal nimic despre Duhul este că el nu poate recunoaște lucrarea Lui. Ceilalți apostoli aveau Duhul Sfânt, și ei au cunoscut că Dumnezeu îl alesese pe Pavel pentru o lucrare deosebită printre neamuri; și, cu toate că metoda lui de lucru era diferită de a lor, pentru că Dumnezeu îi dăduse daruri deosebite pentru lucrarea sa deosebită, ei i-au dat fără vreo condiție mâna dreaptă de însoțire, cerându-i numai să-și aducă aminte de săracii dintre poporul său; “și chiar așa am și căutat să fac.”

Unitate perfectă

Să ne amintim că nu era nici o deosebire de opinie, nici între apostoli nici în biserică, cu privire la ceea ce este evanghelia. Erau “frați mincinoși”, este adevărat; dar pentru că erau mincinoși, ei nu făceau parte din biserică, trupul lui Hristos, care este adevărul. Mulți creștini declarați, oameni sinceri, cred că este aproape necesar ca să existe opinii diferite în biserică. “Nu toți pot vedea la fel”, este părerea multora. Așa că ei citesc în mod greșit Efeseni 4:13, ca și cum Dumnezeu ne-ar fi dat daruri “până vom ajunge toți la unirea credinței.” Ceea ce Cuvântul învață este că în “unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”, noi toți ajungem “la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Este “o singură credință” (Versetul 5), credința lui Isus, așa cum este un singur Domn; și cei care nu au acea credință în mod sigur nu-L au pe Hristos.

Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu, și Cuvântul lui Dumnezeu este lumină; nimeni, cu excepția orbului, n-are vreo dificultate în a vedea o lumină strălucitoare. Faptul că un om n-a văzut niciodată în viața sa nici o altă lumină, cu excepția celei de lumânare, nu-l împiedică câtuși de puțin să recunoască de îndată că lumina de la un bec electric este lumină. Există, bineînțeles, diferite grade de cunoaștere, dar nici o neînțelegere între cei de diferite grade. Adevărul este unul singur.

11 Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stăut împotrivă în față, căci era de osândit. ¹² În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. ¹³ Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor.

Nu trebuie să amplificăm sau să ne concentrăm prea mult asupra greșelilor lui Petru sau ale oricărui alt om bun. Asta nu ne ajută. Dar trebuie să luăm în considerare dovezile covârșitoare că Petru n-a fost niciodată considerat “prințul apostolilor”, și că el niciodată n-a fost și nici nu s-a considerat a fi papă. Imaginați-vă un preot, episcop, sau cardinal împotrindu-se papei într-o adunare publică!

Dar Petru a greșit cu privire la un punct vital de doctrină, pentru că el nu era infailibil. El, ca un creștin sincer și umil ce era, a acceptat cu umilință admonestarea lui Pavel. Dacă ar exista un cap omenesc al bisericii, acesta în mod normal ar fi Pavel în locul lui Petru, așa cum reiese din întreaga întâmplare. Pavel a fost trimis la neamuri, și Petru la evrei; dar evreii erau numai o mică parte din biserică; cei convertiți dintre neamuri curând i-au depășit ca număr, astfel că evreii abia se vedeau. Toți acești creștini erau în mare măsură rodul muncii lui Pavel, și ei în mod normal se uitau mai mult la el decât la ceilalți, așa că Pavel putea spune că asupra lui cădea zilnic “grija pentru toate Bisericile.” 2 Corinteni 11:28. Dar nici un om nu este infailibil, și Pavel însuși n-a susținut aceasta. Cel mai important om din biserica lui Hristos n-are nici o putere asupra celui mai slab. Isus a

spus, “Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați.” Matei 23:8. Și Petru ne-a admonestat, “Fiți supuși unul altuia.” 1 Petru 5:5 (traducere din limba engleză, KJV).

Când Petru s-a dus la adunarea de la Ierusalim, el a relatat felul în care neamurile au primit evanghelia prin predicarea sa: “Și Dumnezeu care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință.” Fapte 15:9. De ce? Pentru că, cunoscând inimile, El știa că “toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu,” astfel că nu este nici o altă cale decât ca toți să fie “socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus.” Romani 8:23,24. Cu toate acestea, după ce Domnul i-a arătat acest lucru - după ce a predicat neamurilor, și după ce a fost martor la acordarea darului Duhului Sfânt lor la fel ca și credincioșilor evrei; după ce a mâncat cu cei convertiți dintre neamuri, susținându-și hotărât poziția; după ce a dat o mărturie clară adunării, că Dumnezeu n-a făcut nici o deosebire între evrei și neamuri; și chiar imediat după ce el însuși n-a făcut nici o deosebire - Petru brusc, odată cu venirea “unora”, despre care el credea că n-ar aproba o asemenea libertate, a început să facă o deosebire! “S-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur.” Aceasta era, așa cum spune Pavel, “fățarnicie,” și nu numai că era o greșală, dar în același timp ar fi încurcat și rătăcit pe ucenici. A fost frica, nu credința, cea care pentru o clipă l-a stăpânit pe Petru.

Contrar adevărului Evangheliei

Un val de frică pare să fi trecut peste credincioșii evrei, pentru că “împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lanțul fățarniciei lor.” Desigur, ei nu umblau “drept după adevărul Evangheliei” (Versetul 14); dar vina lor împotriva adevărului evangheliei nu era doar fățarnicia. În condițiile respective aceasta era o negare publică a lui Hristos, după cum mai înainte Petru, datorită fricii ce dintr-odată l-a cuprins, se făcuse vinovat de același lucru. Noi toți am fost adesea vinovați de același păcat pentru a ne permite să judecăm; putem numai să observăm faptul și consecința normală ca o avertizare adresată nouă.

¹⁴ Când i-am vazut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor:”Dacă tu care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor?”

Vedeți cum fapta lui Petru și a celorlalți era practic, deși neintenționat, o negare a lui Hristos. Tocmai avusese loc o mare controversă în legătură cu tăierea împrejur. Era o problemă de îndreptățire și mântuire - dacă omul este mântuit numai prin credință în Hristos, sau prin ceremonii exterioare. Fusesse depusă o mărturie clară că mântuirea este numai prin credință; și acum, în timp ce controversa era încă aprinsă, în timp ce “frații mincinoși” continuau să-și răspândească erorile, acești frați loiali deodată s-au făcut vinovați de discriminare față de credincioșii dintre neamuri pentru că nu erau tăiați împrejur. În esență ei le-au spus, “Dacă nu sunteți tăiați împrejur, nu puteți fi mântuiți.” Fapta lor spunea, “Și noi ne îndoiim de mântuirea oamenilor numai prin puterea credinței în Hristos; noi credem de fapt că mântuirea depinde de tăierea împrejur și faptele legii; credința în Hristos, dar mai e ceva de făcut; ea singură nu este suficientă.” Pavel nu putea să îndure o astfel de negare a evangheliei, și el fără întârziere a atacat problema direct la rădăcină.

¹⁵ Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri. ¹⁶ Totuș, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.

A vrut oare să spună Pavel că ei, fiind evrei, prin urmare nu erau păcătoși? Cu nici un chip, pentru că imediat adaugă că ei crezuseră în Isus Hristos pentru îndreptățire. Ei pur și simplu erau păcătoși evrei, și nu păcătoși dintre neamuri! Orice lucru cu care s-ar fi putut lăuda ca evrei, totul trebuia socotit ca pagubă de dragul lui Hristos. Nimic nu-i ajută decât credința în Hristos; și fiindcă așa era, era clar că păcătoșii dintre neamuri puteau și ei să fie mântuiți direct prin credință în Hristos fără să mai treacă prin formele moarte care nu le folosiseră la nimic evreilor, și care fuseseră date în mare măsură datorită necredinței lor.

“O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: “Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși””¹⁷ 1 Timotei 1:15. *Toți* au păcătuit și sunt la fel de vinovați înaintea lui Dumnezeu; dar toți, indiferent de rasă sau clasă, *pot* accepta această declarație, “Omul acesta primește pe păcătoși, și mănîncă cu ei.” Luca 15:2. Un păcătos tăiat împrejur nu este mai bun decât unul din afară. Păcătosul care a trecut prin ritualul botezului nu este mai bun decât păcătosul care n-a mărturisit niciodată credința. Păcatul este păcat, și

păcătoșii sunt păcătoși, indiferent că sunt în biserică sau afară. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, Hristos este jertfa pentru păcatele noastre, tot așa cum El este jertfa pentru păcatele lumii întregi. Există speranță pentru membrul neconvertit al bisericii la fel ca și pentru păcătosul care n-a rostit niciodată numele lui Hristos. Aceeași Evanghelie care este predicată lumii trebuie predicată bisericii, pentru că nu este decât o Evanghelie. Ea slujește la convertirea păcătoșilor din lume la fel ca și a păcătoșilor ce sunt membri în biserică. Și în același timp reînnoiește pe aceia care sunt cu adevărat în Hristos.

Semnificația cuvântului “drept” este “făcut neprihănit”. Cuvântul latin pentru neprihănire este *justitia*. A fi drept înseamnă a fi neprihănit. În limba engleză adăugăm terminația *fy*, care înseamnă “a face”, la rădăcina cuvântului din latină, și avem exact echivalentul termenului mai simplu (în engleză *justify*) “a face neprihănit”.

Într-un anume sens folosim cuvântul “drept” pentru un om care n-a făcut răul de care este acuzat. O asemenea persoană nu are nevoie de nici o îndreptățire, din moment ce deja el este drept. Dar deoarece “toți au păcătuit”, nimeni nu este drept sau neprihănit înaintea lui Dumnezeu. De aceea toți au nevoie să fie îndreptățiți, sau *făcuți* neprihăniți. Dar, Legea lui Dumnezeu este neprihănire. Vezi Romani 7:12; 9:30,31; Psalm 119:172. Atât de mult a înălțat Pavel Legea încât el a crezut în Hristos pentru neprihănirea pe care Legea o cere dar n-o poate da: “Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pămîntească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pămîntească, trimețînd, din pricina păcatului, pe însuș Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemmurile firii pămîntești, ci după îndemmurile Duhului.” Romani 8:34. Legea, care declară ca păcătoși pe toți oamenii, nu putea să-i îndreptățească decât declarând că păcatul nu este păcat. Și aceasta nu ar fi îndreptățire, ci contradicție.

Să spunem “Atunci noi vom desființa Legea”? Călcătorii de lege înveterați cu bucurie ar desființa legea care-i declară vinovați. Dar legea lui Dumnezeu nu poate fi desființată, pentru că este viața și caracterul lui Dumnezeu. “Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. Romani 7:12. Când citim legea scrisă, găsim în ea îndatoririle noastre explicate cu claritate. Dar noi nu le-am îndeplinit. De aceea suntem vinovați.

Pe lângă aceasta, nu este nimeni care să aibă puterea de a ține legea, pentru că cerințele ei sunt mari. Cu toate că nimeni nu poate fi îndreptățit prin faptele legii, greșeala nu este în lege, ci în individ. Primește pe Hristos în inimă prin credință, și atunci neprihănirea legii va fi de asemenea acolo. Așa cum spune Psalmistul, “vreau (îmi *place*, în engleză) să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii mele”. Psalm 40:8. Cel care ar vrea să se descotorosească de lege pentru că ea nu vrea să numească răul bine, de asemenea ar vrea să respingă pe Dumnezeu pentru că El “nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”. Exod 34:7. Dar Dumnezeu va îndepărta condamnarea, și în felul acesta va îndreptăți pe păcătos, adică, îl va aduce în armonie cu legea.

Mult se pierde neobservând cu exactitate ceea ce spun Scripturile. În original în versul 16 avem “credința lui Hristos” la fel cum în Apocalipsa 14:12 avem “credința lui Isus”. El este “Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre.” Evrei 12:2. “Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17), și Hristos este Cuvântul. Dumnezeu a “împărțit fiecărui om măsura credinței”. (Romani 12:3, trad. din engleză, KJV) dând pe Hristos fiecărui om.

Prin urmare nimeni nu poate spune despre credința lui că este slabă. Se poate ca el să nu fi acceptat și folosit darul, dar “credință slabă” nu există. Un om poate fi “slab în credință”, adică, îi poate fi teamă să se încreadă în credință; dar însăși credința este la fel de puternică ca și Cuvântul lui Dumnezeu. Singur Hristos este neprihănit. El a biruit lumea. El singur are putere s-o facă. În El este toată plinătatea lui Dumnezeu, pentru că legea - Dumnezeu Însuși - este în inima Lui. El este singurul care a ținut și poate ține legea în mod desăvârșit. De aceea, numai prin credința Lui - credința vie, adică, viața Lui în noi - putem fi făcuți neprihăniți.

Dar asta este suficient. El este “o piatră încercată”. Credința pe care ne-o dă nouă este propria Sa credință încercată și aprobată, și ea nu va da greș în nici o încercare. Noi nu suntem implorați să *încercăm* să facem la fel de bine ca și El, sau să *încercăm* să exersăm la fel de multă credință cât a avut El, ci pur și simplu să luăm credința Lui, și s-o *lăsăm* să lucreze prin dragoste ca să ne curețe inima. O va face! “Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celorce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Ioan 1:12. Adică, toți cei care au crezut în Numele Lui l-au primit pe El. A crede în Numele Său înseamnă a crede că El este Fiul lui Dumnezeu. A crede că El este Fiul lui Dumnezeu înseamnă a crede că El a venit în trup, trup omenesc, trupul nostru. Pentru că Numele Său este “Dumnezeu este cu noi”.

Astfel crezând în Hristos, suntem îndreptățiți prin credința lui Hristos, deoarece îl avem pe El personal sălășluind în noi, exersându-și propria Lui credință. Toată puterea în cer și pe pământ este în mâinile Sale. Recunoscând aceasta, noi pur și simplu îi permitem Lui să-și exercite propria Sa putere în felul Său. Aceasta El o face “nespus mai mult” prin “puterea care lucrează în noi”. Efeseni 3:20.

17 Dar dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum!

Isus Hristos este “Cel Sfânt și Neprihănit”. Fapte 3:14. “Și știți că El s-a arătat ca să ia păcatele: și în El nu este păcat”. 1 Ioan 3:5. El nu numai că “n-a făcut păcat” (1 Petru 2:22), dar de asemenea “n-a cunoscut nici un păcat”. (2 Corinteni 5:21). De aceea este imposibil ca vreun păcat să poată veni de la El. El nu dă păcatul. În suvoiul de viață ce curge din inima lui Hristos prin coasta Sa rănită nu este nici o urmă de impuritate. El nu este agentul păcatului, adică, El nu acoperă păcatul nimănui.

Dacă în cineva care a căutat (și nu numai că a căutat, dar a găsit) îndreptățirea prin Hristos, este găsit mai târziu păcat, aceasta se întâmplă deoarece persoana a blocat suvoiul, permițând apei să devină stătută. Nu s-a dat cale liberă Cuvântului pentru a putea fi proslăvit. Și unde nu este activitate, este moarte. Nimeni nu e de învinuit pentru aceasta decât numai persoana însăși. Nici un creștin declarat să nu fie influențat de imperfecțiunile sale și să spună că este imposibil pentru un creștin să trăiască o viață fără de păcat. Este imposibil pentru un adevărat creștin, pentru unul care are cu adevărat credință, să trăiască orice altfel de viață. “Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Romani 6:2. “Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu”. 1 Ioan 3: De aceea “rămâneți în El”.

18 Căci, dacă zidesc iarăș lucrurile, pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege.

Dacă un creștin își strică sau distruge păcatele prin Hristos și apoi, mai târziu, zidește acele păcate din nou, el devine din nou un călcător de lege având nevoie de Hristos.

Țineți minte că apostolul vorbește despre aceia care au crezut în Isus Hristos, și au fost îndreptățiți prin credința lui Hristos. În Romani 6:6 Pavel scrie: “Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului”.

Ceea ce este distrus este trupul păcatului, și este distrus numai de această prezență personală a vieții lui Hristos. Este distrus pentru ca noi să fim eliberați de puterea lui și pentru a nu mai fi nevoie să-i servim. Este distrus pentru fiecare, pentru că Hristos în propriul Său trup a distrus “vrăjmășia”, firea pământească a păcătoșului. Păcatele noastre, slăbiciunile noastre erau asupra Sa. Biruința a fost obținută pentru fiecare suflet, și dușmanul a fost dezarmat. Noi nu avem decât să acceptăm biruința pe care a câștigat-o Hristos. Biruința asupra tuturor păcatelor este deja o realitate. Credința noastră în ea face ca ea să fie reală pentru noi. Pierderea credinței ne pune în afara realității, și vechiul trup al păcatului se ivește din nou. Nu uitați că această distrugere a trupului păcatului, cu toate că a fost făcută de către Hristos pentru toți, este totuși o problemă personală și actuală pentru fiecare individ în parte.

19 Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.

Mulți par a-și închipui că “am murit față de Lege” este echivalent cu faptul că legea a murit. Cu nici un chip. Legea trebuie să fie în plină putere, altfel nimeni n-ar putea să moară față de ea. Cum moare omul față de lege? Primind pedeapsa sa întreagă, care este moartea. El este mort, dar legea care l-a omorât încă este gata la fel ca întotdeauna să omoare un alt criminal. Să presupunem acum, că omul care a fost executat pentru mari crime ar reveni la viață printr-o putere miraculoasă; n-ar fi el încă mort față de lege? Desigur. Nimic din ce a făcut n-ar putea să-i fie reamintit de către lege. Dar dacă el din nou ar comite crime, legea l-ar executa din nou, dar drept alt om. Sunt înviați din moartea pe care am suferit-o prin lege datorită păcatului meu, și acum trăiesc “o viață nouă”, o viață pentru Dumnezeu. La fel ca Saul în vechime, sunt prin Duhul lui Dumnezeu “prefăcut într-alt om”. 1 Samuel 10:6.

20 Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuș pentru mine.

Dar dacă nu suntem răstigniți cu El, moartea și învierea sa nu ne ajută cu nimic. Dacă crucea lui Hristos este separată de noi, și în afara noastră, chiar dacă ar fi numai pentru un moment în timp și grosimea unui fir de păr ca spațiu, pentru noi toți e ca și cum El n-ar fi fost răstignit. Dacă oamenii vor să vadă pe Hristos răstignit, ei trebuie să se uite în sus; pentru că brațele crucii ce a fost ridicată pe Calvar se întind de la Paradisul pierdut până la Paradisul refăcut, și îmbrățișează întreaga lume păcătoasă.

Răstignirea lui Hristos nu este un lucru doar de o zi. El este “Mielul jungheat de la întemeierea lumii”. Apocalipsa 13:8.(trad. din engleză, KJV). Și chinurile Calvarului nu vor avea sfârșit atâta timp cât un singur păcat sau păcătos mai există încă în univers. Chiar acum Hristos poartă păcatele întregii lumi, pentru că “toate se

țin prin El”. Și când la sfârșit El este obligat să arunce pe cei irecuperabili în iazul de foc, chinul pe care-l vor suferi nu va fi mai mare decât acela pe care Hristos, respins de către ei, l-a suferit pe cruce.

Hristos a purtat păcatele noastre în propriul Său trup pe lemn. 1 Petru 2:24. El a fost făcut “blestem pentru noi”, prin faptul că a atârnat de lemn. Galateni 3:13. Pe cruce El n-a purtat numai slăbiciunile și păcatele lumii, ci de asemenea blestemul pământului. Spinii sunt un semn al blestemului (Geneza 3:17,18), și Hristos a purtat coroana de spini. Toate urmele blestemului se pot vedea asupra lui Hristos.

Păcatul este o problemă personală. Este în inima omului “Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om”. Marcu 7:21-23. “Inima este nespus de înşelătoare și de deznădăjduit de rea”. Ieremia 19:9. Păcatul este în fiecare fibră a ființei noastre în mod natural. Noi suntem născuți în el, și viața noastră este păcat, așa că păcatul nu poate fi luat din noi fără pierderea vieții. Ceea ce am nevoie este eliberarea din păcatul meu personal - acel păcat care nu numai că a fost comis de mine personal, dar care se află în inimă, păcatul care constituie întreaga mea viață.

Păcatul este comis de mine, în mine, și nu-l pot separa de mine. Să-l arunc asupra Domnului? Da, așa trebuie; dar cum? Pot eu oare cu mâinile mele să-l adun, și să-l arunc, astfel încât el să fie așezat asupra Sa? Dacă l-aș putea separa de mine cât grosimea unui fir de păr, atunci aș fi în siguranță, indiferent ce s-ar întâmpla cu el, din moment ce n-ar fi găsit în mine.

În acest caz m-aș putea lipsi de Hristos. Pentru că dacă păcatul n-ar fi găsit în mine, mi-ar fi indiferent unde ar fi găsit. Atunci ar fi departe de mine, și aș fi curățat. Dar nu pot face nimic pentru a mă salva. De aceea toate eforturile de a mă separa de păcatele mele sunt fără de folos.

De aceea oricine îmi poartă păcatele trebuie să vină unde sunt eu, trebuie să vină în mine. Aceasta este ceea ce face Hristos. Hristos este Cuvântul, și tuturor păcătoșilor care ar vrea să se scuze spunând că ei nu pot ști ceea ce Dumnezeu cere de la ei, El le spune, “Cuvântul este foarte aproape de tine; este în gura ta și în inima ta, ca să-l împlinești”. Vezi Deuteronom 30:11-14. (trad. din engleză, KJV). De aceea El spune, “Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit”. Romani 10:9. Ce să mărturisim despre Domnul Isus? Mărturisește adevărul, că El este aproape de tine, chiar în gura ta și în inima ta, și crede că El este înviat din morți. Mântuitorul înviat este Mântuitorul răstignit. La fel cum Hristos înviat este în inima păcătosului, la fel Hristos răstignit este acolo. Dacă n-ar fi așa, n-ar fi nici o speranță pentru nimeni. Un om poate crede că Isus a fost răstignit cu două milenii în urmă, și să moară în păcatele sale. Dar cel care crede că Hristos este răstignit și înviat în el are mântuirea.

Tot ceea ce orice om din lume are de făcut pentru a fi mântuit este să creadă adevărul; adică, să recunoască și să accepte starea de fapt, să vadă lucrurile așa cum sunt ele de fapt, și să le mărturisească. Oricine crede că Hristos este răstignit în el, înviat în el, și trăiește în el, este mântuit din păcat. Și el va fi mântuit atâta timp cât are această credință. Aceasta este singura mărturisire adevărată a credinței.

În capitolul zece din Romani, după cum deja am menționat, aflăm că Hristos prin Duhul vine la fiecare om, “un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi”. Psalm 46:1. El vine la păcătos, pentru ca păcătosul să aibă toate stimulentele și posibilitățile de a se întoarce din păcat către neprihănire. El este “calea, adevărul și viața”. Ioan 14:6. Nu este altă viață decât a Lui. Dar cu toate că El vine la fiecare om, nu fiecare om arată neprihănirea Sa, pentru că unii “înădușe adevărul”. Romani 1:18.

Rugăciunea inspirată a lui Pavel a fost ca noi să putem fi întăriți cu putere de către Duhul lui Dumnezeu în omul dinlăuntru, “așa încât Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință”, “ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. Vezi Efeseni 3:16-19.

Hristos este răstignit în păcătos; pentru că oriunde este păcat și blestem, acolo este Hristos purtându-l. Tot ceea ce este nevoie acum este ca păcătosul să fie răstignit cu Hristos, să facă moartea lui Hristos să fie propria sa moarte, pentru ca viața lui Isus să se poată manifesta în trupul său muritor. Credința în puterea veșnică și divinitatea lui Dumnezeu, ce se văd în toate lucrurile pe care El le-a făcut, va îngădui oricărui om să cuprindă acest adevăr. Sămânța nu crește “dacă nu moare mai întâi”. 1 Corinteni 15:36. “Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur: dar dacă moare, aduce multă roadă”. Ioan 12:24. Tot așa, cel care este răstignit cu Hristos de îndată începe să trăiască ca alt om. “Și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”.

Dar Hristos a fost în realitate răstignit cu mai mult de o mie opt sute de ani în urmă, nu-i așa? Cu siguranță. Atunci cum se poate ca păcatele mele personale să fi fost asupra Lui? sau cum se poate să fiu acum răstignit cu El? Ei bine, se poate ca noi să nu putem înțelege acest fapt, dar asta nu influențează cu nimic faptul în sine. Când ne gândim că Hristos este viața, chiar “viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată” (1 Ioan1:2), s-ar putea să înțelegem ceva din aceasta. “În El era viața și viața era lumina oamenilor”. El este “adevărata lumină, care luminează pe orice om venind în lume”. Ioan 1:4,9.

Carnea și sângele (ceea ce ochii pot vedea) nu pot descoperi “Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Vezi Matei 16:16,17. “Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său” 1 Corinteni 2:9,10. Nici un om, indiferent de cât de bine l-a cunoscut pe Tâmplarul din Nazaret, nu-L poate numi Domn decât prin Duhul Sfânt. 1 Corinteni 12:3.

Prin Duhul, prezența Sa personală, El poate veni la fiecare om de pe pământ și în același timp să umple și cerul, un lucru pe care Isus în trup n-ar fi putut să-l facă. De aceea era nevoie ca El să plece și să trimită Mângâietorul. “El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El”. Coloseni 1:17. Isus din Nazaret a fost Hristos în trup. Cuvântul care a fost la început, și a cărui putere susține toate lucrurile, este Hristosul lui Dumnezeu. Sacrificiul lui Hristos, în ceea ce privește lumea aceasta, este de la începutul lumii.

Scena Calvarului a fost manifestarea a ceea ce a avut loc atâta timp cât a existat păcatul, și va avea loc până când fiecare om care vrea să fie mântuit va fi mântuit: Hristos purtând păcatele lumii. El le poartă acum. O singură moarte și o înviere au fost suficiente odată pentru totdeauna, pentru că este viața veșnică cea pe care o luăm în considerare. De aceea nu este nevoie ca sacrificiul să fie repetat. Acea viață este pentru toți oamenii de pretutindeni, astfel că oricine o acceptă prin credință beneficiază de întregul sacrificiu al lui Hristos. Prin El însuși a “făcut curățirea de păcate”. Oricine respinge viața pierde beneficiul sacrificiului.

Hristos a trăit prin Tatăl. Ioan 6:57. Credința Lui în cuvântul pe care Dumnezeu i L-a dat a făcut ca El în mod repetat și hotărât să susțină că atunci când va muri va învia din nou a treia zi. În credința aceasta El a murit, spunând, “Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” Luca 23:46. Credința care i-a adus biruința asupra morții i-a dat de asemenea victoria completă asupra păcatului.

Aceeași credință El o exercită în noi când locuiește în noi prin credință, pentru că El este “același ieri și azi și în veci”. Evrei 13:8.

Nu suntem noi cei care trăim, ci Hristos care locuiește în noi, și folosește propria Sa credință pentru a ne elibera de sub puterea lui Satana. “Ce avem de făcut?” Să-l lăsam să locuiască în noi după cum vrea El. “Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”. Filipeni 2:5. Cum Îl putem lăsa? Pur și simplu recunoscând-L, mărturisindu-L.

“Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Cât de personal este aceasta! Eu sunt cel pe care El L-a iubit! Fiecare suflet din lume poate spune, “El m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Pavel e mort, dar cuvintele pe care le-a scris sunt încă vii. Era adevărat pentru Pavel, dar nu este mai puțin adevărat pentru oricare alt om. Ele sunt cuvintele pe care Duhul le pune în gurile noastre, numai de le-am primi. Întregul dar al lui Hristos este pentru fiecare “eu” în parte. Hristos nu este împărțit, ci fiecare suflet îl primește în întregime pe El, ca și cum n-ar mai fi o altă persoană în întreaga lume. Fiecare primește toată lumina care strălucește. Faptul că sunt milioane de oameni peste care soarele strălucește, nu face ca lumina lui să fie mai mică pentru mine. Eu mă bucur de toată. N-aș putea avea mai mult dacă aș fi singura persoană din lume. Astfel s-a dat Hristos pe El Însuși pentru mine, ca și cum aș fi singurul păcătos din lume. Și aceasta este adevărat pentru oricare alt păcătos.

Când semeni un bob de grâu, obții multe alte boabe de acelaș fel, fiecare având aceeași viață, și la fel de mult din ea, cât a avut și sămânța inițială. La fel este cu Hristos, adevărata Sămânță. Murind pentru noi, pentru ca și noi să devenim adevărata sămânță, El ne dă fiecăruia dintre noi întreaga Sa viață”. Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespun de mare! 2 Corinteni 9:15.

21 Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos

Dacă ne-am putea mântui singuri, Hristos a murit degeaba, deoarece prin moartea Sa ni se oferă mântuirea. Dar noi nu ne putem mântui singuri. Și Hristos n-a murit degeaba. Prin urmare mântuirea este numai în El. El este capabil să mântuiască pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. Există oameni care vor fi mântuiți, altfel El a murit degeaba. Dar El n-a murit fără de folos. De aceea făgăduința este sigură: “Va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora”. Isaia 53:10, 11.

“Cine vrea” poate fi mântuit. Deoarece El n-a murit degeaba, fi atent “ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu”. 2 Corinteni 6:1.

GALATENI, CAPITOLUL 3

Răscumpărat de sub blestem

Galatenii, după ce au primit evanghelia, au fost duși în rătăcire de învățători falși care le-au prezentat “o altă Evanghelie”, o evanghelie falsă, din moment ce există una singură pentru toate timpurile și pentru toți oamenii

Evanghelia falsă le-a fost prezentată în cuvintele acestea: “Dacă nu vă tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți”. Și, chiar dacă acum nu se pune problema circumciziunii ca o condiție necesară mântuirii, totuși disputa referitoare la mântuirea prin eforturi omenești sau numai prin Hristos este la fel de aprinsă ca întotdeauna.

În loc să le atace greșeala și să o combată cu argumente puternice, apostolul începe cu o experiență ce ilustrează cazul de față. În această narațiune el arată că mântuirea este în întregime prin credință pentru toți oamenii, și absolut de loc prin fapte. După cum Hristos a gustat moartea pentru fiecare om, tot așa fiecare om care este mântuit trebuie să aibă experiența personală a morții, învierii și vieții lui Hristos. Hristos în firea pământească face ce Legea nu poate să facă. Galat. 2:21; Rom 8:3,4. Dar tocmai acest lucru dovedește neprihănirea Legii. Dacă Legea ar fi fost o greșeală, Hristos nu ar fi împlinit cererile ei. El îi arată neprihănirea prin faptul că o împlinește sau face ceea ce ea cere, nu doar *pentru* noi ci *în* noi. Noi nu facem “zadarnic harul lui Dumnezeu”. Dacă neprihănirea ar putea veni prin lege atunci “degeaba a murit Hristos”.

Dar a spune că Legea poate fi îndepărtată, sau că își poate coborî standardul și deci nu e nevoie să fie luată în serios înseamnă a spune că “degeaba a murit Hristos”. Să fie înțeles, neprihănirea nu poate să vină prin Lege, ci doar prin credința lui Hristos. Dar faptul că neprihănirea Legii nu poate fi obținută de noi decât prin răstignirea, învierea și viața lui Hristos *în* noi arată infinita măreție și sfințenie a Legii.

1 O, Galateni nechibzuți! Cine v-a fermecat, pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?

“Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli”. 1 Samuel 15:22,23. Neascultarea și împotrivirea înseamnă respingerea lui Dumnezeu. Iar cel ce-L respinge pe Dumnezeu se pune singur sub controlul duhurilor rele. Idolatria este închinare la diavol. “Neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu”. 1 Corinteni 10:20. Nu este cale de mijloc. Hristos spune, “Cine nu este cu mine, este împotriva mea”. Matei 12:30. Aceasta este neascultare, respingere de Dumnezeu, este spiritul antihristului. Frații galateni, după cum am văzut deja, începuseră să se depărteze de Dumnezeu; de aceea ei în mod inevitabil, cu toate că probabil inconștient, alunecau din nou în idolatrie.

Modul de apărare împotriva spiritismului

Spiritismul este doar un alt nume dat vechilor practici ale vrăjitoriei sau ghicitului. Este o înșelătorie, dar nu felul de înșelătorie pe care mulți îl consideră. Este o realitate. Este înșelătorie prin faptul că în timp ce pretinde că primește comunicări de la spiritele morților, comunicarea este de fapt cu spiritele diavolilor, deoarece “morții nu știu nimic”. A fi medium spiritist presupune ca acel om să se pună sub controlul diavolilor.

Există o singură apărare împotriva spiritismului și anume să ne ținem cu tărie de Cuvântul lui Dumnezeu. *Cel ce privește cu ușurință Cuvântul lui Dumnezeu se lipsește de asocierea cu Dumnezeu*, și se pune în zona de influență a lui Satana. Chiar dacă un om denunță spiritismul cu putere, dacă nu se ține de Cuvântul lui Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu va fi luat de curentul puternic al înșelătoriei falsului hristos. Numai păstrându-se aproape de Cuvântul lui Dumnezeu oamenii pot fi păziți de încercările care vin peste lumea întreagă. Apocalipsa 3:10. Duhul “care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2) este spiritul lui Satana, spiritul antihristului; și Evanghelia lui Hristos, care descoperă neprihănirea lui Dumnezeu (Romani 1:16,17), este singura cale de salvare.

Hristos răstignit înaintea ochilor noștri

Hristos a fost zugrăvit galatenilor, când Pavel le-a vorbit, ca și cum ar fi fost răstignit înaintea lor. Atât de vie a fost prezentarea încât ei au putut să-l vadă pe Hristos răstignit. Nu a fost numai o zugrăvire măiastră, prin cuvinte, a lui Pavel și imaginație din partea galatenilor. Prin Pavel, Duhul Sfânt i-a facut în stare să-L vadă răstignit.

Experiența galatenilor în acest caz nu este unică. Crucea lui Hristos este un adevăr prezent. Expresia “Vino la cruce” nu este o expresie fără semnificație, ci conține o invitație ce poate fi urmată întocmai.

Nimeni nu poate cunoaște cu adevărat realitatea evangheliei, fără ca mai întâi să vadă pe Hristos răstignit înaintea ochilor săi, fără să poată vedea crucea lui Hristos oriunde și-ar întoarce privirile. Nu luați în seamă pe cei care își bat joc - faptul că un orb nu poate vedea soarele, și neagă faptul că el strălucește, nu-l va împiedica pe altul care-l vede să vorbească despre strălucirea lui. Mulți sunt cei care pot confirma afirmația apostolului, că Hristos a fost răstignit înaintea ochilor galatenilor, mărturisind că aceasta este mai mult decât o simplă expresie. Și aceștia, care mărturisesc, au avut aceeași speranță. Să ajute Dumnezeu ca acest studiu al Galatenilor, înainte de a fi terminat, să devină mijlocul prin care ochii altor mulțimi să se deschidă.

² Iată numai ce voiesc să știu dela voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?

Întrebarea “Prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?” admite un singur răspuns. A fost prin auzirea credinței. Duhul este dat celor ce cred. Ioan 7:38,39; Efeseni 1:13. Întrebarea ne arată de asemenea că galatenii au primit Duhul Sfânt. Nu există o altă cale pentru a începe viața creștină. “Și nimeni nu poate zice: “Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt”. 1 Corinteni 12:3. La început, la creațiune Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor, dând naștere vieții și activității, pentru că fără Duh nu există mișcare - nu există viață. “Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oștirilor!” Zaharia 4:6. Singur numai Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini în mod desăvârșit voia lui Dumnezeu; și nu e mai puțin adevărat că nici o lucrare făcută de om nu poate să-L aducă pe Dumnezeu în suflet, decât că un om mort ar putea să creeze suflarea prin care el să poată trăi și mișca. Cei cărora Pavel le adresează această scrisoare îl văzuseră pe Hristos răstignit înaintea ochilor lor și îl primiseră prin Duhul. L-ai văzut tu și L-ai primit asemenea lor?

³ Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?

“Nechibzuit” este puțin spus. Omul care nu are putere să *înceapă* o lucrare, crede că are putere să o *termine*! El, care nu are putere să pună un picior înaintea celuilalt, sau chiar să stea în picioare singur, crede că are destulă putere în el însuși ca să câștige o cursă.

Cine are putere să se nască singur? Nimeni. Noi venim în această lume fără să fi contribuit cu ceva la nașterea noastră. Suntem născuți fără putere. Așa că toată puterea care se manifestă în noi vine de la altcineva decât de la noi înșine. Toată puterea ne este dată. Pruncul nou născut este un simbol a ceea ce este omul. “Un om se naște în lume”. Toată puterea pe care un om o are în el însuși se regăsește în copilul care odată cu prima sa respirație strigă pentru prima oară. Și chiar și acea slabă putere nu este de la el.

La fel și în cele spirituale. “El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”. Iacov 1:18. Noi nu putem să trăim o viață neprihănită prin puterea noastră mai mult decât ne putem naște pe noi înșine. Lucrarea care este începută de Duhul trebuie continuată și dusă până la capăt tot de Duhul. “Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezuguduită de la început”. Evrei 3:14. “Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”. Filipeni 1:6. Și numai El singur o poate face.

⁴ În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! ⁵ Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?

Întrebările acestea arată că experiența fraților galateni fusese atât de profundă și de reală pe cât ne-am așteptat de la cei în fața ochilor cărora Hristos a fost răstignit. Duhul le-a fost dat, minuni au fost făcute printre ei și chiar de către ei pentru că darurile Duhului Sfânt însoțesc darul Duhului Sfânt. Și ca urmare a prezenței acestei Evanghelii vii printre ei, suferiseră persecuție; pentru că “toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți”. 2 Tim 3:12. Aceasta face cu atât mai rea situația lor. După ce s-au împărtășit cu suferințele lui Hristos, ei se depărtau acum de El. Și această depărtare de Hristos, prin care singur poate să vină neprihănirea, a

fost marcată de nesupunerea față de Legea adevărului. Pe nesimțite dar în mod sigur ei încălcau Legea către care priveau pentru mântuire.

⁶ Tot așa și “Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”.

Întrebările puse în versetele 3,4 și 5 sugerează singure răspunsul. Duhul a fost dat, minuni au fost făcute, nu prin faptele legii ci prin “auzirea cu credință”, adică prin ascultarea credinței, deoarece credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Romani 10:17. Așadar munca lui Pavel și prima experiență a galatenilor, erau exact în aceeași linie cu experiența lui Avraam, căruia credința i-a fost socotită ca neprihănire. Să luăm aminte că “frații cei prefăcuți” care “predicau o altă Evangheliie”, chiar falsa Evangheliie a neprihănirii prin fapte, erau evrei și pretindeau că Avraam este tatăl lor. Se lăudau cu faptul că erau “copiii” lui Avraam, și apelau la tăierea lor împrejur ca dovadă a acestui fapt. Dar chiar faptul pe care ei se bazau pentru a dovedi că sunt copii ai lui Avraam era dovada că de fapt nu erau; pentru că “Avraam a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”. Avraam a avut neprihănirea credinței înainte de a fi tăiat împrejur. Rom.4:11. “Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință”. Galateni 3:7. Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte (Rom 4:2,3), dar credința lui i-a adus neprihănirea.

Aceeași problemă încă există. Oamenii confundă semnul exterior cu conținutul interior, țelul cu mijlocul prin care se ajunge la acel țel. Ei văd că neprihănirea se descoperă prin fapte bune. Deci ei consideră că faptele bune aduc neprihănirea. Neprihănirea câștigată prin credință, fapte bune dobândite fără a munci, li se par nepractice și fanteziste. Ei se consideră oameni “practici” și cred că singura cale de a le obține este de a le face ei înșiși. Dar adevărul este că toți acești oameni sunt foarte “nepractici”. Un om fără “nici o putere” nu poate face nimic, nici chiar să se ridice și să ia medicamentul ce îi este oferit. Orice sfat care i s-ar da ar fi nepractic. Numai în Domnul este neprihănire și putere. Isaia 45:24. “Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra, El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază”. Psalm 37:5,6. Avraam este tatăl celor care cred pentru a obține neprihănirea, și numai a acelora.

⁷ Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. ⁸ Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: “Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”

Aceste versete trebuie citite de multe ori. O bună înțelegere a lor va apăra cititorul de multe erori. Și nu este greu de înțeles; să citim cu atenție ceea ce se spune aici și vom înțelege.

a) Versetul ne arată că Evangheliia a fost predicată cel puțin începând din zilele lui Avraam.

b) Dumnezeu Însuși a fost Cel care a predicat-o. Așadar, a fost adevărata și singura Evangheliie.

c) A fost aceeași Evangheliie pe care Pavel a predicat-o. Deci nu avem o altă Evangheliie decât cea pe care a avut-o și Avraam.

d) Evangheliia nu diferă cu nimic acum față de cea din zilele lui Avraam.

Dumnezeu cere aceleași lucruri acum pe care le-a cerut atunci și nimic mai mult.

Mai mult decât atât, Evangheliia a fost atunci predicată neamurilor, pentru că pe atunci Avraam era dintre neamuri, deci cu alte cuvinte un “păgân”. El a fost crescut ca un păgân, pentru că “Terah, tatăl lui Avraam”, “slujea altor dumnezei” (Iosua 24:2), și a fost un păgân până când i s-a vestit Evangheliia. Deci predicarea Evangheliiei neamurilor nu era ceva nou în zilele lui Petru și Pavel. Poporul evreu a fost ales dintre păgâni, și numai predicând păgânilor Evangheliia Israel este întărit și mântuit. Vezi Fapte 15:14-18; Rom 11:25,26.

Așadar, vedem că apostolul îi călăuzește pe galateni (și pe noi) înapoi la izvor, la locul unde Dumnezeu Însuși ne predică Evangheliia nouă, “Neamurilor”. Nimeni dintre neamuri nu poate spera să fie mântuit în alt fel sau prin altă Evangheliie decât cea prin care Avraam a fost mântuit.

⁹ Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios. 10 Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt supți blestem; pentru că este scris: “Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”

Să observăm strânsa legătură dintre acestea și versetul precedent. Evangheliia, a fost predicată lui Avraam prin cuvintele “toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”. Cuvintele “păgân” sau “Neamuri”, așa cum sunt în Revised Standard Version, și cuvântul “neamuri”, din versul 8, provin din același cuvânt grecesc. Această binecuvântare este avantajul neprihănirii prin Hristos, după cum vedem din Fapte 3:25,26: “Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: “Toate

neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.” Dumnezeu, după ce a ridicat pe robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, *întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale*.” Pentru că Dumnezeu i-a predicat evanghelia lui Avraam spunându-i: “toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”, cei ce cred sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios. Nu există altă binecuvântare, pentru om, decât cea pe care a primit-o Avraam! Și Evanghelia vestită lui este singura pentru toți oamenii de pe pământ. Numele lui Isus, în care Avraam a crezut, mântuiește. “Nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Fapte 4:12. În El “avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. Col 1:14. Iertarea păcatelor aduce cu ea *toate* binecuvântările.

În contrast: sub blestem

Remarcați contrastul puternic între versetele 9 și 10. “Cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați”, dar “cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt supt blestem.” Credința aduce binecuvântarea. Faptele aduc blestemul sau mai bine zis lasă omul sub blestem. Blestemul este peste toți pentru că “cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.” Ioan 3:18. Credința îndepărtează blestemul.

Cine este sub blestem? “Toți cei ce se bizuie pe faptele Legii.” Remarcați că nu se spune că cei ce *împlinesc* Legea sunt sub blestem, pentru că ar fi în contradicție cu Apocalipsa 22:14 : “*Binecuvântați* sunt cei ce împlinesc poruncile Sale, pentru a avea dreptul la pomul vieții, și să poată intra pe porți în cetate”. (trad din engleză după KJV). “*Ferice* de cei fără prihană în calea lor, care *umblă* întotdeauna după Legea Domnului!” Psalm 119:1

Așa deci, cei ce au *credință* sunt păzitorii Legii; pentru că cei ce au credință sunt binecuvântați, și cei ce împlinesc poruncile sunt binecuvântați. Prin credință ei împlinesc poruncile. Deoarece Evanghelia este împotriva naturii omenești, noi devenim împlinitori ai Legii nu făcând ci crezând. Dacă *lucrăm* pentru neprihănire noi nu facem decât să folosim natura noastră păcătoasă, și astfel nu ne apropiem deloc de neprihănire ci de fapt ne depărtăm de ea. Dar *crezând* “făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” noi ne facem “părtași firii dumnezeiești”(2 Petru 1:4) și apoi toate lucrările noastre sunt făcute în Dumnezeu. “Neamurile, cari nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință; pe când Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire, după cum este scris: “Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire, și o stâncă de cădere: și cine crede în El, nu va fi dat de rușine.” Rom 9:30-33.

Ce este blestemul?

Nimeni dintre cei care citesc cu atenție Galateni 3:10 nu pot să nu vadă că blestemul este călcarea legii. Însăși neascultarea de Legea lui Dumnezeu este blestemul; pentru că “printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea.” Păcatul conține în el moartea. Fără păcat moartea ar fi imposibilă pentru că “boldul morții este păcatul”. 1 Corinteni 15:56. “Toți cei ce se bizuie pe faptele legii, sunt supt blestem.” De ce? Pentru că Legea este un blestem? Nicidecum: “Legea negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” Rom. 7:12. Atunci de ce toți cei ce se bizuiesc pe Lege sunt sub blestem? Pentru că este scris, “Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” Rețineți bine: Ei nu sunt blestemați pentru că *împlinesc* Legea, ci pentru că *nu o împlinesc*. Deci vedem că dacă cineva se bizuie pe faptele Legii nu înseamnă că el ține Legea. NU! “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Rom. 8:7. Toți sunt sub blestem, iar cel ce vrea să iasă din această stare prin propriile lui fapte, rămâne acolo. Deoarece “blestemul” înseamnă să nu stăruiești în toate lucrurile scrise în lege, prin urmare, “binecuvântarea” înseamnă perfectă ascultare de Lege.

Binecuvântare și blestem

“Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru.” Deut. 11:26-28. Acesta este cuvântul viu al lui Dumnezeu, care ni se

adreasează fiecăruia personal. “Legea aduce mânie” (Rom 4:15), dar mânia lui Dumnezeu vine numai peste fiii *neascultării* (Efeseni 5:6). Dacă credem cu adevărat, noi nu suntem condamnați, pentru că credința ne aduce în armonie cu legea, viața lui Dumnezeu. “Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruî în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.” Iacov 1:25.

Fapte bune

Biblia nu desconsideră faptele bune. Dimpotrivă le înalță. “Adevărat este cuvântul acesta, și vreau să spui apăsător aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!” Tit 3:8. Acuzația împotriva celor necredincioși este că sunt “nesupuși, și netrebnici pentru orice faptă bună.” Tit 1:16. Timotei a fost implorat să-i îndemne “pe bogații veacului acestuia”, “să facă *bine*, să fie bogați în *fapte* bune.” 1 Tim.6:17, 18. Și apostolul Pavel s-a rugat pentru noi să ne purtăm “într-un chip vrednic de Domnul ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în *tot felul* de fapte bune.” Coloseni 1:10. Mai mult decât atât, suntem asigurați că Dumnezeu ne-a creat “în Hristos pentru faptele bune”, “ca să umblăm în ele” Efeseni 2:10.

El Însuși a pregătit aceste fapte pentru noi, le-a făcut, și le-a păstrat pentru toți cei care se încred în El. Psalm 31:19. “Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care l-a trimis El.” Ioan 6:29. Fapte bune ne sunt cerute, dar noi nu le putem face. Ele pot fi realizate numai de Cel ce este bun și care este Dumnezeu. Dacă este ceva bun în noi, este Dumnezeu care lucrează în noi. Tot ceea ce face El este desăvârșit. “Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui vecinic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.” Evrei 13:20, 21.

¹¹ Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci “cel neprihănit prin credință va trăi.” ¹² Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: “Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele”.

Cine sunt cei neprihăniți?

Când citim mult repetata afirmație “cel neprihănit prin credință va trăi” este necesar să avem o idee clară a ceea ce înseamnă cuvântul “neprihănit”. În versiunea King James se spune, “cel neprihănit va trăi prin credință” Rom. 1:17. A fi îndreptățit prin credință înseamnă a fi făcut neprihănit prin credință. “Orice nelegiure este păcat” (1 Ioan 5:17), și “păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:14). Așa deci orice nelegiure este încălcarea legii și bineînțeles că neprihănirea este ascultarea de lege. Deci vedem că cel drept, sau neprihănit, este cel ce *ascultă* de Lege și a fi îndreptățit înseamnă a fi făcut *păzitor* al legii.

Cum să devii drept

Facerea binelui este rezultatul urmărit, și legea lui Dumnezeu este standardul. “Legea lucrează mânie”, pentru că “toți au păcătuît” și “mânia lui Dumnezeu este în copiii *neascultării*”. Cum să devenim păzitori ai legii și să scăpăm de mânie sau blestem? Răspunsul este “cel neprihănit va trăi prin credință.” Prin credință, nu prin fapte, devenim păzitori ai Legii! “Prin credința din inimă *se capătă neprihănirea*” Rom. 10:10. Că nici un om nu este îndreptățit prin Lege înaintea lui Dumnezeu este evident. De ce? pentru că “cel neprihănit va trăi prin credință.” Dacă neprihănirea ar veni prin fapte, atunci nu ar mai fi prin credință; “dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminterlea harul n-ar mai fi har” Rom 11:6. “Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.” Rom 4:4,5.

Nu există excepție sau cale de mijloc. Nu se spune că numai *câțiva* dintre cei drepti vor trăi prin credință, sau că ei vor trăi prin credință și fapte; ci pur și simplu “cel neprihănit va trăi prin credință.” Și asta dovedește că neprihănirea nu vine prin faptele lor. Toți cei neprihăniți sunt *făcuți* drepti și *păstrați* drepti numai prin credință. Aceasta pentru că Legea este atât de sfântă. Este mai presus de ceea ce poate face omul; numai

puterea divină o poate împlini; astfel prin credință noi primim pe Domnul Isus și el trăiește legea cea desăvârșită în noi.

Legea nu se întemeiază pe credință

“Însă Legea nu se întemeiază pe credință.” Bineînțeles este Legea scrisă, nu contează dacă într-o carte sau pe table de piatră, la care se face referință aici. Legea pur și simplu spune, “Fă asta”, sau “Nu fă aceea.” “Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele”. Aceasta este singura situație în care Legea scrisă oferă viața. Faptele, și numai faptele, se laudă singure. Cum sunt obținute aceste fapte nu are importanță, cu condiția ca ele să fie prezente. Dar nimeni nu a satisfăcut cererile legii; așa că nu poate exista nici un *împlinitor* al legii; adică, nimeni care în viața sa să fi arătat o ascultare desăvârșită.

“Cine va *face* aceste lucruri va trăi prin ele.” Dar cineva trebuie să fie *viu* pentru ca s-o poată face! Un om mort nu poate face nimic, iar cel ce este mort “în greșeli și păcate” nu poate să producă neprihănire. Hristos este singurul în care este viață, pentru că El este viața, și numai El a trăit și poate să trăiască neprihănirea legii. Atunci când, în loc de a fi negat și reprimat, El este recunoscut și primit, El trăiește în noi viața. Sa în toată plinătatea ei, astfel încât nu mai suntem noi cei care trăim ci Hristos. Atunci ascultarea Sa în noi ne face neprihăniți. Credința noastră este socotită drept neprihănire pur și simplu pentru că prin credința noastră noi primim pe Hristos cel viu. Prin credință ne predăm trupurile ca temple pentru Dumnezeu. Hristos, Piatra Vie, este întronat în inimi, acestea devenind tronurile lui Dumnezeu. Și astfel în Hristos legea cea vie devine viața noastră, pentru că “din prea plinul inimii vorbește gura.”

¹³ Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: “Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” - ¹⁴ pentruca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa că, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.

Adevărata problemă în discuție

În această scrisoare controversă, în ceea ce privește legea, nu este dacă ea trebuie ținută sau nu. Nimeni n-a susținut că legea a fost abolită sau schimbată sau și-a pierdut forța. Scrisoarea nu conține nici urmă de așa ceva. Problema nu era *dacă* legea trebuia ținută ci *cum* trebuia ținută. Îndreptățirea - a fi făcut neprihănit - era admisă ca o necesitate. Întrebarea era: “Este prin credință, sau prin fapte?” “Frații mincinoși” încercau să-i convingă pe galateni că ei trebuie să fie făcuți neprihăniți prin propriile lor eforturi. Pavel prin Duhul le arată că toate încercările de felul acesta erau nefolositoare și nu puteau decât să întărească și mai mult stăpânirea blestemului asupra păcătosului.

Neprihănirea prin credința lui Isus Hristos este pusă înaintea oamenilor din toate timpurile ca unica și adevărata neprihănire. Învățătorii mincinoși se lăudau *cu legea*, dar datorită încălcării ei făceau ca numele lui Dumnezeu să fie hulit. Pavel se lăuda însă *cu Hristos*, și prin neprihănirea legii căreia îi era supus făcea ca numele lui Dumnezeu să fie slăvit în el.

Boldul păcatului

Că moartea este blestemul este evident din ultima parte a versetului 13: “Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.” Hristos a fost făcut blestem prin faptul că a fost atârnat pe lemn, adică a fost răstignit. Dar *păcatul* este cauza morții: “De aceea, printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” Rom.5:12. “Boldul morții este păcatul” 1 Corinteni 15:56. Deci în versetul 10 se spune că aceia care nu stăruie “în toate lucrurile scrise în cartea Legii” sunt *morți*. Asta înseamnă că neascultarea este moarte.

“Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea.” Iacov 1:15. Păcatul conține moarte, și oamenii care sunt în afara lui Hristos sunt “morți în greșelile și păcatele” lor. Efeseni 2:1. N-are importanță dacă ei par a se mișca plini de viață. Cuvintele lui Hristos sunt, “Dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.” Ioan 6:53. “Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă.” 1 Timotei 5:6. Este o moarte - un trup de moarte - fiind încă în viață. Rom. 7:24. Păcatul este călcarea legii. Plata păcatului este moarte. Blestemul, deci, este moartea care este purtată de către noi și conținută chiar în cel mai atrăgător păcat. “Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”

Răscumpărarea din bestem

“Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii.” Cei ce citesc aceasta în mod superficial se grăbesc să exclame, “Nu este nevoie să mai ținem Legea, pentru că Hristos ne-a răscumpărat din blestemul ei”, ca și cum textul ar spune că Hristos ne-a răscumpărat din blestemul ascultării. Aceștia citesc Scripturile fără folos. Blestemul, după cum am văzut, este *neascultarea*: “Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” De aceea Hristos ne-a răscumpărat din *neascultarea* față de lege. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său “într-o fire asemănătoare cu păcatul, din pricina păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi.” Rom 8:3,4.

Cineva ar putea spune cu ușurință, “Atunci suntem în siguranță; orice am face este permis în ceea ce privește legea, din moment ce suntem răscumpărați.” Este adevărat că toți sunt răscumpărați, dar nu toți au *acceptat* răscumpărarea. Mulți spun despre Hristos, “Noi nu vrem ca acest Om să stăpânească asupra noastră,” și resping binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar răscumpărarea este pentru *toți*. Toți au fost cumpărați cu sângele prețios - viața - al lui Hristos, și *toți* pot fi, dacă vor, eliberați de păcat și moarte. Prin acel sânge noi suntem răscumpărați din “felul deșert de viețuire, pe care îl moșteniseră-ți dela părinții voștri.” 1 Petru 1:18.

Opriți-vă și gândiți-vă ce înseamnă aceasta. Lăsați întreaga putere a acestui fapt să vă impresioneze conștiința. “Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii.”- din eșecul nostru de a trăi conform cu toate cerințele ei drepte. Noi nu mai trebuie să păcătuim! El a tăiat funiile cu care păcatul ne ținea legați așa încât noi nu avem decât să acceptăm mântuirea Sa pentru a fi eliberați de orice păcat care ne asediază. Noi nu mai trebuie să ne irosim viețile dorind cu ardoare o viață mai bună și trăind cu regrete inutile pentru idealuri nerealizate. Hristos nu dă speranțe false, ci El vine la prizonierii păcatului, și strigă la ei, “Libertate! Ușile închisorii voastre sunt deschise. Ieșiți.” Ce poate fi spus mai mult? Hristos a obținut victoria definitivă asupra acestei lumi rele, asupra “poftei firii pământești, poftei ochilor și lăudăroșiei vieții” (1 Ioan 2:16), și credința noastră în El face victoria Sa să fie a noastră. Trebuie doar să o acceptăm.

Hristos făcut blestem pentru noi

Că “Hristos a murit pentru cei nelegiuți” (Rom 5:6) este evident pentru toți cei ce citesc Biblia. El a fost “dat din pricina fărădelegilor noastre”. Rom 4:25. Cel Nevinovat a suferit pentru cel vinovat, Cel drept pentru cel nedrept. “Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Isaia 53:5,6. Dar moartea a venit prin păcat. Moartea este blestemul transmis tuturor oamenilor pur și simplu pentru că “toți au păcătuit.” Deci, deoarece Hristos “a fost făcut blestem pentru noi”, urmează că Hristos “a fost făcut păcat pentru noi.” 2 Corinteni 5:21. “El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn”, 1 Petru 2:24. Observați că păcatele noastre erau “în trupul Său.” Ceea ce a făcut El nu a fost ceva superficial. Păcatele noastre nu au fost doar figurativ așezate asupra Lui, ci au fost “în trupul Său.” El “a fost făcut blestem pentru noi”, “a fost făcut păcat” pentru noi și în consecință a suferit moartea pentru noi.

Pentru unii acest adevăr este neplăcut. Pentru greci este nebunie, pentru evrei este o piatră de poticnire. Dar pentru noi, cei ce suntem mântuiți, este “puterea lui Dumnezeu”. Vezi 1 Corinteni 1:23, 24. Țineți minte că El a purtat *păcatele noastre* în trupul Său - nu ale Lui, pentru că El n-a păcătuit niciodată. Aceeași scriptură care spune că El a fost făcut păcat pentru noi, ne asigură că El “n-a cunoscut nici un păcat.” Faptul că El a putut purta păcatul nostru cu El și în El, fiind făcut păcat pentru noi, și totuși fără să păcătuiască este spre slava Sa veșnică și mântuirea noastră veșnică. Toate păcatele oamenilor au fost asupra Lui, totuși nimeni n-a găsit în El vreo urmă de păcat. Nici un păcat n-a fost manifestat vreodată în viața Lui chiar dacă El a luat tot păcatul asupra Lui. El l-a primit și l-a *înghițit* prin *puterea* vieții fără sfârșit prin care El înghite moartea. El poate purta păcatul fără a fi mânjit de el. Prin această minunată viață El ne răscumpără. El ne dă viața Lui pentru ca noi să putem fi eliberați de fiecare pată a păcatului care este în firea noastră pământească.

Hristos “în zilele vieții sale pământești aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să-L izbăvească de la moarte”, “a fost ascultat, din pricina evlaviei Lui.” Evrei 5:7. Dar El a murit! Nimeni nu i-a luat viața. El și-a dat-a ca s-o ia din nou. Ioan 10:17,18. Funiile morții au fost desfăcute “pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea.” Fapte 2:24. De ce n-a putut moartea să-L țină, cu toate că El s-a pus în mod deliberat sub puterea ei? Pentru că El “n-a cunoscut nici un păcat.” El a luat păcatul asupra Lui dar a fost salvat de sub puterea lui. El a fost “în toate lucrurile” “asemenea fraților Săi”, “în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi.” (Evrei 2:17, 4:15), și cum El n-a putut face nimic de la El (Ioan 5:30), S-a rugat Tatălui să-L păzească de

înfrângere și astfel să cadă sub puterea morții. Și a fost auzit. În cazul Lui aceste cuvinte au fost împlinite: “Dar Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu m-am rușinat, de aceea Mi-am făcut fața ca un cremene, știind că nu voi fi dat de rușine. Cel ce Mă îndreptățește este aproape: “Cine va vorbi împotriva Mea? Să ne înfățișăm împreună!” “Cine este potrivnicul Meu? Să înainteze spre Mine.” Isaia 50:7,8.

Al cui a fost păcatul care L-a zdrobit, și din care a fost scăpat? Nu al Lui, căci El nu a avut nici unul. A fost păcatul tău și al meu. Păcatele noastre au fost deja biruite - au dispărut. Noi avem de luptat numai cu un dușman deja învins. Când vii la Dumnezeu în numele lui Isus, predându-te pe tine însuși în moartea și viața Lui, ca să nu porți numele Lui în zadar, pentru că Hristos locuiește în tine, trebuie numai să îți minte că fiecare păcat a fost asupra Lui, și încă este, și că El este biruitorul, și imediat vei spune, “Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” 1 Corinteni 15:57. “Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.” 2 corinteni 2:14.

Descoperirea crucii

“Lemnul” ne aduce la ineputabilul subiect prezentat în Galateni 2:20 și 3:1 - veșnica prezență a crucii:

(1) Răscumpărarea din păcat și moarte este obținută prin cruce, Galateni 3:13.

(2) Toată Evanghelia este conținută în cruce. Pentru că Eanghelia este “puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”. Romani 1:16. Și “pentru noi care suntem pe calea mântuirii” crucea lui Hristos “este puterea lui Dumnezeu”. 1Corinteni 1 :18.

(3) Hristos este descoperit oamenilor căzuți numai drept Cel răstignit și înviat. Nu este alt nume sub cer prin care să se obțină mântuirea. Fapte 4:12. Așadar asta este tot ceea ce Dumnezeu pune în fața oamenilor deoarece El nu dorește să-i încurce. “Hristos și El răstignit” este tot ceea ce Pavel vroia să știe. Este tot ceea ce orice om are nevoie să știe. Lucrul de care au nevoie oamenii este mântuirea. Dacă ei au asta, ei au totul. Dar mântuirea se găsește numai în crucea lui Hristos. Așa că Dumnezeu nu pune în fața ochilor oamenilor nimic altceva; El le dă exact ceea ce ei au nevoie. Isus Hristos răstignit este pus înaintea ochilor fiecărui om de către Dumnezeu așa că nu există scuză pentru nici unul ca să fie pierdut sau să continue să păcătuiască.

(4) Hristos este pus înaintea oamenilor ca Răscumpărător răstignit; și pentru că oamenii au nevoie să fie răscumpărați din păcat, este prezentat ca purtând blestemul. Oriunde este blestem, acolo este și Hristos purtându-l. Deja am văzut că Hristos a purtat și încă poartă blestemul nostru care este și al pământului, pentru că El a purtat coroana de spini și blestemul pronunțat asupra pământului a fost, “Spini și pălămidă să-ți dea” Geneza 3:18. Deci întreaga creațiune care acum suspină sub blestem, a fost răscumpărată prin crucea lui Hristos. Vezi Romani 8:19-23.

(5) Hristos a purtat blestemul pe cruce. Faptul că ființa Lui a fost făcută blestem pentru noi este dovedit de atârnarea Lui pe cruce. Crucea nu este numai simbolul blestemului, ci și al eliberării din blestem, pentru că este crucea lui Hristos, Creatorul și Eliberatorul.

(6) Unde este blestemul? O, dar unde nu este? Și cel mai orb îl poate vedea dacă va admite dovada propriilor simțuri. Imperfecțiunea este un blestem, da, acesta este blestemul. Și imperfecțiunea se găsește în tot ceea ce este legat de acest pământ. Omul este imperfect și chiar cea mai frumoasă plantă este pe undeva imperfectă. Tot ceea ce ochiul întâlnește arată posibilitatea unei îmbunătățiri, chiar dacă ochii nostri nepricepuți nu văd necesitatea acestui fapt. Când Dumnezeu a făcut pământul totul a fost “foarte bun”, sau, după cum este exprimat în ebraică, “extrem de bun”. Dumnezeu Însuși nu a putut vedea nici o posibilitate de îmbunătățire. Dar acum este altfel. Grădinarul își investește ingeniozitatea și munca pentru a îmbunătăți fructele și florile de care îngrijește. Și deoarece în cel mai bun produs al pământului se descoperă blestemul, ce să mai spunem despre plantele noduroase și incomplet dezvoltate, bobocii, frunzele și fructele ofilite și distruse, și buruienile toxice, otrăvitoare? Pretutindeni “mănâncă blestemul țara.” Isaia 24:6.

(7) Ar trebui să fim descurajați de acest lucru? Nu. “Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos” 1 Tesaloniceni 5:9. Chiar dacă urmele blestemului se văd peste tot, lucrurile trăiesc, și oamenii trăiesc. Dar blestemul este moartea, și nici un om sau lucru creat nu poate muri și totuși să trăiască. Moartea ucide. Dar Hristos este Cel viu; El a murit dar este viu în vecii vecilor. Apocalipsa 1:18. El singur poate purta blestemul-moartea-și în baza meritelor sale să se întoarcă la viață. Pe pământ și în om este viață, în ciuda blestemului, pentru că Hristos a murit pe cruce. Fiecare fir de iarbă, fiecare frunză din pădure, fiecare tufiș și copac, fiecare floare și fruct, chiar și pâinea pe care o mâncăm, este însemnată cu crucea lui Hristos. În propriile noastre corpuri este semnul lui Hristos răstignit. Peste tot se vede dovada acestei cruci. Propovăduirea crucii, Evanghelia, este puterea lui Dumnezeu, descoperită în toate lucrurile pe care El le-a făcut. Aceasta este “puterea care lucrează în noi.” Efeseni 3:20. Comparația textului din Romani 1:16-20

cu cel din 1 Corinteni 1:17, 18 ne arată cu claritate că prezența crucii lui Hristos se observă în toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut - chiar și în corpurile noastre.

Curaj în descurajare

“Căci cele rele fără număr mă împresoară, m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele; și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu, și mi se moaie inima.” Psalm 40:12. Nu numai că putem striga cu încredere “din fundul adâncului”, dar Dumnezeu în mila Sa nemărginită a făcut astfel ca tocmai fundul adâncului să fie un izvor de încredere. Faptul că deși suntem în adâncul păcatului și totuși trăim este dovada că Însuși Dumnezeu, în persoana lui Hristos pe cruce, este cu noi pentru a ne izbăvi. Astfel prin Duhul Sfânt toate, chiar și ceea ce este sub blestem (pentru că totul *este* sub blestem), propovăduiește Evanghelia. Propriile noastre slăbiciuni, în loc de a fi o cauză de descurajare, sunt, dacă credem în Domnul, o garanție a răscumpărării. “În slăbiciune” suntem “făcuți puternici”. “Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” Romani 8:37. Cu adevărat, Dumnezeu nu s-a lasat fără martori printre oameni. “Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el.” 1 Ioan 5:10.

Binecuvântarea din blestem

Hristos a purtat blestemul pentru ca noi să avem binecuvântarea. Moartea Lui este viață pentru noi. Dacă cu bucurie arătăm în trupurile noastre moartea Domnului Isus, și viața lui Isus se va vedea în trupul nostru muritor. 2 Corinteni 4:10. El a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. 2 Corinteni 5:21. Binecuvântarea pe care o primim prin blestemul pe care El îl poartă este binecuvântarea eliberării din păcat. Pentru că așa cum blestemul este rezultatul încălcării legii (Galateni 3:10), tot astfel binecuvântarea constă în întoarcerea de la fărădelegile noastre (Fapte 3:26). Hristos a suferit blestemul, chiar păcatul și moartea, “pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus.”

Binecuvântarea lui Avraam este, după cum subliniază Pavel în altă epistolă, neprihănirea prin credință: “Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte îl socotește neprihănit. “Ferice”, zice el, “de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” Romani 4:6-8.

El arată mai departe că binecuvântarea aceasta este în aceeași măsură a neamurilor care cred, ca și a evreilor care cred, pentru că Avraam a primit-o când *nu* era tăiat împrejur “pentru ca să fie tatăl *tuturor* celor care cred.” Romani 4:11.

Binecuvântarea este eliberarea din păcat, tot așa cum blestemul este săvârșirea păcatului. După cum blestemul descoperă crucea, tot astfel, același blestem este făcut de Domnul să vestească binecuvântarea. Faptul că noi din punct de vedere fizic trăim, cu toate că suntem păcătoși, ne asigură că eliberarea din păcat este a noastră. “Cât timp suntem în viață sperăm”, spune proverbul, pentru că speranța noastră este Viața.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru binecuvântata speranță! Binecuvântarea este dată *tuturor* oamenilor. Pentru că “după cum printr-o singură greșală, a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viață”. Romani 5:18. Dumnezeu, care nu este părtinitor, “ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” Efeseni 1:3. Darul este al nostru ca să-l păstrăm. *Dacă este cineva care nu are această binecuvântare, este pentru că n-a recunoscut darul, sau intenționat l-a refuzat.*

O lucrare terminată

“Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii”, din păcat și moarte. El a realizat aceasta “făcându-Se blestem pentru noi”, și astfel suntem eliberați de necesitatea de a păcătui. Păcatul nu mai are nici o putere asupra noastră dacă îl acceptăm pe Hristos în adevăr și fără rezerve. Acesta era tot atât de mult un adevăr prezent în zilele lui Avraam, Moise, David și Isaia pe cât este în zilele noastre. Cu mai mult de 700 de ani înainte ca să fie ridicată crucea Calvarului, Isaia, care a dat mărturie despre lucrurile pe care el le-a înțeles datorită faptului că propriul său păcat fusese curățat de un “cârbune aprins”, luat de pe altarul lui Dumnezeu, a spus: “Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui...Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit de fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem

tămăduiți...Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Isaia 53:4-6. “Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat.” Isaia 44:22. Cu mult înainte de Isaia, David a scris: “Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.” “Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.” Psalm 103:10, 12.

“Noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă”, pentru că “lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.” Evrei 4:3. Binecuvântarea pe care am primit-o este “binecuvântarea lui Avraam”. Noi nu avem altă temelie decât cea a apostolilor și profeților, Însuș Hristos fiind Piatra din capul unghiului. Efeseni 2:20. Mântuirea pe care Dumnezeu ne-o oferă este întreagă și completă. Ne așteaptă de cum intrăm în lumea aceasta. Și nu-L ușurăm pe Dumnezeu de vreo povară respingând-o, nici nu adăugăm ceva la efortul Său acceptând-o.

“Făgăduința Duhului”

Hristos ne-a răscumpărat “ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit”. Nu faceți greșeala de a citi acest verset ca și cum ar spune “ca noi să primim făgăduința darului Duhului”. Nu asta se spune, și nu asta înseamnă, după cum un mic studiu va arăta. Hristos ne-a răscumpărat, și lucrul acesta dovedește darul Duhului, pentru că numai “prin Duhul cel vecinic” s-a adus pe Sine Însuș jertfă fără pată lui Dumnezeu. Evrei 9:14. De n-ar fi fost Duhul, noi n-am fi știut că suntem păcătoși. Cu atât mai puțin am ști că am fost răscumpărați. Duhul dovedește păcatul și neprihănirea. Ioan 16:8. “Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă duhul este adevărul”. 1 Ioan 5:6. “Cine crede...are mărturisirea aceasta în el”. Versetul 10. Hristos este răstignit pentru fiecare om. Aceasta reiese, după cum deja am văzut, din faptul că noi toți eram sub blestem, și singur Hristos pe cruce poartă blestemul. Dar Hristos locuiește pe pământ printre oameni prin Duhul. Credința ne dă posibilitatea să primim mărturia acestui martor și să ne bucurăm de ceea ce avem pregătit în Duhul.

Să observăm mai departe: Binecuvântarea lui Avraam ne este dată ca să putem primi făgăduința Duhului. Dar numai prin Duhul vine făgăduința. De aceea binecuvântarea nu ne poate aduce făgăduința că vom primi Duhul. Noi deja avem Duhul *împreună cu* binecuvântarea. Dar, având binecuvântarea Duhului (adică, neprihănirea), suntem siguri că primim ceea ce Duhul promite neprihăniților, adică, o moștenire veșnică. Binecuvântându-l pe Avraam, Dumnezeu i-a promis o moștenire. Duhul este garanția *tuturor* lucrurilor bune.

Duhul, garanția moștenirii

Toate darurile lui Dumnezeu sunt prin natura lor promisiuni pentru mai mult. Scopul lui Dumnezeu prin Evanghelie este de a aduna toate lucrurile în Isus Hristos, “În El am fost făcuți și moștenitori,...Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui. Efeseni 1:11-14.

Despre această moștenire vom vorbi mai mult în cursul acestui studiu. Pentru moment este de ajuns să spunem că este moștenirea promisă lui Avraam, ai cărui copii noi devenim prin credință. Moștenirea aparține *tuturor* celor care sunt copii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Și Duhul, care marchează înfierea noastră este promisiunea, garanția, prima roadă a acestei moșteniri. Cei care acceptă glorioasa eliberare, realizată de Hristos, de sub blestemul legii - răscumpărare nu din ascultarea față de lege, pentru că ascultarea nu este blestem, ci din *neascultarea* de lege - au în Duhul gustul puterii și binecuvântarea lumii ce va să vină.

15 Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. ¹⁶ Acum, făgăduințele au fost făcute “lui Avraam și seminței lui”. Nu zice : “Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: “Și seminței tale”, adică Hristos. ¹⁷ Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea venită după patru sute treizeci de ani. ¹⁸ Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.

Evanghelia mântuirii lumii întregi a fost propovăduită lui Avraam. El a crezut și a primit binecuvântarea neprihănirii. *Toți* cei care cred sunt binecuvântați împreună cu Avraam care a crezut. Cei ce “au credință” sunt copiii lui Avraam. “Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui”. “Dacă moștenirea ar veni din lege,

nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam”. Făgăduința dată nouă este aceeași care a fost dată lui Avraam, făgăduința unei moșteniri la care avem toți parte ca și copiii ai săi.

“Și seminței lui”

Acesta nu este un joc de cuvinte. Chestiunea în discuție este vitală. Controversa este în legătură cu *modul* de mântuire, dacă numai prin Hristos, sau prin altceva, sau prin Hristos și altceva sau altcineva. Mulți oameni își închipuie că *ei* trebuie să se mântuiască singuri făcându-se buni. Mulți alții cred că Hristos este un ajutor important, un bun Asistent al eforturilor lor. Alții sunt gata să-I dea Lui *primul* loc, dar nu *singurul* loc. Ei se consideră a fi buni secunzi.

Domnul și ei sunt cei care fac lucrarea. Dar textul nostru înlătură toate aceste ipoteze și idei personale. Nu “semințe”, ci “sămânța”. Nu mai multe, ci *una*. ““Și seminței tale”, care este Hristos.” Hristos este acel *Unul*.

Nu două linii

Noi putem pune în opoziție “sămânța spirituală” cu “sămânța trupească” a lui Avraam. Opusul lui *spiritual* este *trupesc*, și copiii trupești, dacă nu sunt și copii spirituali, nu au nici o parte din moștenirea spirituală. Este posibil pentru oamenii ce trăiesc în lumea aceasta în trup să fie cu totul spirituali. Și astfel trebuie ei să fie, altfel nu sunt copii ai lui Avraam. “Cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu”. Romani 8:8. “Nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu”. 1 Corinteni 15:50. Există o singură linie de descendenți spirituali ai lui Avraam, numai un grup de adevărați copii spirituali, și aceștia sunt cei care “au credință” - aceia care, primind pe Hristos prin credință, primesc puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu.

Multe promisiuni în Unul

Dar în timp ce “sămânța” este la singular, făgăduințele sunt la plural. Dumnezeu nu are nimic altceva pentru nimeni în afară de ceea ce i-a promis lui Avraam. Toate făgăduințele lui Dumnezeu își găsesc împlinirea în Hristos, în care a crezut Avraam. “În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt “da”; de aceea și “Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu”. 2 Corinteni 1:20.

Moștenirea făgăduită

Faptul că lucrul promis, și suma tuturor făgăduințelor, este o moștenire se poate clar vedea din Galateni 3:15-18. Al șaisprezecelea verset ne spune că legea, venind 430 după ce făgăduința a fost făcută și confirmată, nu poate anula făgăduința. “Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam”. Versetul 18. În ce constă moștenirea făgăduită se poate determina comparând versetul mai sus menționat cu Romani 4:13: “În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeul Legii, ci pe temeul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință”. Și astfel, cu toate că cerurile și pământul care acum sunt “păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți”, când “cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului”, “noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”. 2 Petru 3:7,12,13. Aceasta este patria cerească către care priveau Avraam, Isaac și Iacov.

O moștenire fără blestem

“Hristos ne-a răscumpărat din blestem...ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit”. Acest “Duh făgăduit” am văzut că este moștenirea întregului pământ înnoit - răscumpărat de sub blestem. Pentru că “și ea (creațiunea, natura) va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu”. Romani 8:21. Omului i-a fost dat pământul proaspăt și nou ieșit din mâna lui Dumnezeu, desăvârșit în toate privințele. Geneza 1:27,28,31. Omul a păcătuit și a adus blestemul asupra sa. Hristos a luat tot blestemul, atât al omului cât și al întregii creațiuni, asupra Sa. El răscumpără pământul de sub blestem, pentru a fi moștenirea veșnică, conform intenției inițiale pe care a avut-o Dumnezeu; și El de asemenea răscumpără omul

din blestem, pentru a fi pe potriva unei astfel de moșteniri. Aceasta este în principiu Evanghelia. “Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 6:23. Acest dar al vieții veșnice este inclus în moștenirea făgăduită, pentru că Dumnezeu a făgăduit pământul lui Avraam și seminței sale “în stăpînire veșnică.” Geneza 17:8. Este o moștenire a neprihănirii, făgăduința că Avraam va fi moștenitorul lumii fiind primită prin neprihănirea prin credință. Neprihănirea, viața veșnică, și un loc în care să trăiești veșnic - toate acestea sunt incluse în făgăduință, și ele sunt tot ceea ce poate fi dorit sau dat. Să răscumperi omul, fără ai da un loc în care să trăiască, ar fi o lucrare neterminată. Cele două acțiuni sunt legate împreună, formând un întreg. Puterea prin care suntem răscumpărați este puterea care a creat, prin care cerurile și pământul sunt făcute noi. Când totul este terminat, “nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo.” Apocalipsa 22:3.

Legămintele făgăduinței

Legământul și făgăduința lui Dumnezeu sunt una și aceeași. Aceasta se vede în mod clar din Galateni 3:17, unde Pavel declară că a rupe legământul ar însemna să anulezi făgăduința. În Geneza 17 citim că Dumnezeu a făcut un *legământ* cu Avraam ca să-i dea țara Canaan drept moștenire veșnică. Galateni 3:18 spune că Dumnezeu i-a dat-o printr-o făgăduință. Legămintele lui Dumnezeu cu omul nu pot fi nimic altceva decât făgăduințe: “Cine l-a dat ceva înfii, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile.” Romani 11:35,36.

După potop Dumnezeu a făcut un “legământ” cu fiecare fiară de pe pământ, și cu fiecare pasăre; dar animalele și păsările nu au promis nimic în schimb. Geneza 9:9-16. Ele pur și simplu au primit binecuvântarea din mâna lui Dumnezeu. Asta este tot ceea ce putem face - să primim. Dumnezeu ne promite tot ceea ce avem nevoie, și mai mult decât putem să cerem sau să gândim, ca dar. Noi îi dăm Lui propriile noastre persoane, adică, nimic. Și El se dă pe Sine Însuș nouă, adică totul. Problema este că, chiar și atunci când oamenii sunt dispuși să-l recunoască pe Domnul cât de cât, ei vor să se tocmească cu El. Ei vor să fie parteneri egali, o afacere “reciprocă” - o tranzacție în care să se poată considera egali cu Dumnezeu. Dar oricine are de-a face cu Dumnezeu, trebuie să trateze cu El după condițiile puse de El, adică, în baza unui fapt - că noi nu avem nimic și nu suntem nimic, și El are totul și este totul și dă totul.

Legământul întărit

Legământul (adică, făgăduința lui Dumnezeu de a da omului întreg pământul făcut nou după eliberarea din blestem) “l-a întărit Dumnezeu mai înainte.” Hristos este Garantul noului legământ, chiar al legământului veșnic. “În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt “da”; de aceea și “Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu”. 2 Corinteni 1:20. În El am obținut moștenirea (1 Petru 1:3,4), pentru că Duhul Sfânt este prima roadă a moștenirii, și având Duhul Sfânt avem pe Hristos locuind în inimă prin credință. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, spunând, “Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”, și aceasta s-a împlinit în Hristos pe care Dumnezeu l-a trimis să ne binecuvânteze *întorcându-ne pe fiecare din noi* de la fărâdelegile noastre. Fapte 3:25,26.

Jurământul a fost modul prin care Dumnezeu a întărit legământul făcut cu Avraam. Acea făgăduință și acel jurământ făcut lui Avraam devin temelia speranței noastre, mângâierea noastră. Ei sunt “tari și neclintii” (Evrei 6:19), pentru că jurământul îl prezintă pe Hristos drept Garantul, siguranța noastră, și “El trăiește totdeauna” (Evrei 9:25). El ține toate lucrurile prin puterea Cuvântului Lui. Evrei 1:3. “Toate se țin prin El.” Coloseni 1:17. “De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ.” Evrei 6:17. Aceasta este mângâierea și nădejdea noastră atunci când căutăm un adăpost împotriva păcatului. El a garantat cu propria Sa existență, și cu întreg universul, mântuirea noastră. Cu siguranță, o temelie trainică a fost așezată în Cuvântul Său minunat, pentru nădejdea noastră.

Legea nu poate anula făgăduința

Să nu uităm, pe măsură ce continuăm, că legământul și făgăduința sunt același lucru; și că aceasta implică pământ, chiar întregul pământ făcut nou, pământul făgăduit lui Avraam și copiilor lui. De asemenea să ne aducem aminte că deoarece numai neprihănirea va locui în noul pământ și cer, făgăduința aceasta include

neprihănirea pentru toți cei care cred. Aceasta este realizată în Hristos, în care făgăduința este întărită. Dar, “nimeni nu anulează chiar și testamentul unui om, sau adaugă ceva la el, odată ce a fost întărit.” Cu cât mai mult este aceasta adevărat în cazul “testamentului” lui Dumnezeu!

Deci, deoarece neprihănirea desăvârșită și veșnică a fost asigurată prin “testamentul” făcut cu Avraam, care a fost confirmat în Hristos, prin jurământul lui Dumnezeu, este imposibil ca legea care a fost dată 430 de ani mai târziu să introducă vreo caracteristică nouă. Moștenirea a fost dată lui Avraam prin *făgăduință*. Dar dacă după 430 de ani s-ar schimba, astfel ca moștenirea să fie câștigată în vreun alt fel, atunci făgăduința ar fi anulată, și “testamentul” sau legământul ar fi anulat. Dar *aceasta* ar implica detronarea lui Dumnezeu și sfârșitul existenței Sale. Pentru că a garantat cu propria Sa existență să *dea* lui Avraam și seminței sale moștenirea și neprihănirea necesare ei. “În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință.” Romani 4:13. Evanghelia a fost tot atât de întreagă și completă în zilele lui Avraam după cum a fost întotdeauna sau va fi vreodată. Nu se poate adăuga nimic la ea și nici o schimbare în ceea ce privește condițiile sau conținutul ei nu ar putea fi făcută după jurământul făcut de Dumnezeu lui Avraam. Nimic nu poate fi scos din ea, în forma în care a existat, și nimic mai mult nu poate fi cerut vreodată de la vreun om decât ceea ce a fost cerut de la Avraam.

19 Atunci pentru ce Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină “Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.²⁰ Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur

“Atunci pentru ce Legea?” Apostolul Pavel pune această întrebare pentru a accentua mai mult locul legii în cadrul evangheliei. Întrebarea este foarte normală. Deoarece moștenirea este cu totul prin făgăduință, și un “testament” sau legământ întărit nu poate fi schimbat (nimic nu poate fi scos, și nimic nu poate fi adăugat), de ce a venit legea după 430 de ani? “Atunci pentru ce Legea?” Care este scopul ei aici? Care este rolul pe care îl joacă? La ce folosește ea?

“Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege.” Să fie bine înțeles că “darea legii” la Sinai n-a fost începutul existenței ei. Legea lui Dumnezeu exista în vremea lui Avraam și a fost ținută de el. Geneza 26:5. Legea lui Dumnezeu a existat înainte de a fi dată la Sinai. Exod 16:1-4, 27,28. Ea a fost “adăugată” în sensul că la Sinai ea a fost dată într-o formă mai detaliată.

“Din pricina călcărilor de lege.” “Ba încă și Legea a venit pentruca să se înmulțească greșala” (Romani 5:20), cu alte cuvinte, “pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos” (Romani 7:13). Ea a fost dată în împrejurări de cea mai mare solemnitate ca o avertizare pentru copiii lui Israel care datorită necredinței lor erau în primejdie de a pierde moștenirea făgăduită. Ei nu au crezut, ca Avraam, pe Domnul; și “tot ce nu vine din încredințare, e păcat.” Romani 14:23. Dar moștenirea a fost făgăduită “pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință.” Romani 4:13. De aceea evreii necredincioși n-o puteau primi.

Așa că legea le-a fost dată pentru a-i convinge că ei nu aveau neprihănirea necesară pentru primirea moștenirii. Pentru că, cu toate că neprihănirea nu vine prin lege, trebuie “să fie mărturisită de Lege” Romani 3:21. Pe scurt, legea le-a fost dată deoarece ei nu aveau credință și deci nu erau adevărați copii ai lui Avraam, și deci erau pe cale de a pierde moștenirea. Dumnezeu ar fi pus legea Sa în inimile lor tot așa cum o pusese în inima lui Avraam, dacă ei ar fi crezut. Dar când ei nu au crezut, și totuși au continuat să se considere moștenitori ai făgăduinței, era necesar să li se arate cât mai clar că necredința lor era păcat. Legea a fost dată datorită încălcărilor de lege, sau (ceea ce este același lucru) datorită necredinței oamenilor.

Încrederea de sine este păcat

Poporul Israel era plin de încredere de sine și necredință față de Dumnezeu, după cum se vede din murmurele lor împotriva conducerii lui Dumnezeu și din convingerea lor că pot face tot ceea ce Dumnezeu cere, că pot să împlinescă făgăduințele Sale. Ei aveau același spirit pe care l-au avut urmașii lor, care au întrebat, “Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Ioan 6:28. Erau atât de ignoranți în ceea ce privește neprihănirea lui Dumnezeu încât au crezut că pot produce propria lor neprihănire în locul ei. Romani 10:3. Dacă nu-și vedeau păcatul, nu puteau profita de făgăduință. De aici necesitatea rostirii legii.

Lucrarea îngerilor

“Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimese să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” Evrei 1:14. Ce rol au avut miile de îngeri ce au fost prezenți la Sinai, nu știm. Dar noi știm că îngerii se interesează îndeaproape de tot ceea ce are legătură cu omul. Când au fost puse temeliiile pământului, “toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” Iov 38:7. O mulțime de oștire cerească a cântat laude când nașterea Mântuitorului omenirii a fost anunțată. Aceste ființe care “sunt tari în putere” însoțesc pe Regele regilor, fiind gata să-I împlinească voia, ascultând de “glasul cuvântului Lui.” Psalm 103:20. Faptul că ei au fost prezenți la darea legii arată că acesta a fost un eveniment de cea mai mare magnitudine și importanță.

“Prin mâna unui mijlocitor”

Legea a fost dată oamenilor de la Sinai “prin mâna unui mijlocitor.” Cine a fost acest Mijlocitor? Nu există decât un singur răspuns: “Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” 1 Timotei 2:5. “Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur.”

Dumnezeu și Isus Hristos sunt una. Isus Hristos este și Dumnezeu și om. În mijlocirea Sa dintre Dumnezeu și om, Isus Hristos este reprezentantul omului înaintea lui Dumnezeu și a lui Dumnezeu înaintea omului. “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” 2 Corinteni 5:19. Acesta este Mijlocitorul, și nu poate fi alt mijlocitor între Dumnezeu și om. “În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Fapte 4:12.

Lucrarea lui Hristos ca mijlocitor

Omul s-a depărtat de Dumnezeu și s-a răsculat împotriva Lui. “Noi rătăceam cu toții ca niște oi.” Isaia 53:6. Nelegiuirile noastre ne-au despărțit de El. Isaia 59:1,2. “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Romani 8:7. Hristos a venit pentru a distruge vrăjmășia și pentru a ne împăca cu Dumnezeu; pentru că El este pacea noastră. Vezi Efeseni 2:14-16. “Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu.” 1 Petru 3:18. Prin El avem intrare la Dumnezeu. Romani 5:1,2; Efeseni 2:18. În el mintea firească, mintea răsculată, este îndepărtată, și mintea Duhului este pusă în loc, “pentru ca porunca legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemmurile firii pământești ci după îndemmurile Duhului.” Romani 8:4. Lucrarea lui Hristos este de a salva ceea ce a fost pierdut, de a refăce ceea ce a fost stricat, de a reuni ceea ce a fost despărțit. Numele lui este “Dumnezeu cu noi.” Atunci când El locuiește în noi suntem făcuți “părtași firii dumnezeiești.” 2 Petru 1:4.

Lucrarea lui Hristos ca “mijlocitor” nu este limitată nici de timp nici de spațiu. A fi mijlocitor înseamnă a fi mai mult decât intermediar. Hristos a fost mijlocitor înainte ca păcatul să intre în lume, și va fi mijlocitor când nu va mai fi păcat în univers, și nu va mai fi nevoie de iertare. “Toate se țin prin El.” El este imaginea fidelă a ființei Tatălui. El este viața. Numai în și prin El viața lui Dumnezeu curge către toată creațiunea. El este deci mijlocul, mediul, mijlocitorul, calea, prin care lumina vieții pătrunde în univers. El n-a devenit mijlocitor pentru prima dată la căderea omului în păcat, ci El este mijlocitor din veșnicie. *Nimeni, nu doar omul, ci nici o ființă creată, nu vine la Tatăl decât prin Hristos.* Nici un înger nu poate sta în prezența divinității decât numai în Hristos. Nu a fost creată o nouă putere, nu a fost necesar a fi pusă în mișcare, ca să spunem așa, o mașinărie nouă datorită intrării păcatului în lume. Puterea care crează toate lucrurile n-a făcut decât să continue în nemărginita îndurare a lui Dumnezeu să lucreze pentru refacerea a ceea ce a fost pierdut. În Hristos au fost toate lucrurile create; și, de aceea, în El avem răscumpărarea prin sângele său. Vezi Coloseni 1:14-17. Puterea care pătrunde și susține universul este aceeași putere care ne mântuiește. “Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi.” Efeseni 3:20.

21 Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viață, într-adevar, neprihănirea ar veni din Lege. ²² Dar Scriptura a închis totul supt păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.

“Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu?” Nicidecum. Dacă ar fi, ea nu s-ar afla în mâna Mijlocitorului, a lui Hristos, pentru că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în El. 2 Corinteni 1:20.

Găsim legea și făgăduința împreună în Hristos. Putem ști că legea nu a fost dată și nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu prin aceea că Dumnezeu le-a dat pe *amândouă*, atât făgăduința cât și legea. Știm de asemenea că darea legii nu a introdus vreun element nou în “legământ”, deoarece, fiind confirmat, nimic nu putea fi adăugat sau scos. Dar legea nu este fără rost, altfel Dumnezeu n-ar fi dat-o.

Nu este fără importanță dacă o ținem sau nu, pentru că Dumnezeu o poruncește. Dar totuși ea nu este împotriva făgăduinței și nu aduce nici un element nou. De ce? Pur și simplu pentru că *legea este în făgăduință*. Făgăduința Duhului cuprinde: “Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor.” Evrei 8:10. Și Dumnezeu asta a făcut pentru Avraam când i-a dat legământul tăierii împrejur. Citiți Romani 4:11; 2:25-29; Filipeni 3:3.

Legea înălță promisiunea

Legea este neprihănire, după cum spune Dumnezeu: “Ascultați-Mă, voi, care cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea.” Isaia 51:7. Așadar, neprihănirea pe care o cere legea este singura neprihănire care poate moșteni țara făgăduită. Este obținută, nu prin faptele legii, ci prin credință. Neprihănirea legii nu este obținută prin eforturi omenești de a ține legea, ci prin credință. Vezi Romani 9:30-32. De aceea, cu cât este mai înaltă neprihănirea pe care o cere legea, cu atât mai mare este făgăduința lui Dumnezeu. Pentru că El a făgăduit s-o dea oricui crede. Da, El a jurat. Deci, atunci când, legea a fost rostită la Sinai “cu glas tare pe munte, din mijlocul focului din nori și din negura deasă” (Deuteronom 5:22), însoțită de sunetul trâmbiței lui Dumnezeu și întreg pământul s-a cutremurat datorită prezenței Domnului și a îngerilor Săi cei sfinți, măreția și maiestatea de neimaginat a legii lui Dumnezeu au fost arătate. Pentru oricine își amintea jurământul făcut de Dumnezeu lui Avraam, a fost o descoperire a minunatei măreții a făgăduinței lui Dumnezeu; pentru că toată neprihănirea cerută de lege El a jurat s-o dea oricui se încrede în El. “Vocea puternică” cu care a fost rostită legea era vocea puternică care din vârful munților strigă vestea bună a harului iertător al lui Dumnezeu. Vezi Isaia 40:9. Poruncile lui Dumnezeu sunt făgăduințe; ele *trebuie* să fie astfel, pentru că El știe că noi nu avem nici o putere! Tot ceea ce Dumnezeu cere este ceea ce El *dă*. Când El spune, “Să nu”, putem s-o luăm drept asigurarea Sa că, numai de L-am crede, El ne va feri de păcatul de care ne previne.

Neprihănire și viață

“Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viață, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.” Aceasta ne arată că neprihănirea este viață. Nu este doar o formulă, o teorie moartă sau o dogmă, ci este viață în acțiune. Hristos este viața, și El este, de aceea, neprihănirea noastră. Legea scrisă pe două table de piatră nu putea da viață, nu mai mult decât puteau să dea viață pietrele pe care era scrisă. Toate poruncile ei sunt desăvârșite, dar literele de cremene nu se pot transforma într-un principiu activ. Cel care primește doar litera legii are “o slujbă aducătoare de osîndă” și moarte. Dar “Cuvântul S-a făcut *trup*.” În Hristos, Piatra Vie, legea este viață și pace. Primindu-L pe *El* prin “slujba Duhului”, noi trăim viața neprihănită pe care legea o cere.

Acest al douăzeci și unulea verset arată că prin darea legii se intenționa sublinierea importanței făgăduinței. Toate împrejurările ce au însoțit darea legii - trâmbița, vocea, cutremurul de pământ, focul, furtuna, tunetele și fulgerele, bariera mortală din jurul muntelui - spuneau că “Legea aduce mânie” pentru “fiii *neascultării*”. Dar tocmai faptul că mânia pe care o aduce legea vine numai asupra fiilor *neascultării* dovedește că legea este bună, și că “omul care împlinește neprihănirea, pe care o dă legea, va trăi prin ea.” A vrut Dumnezeu să descurajeze oamenii? Nicidecum. Legea trebuie ținută, și *evenimentele de la Sinai au avut scopul de ai aduce înapoi la jurământul lui Dumnezeu, care cu 430 de ani mai înainte fusese făcut cu toți oamenii din toate timpurile, ca garanție a neprihănitii prin Mântuitorul răstignit, care trăiește veșnic*.

Cum învățăm să ne simțim nevoia

Isus a spus despre Mângâietor, “Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Ioan 16:8. Despre El Însuș a spus, “Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei *păcătoși*.” “Nu cei sănătoși au trebuință de doftor, ci cei *bolnavi*.” Marcu 2:17. Omul trebuie să-și cunoască nevoia înainte de a accepta ajutor; el trebuie să-și cunoască boala înainte de a aplica remediu.

Tot așa făgăduința neprihănirii va fi cu totul ignorată de către cel care nu realizează că este un păcătos. De aceea prima parte a lucrării “de mângâiere” a Duhului Sfânt este de a convinge omul de păcat. Astfel “Scriptura a închis totul supt păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos. Galateni 3:22. “Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Romani 3:20. Cel care află că este păcătos este pe drumul de a admite aceasta; și “dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” 1 Ioan 1:9.

Astfel legea este în mâinile Duhului un agent activ în ai convinge pe oameni să accepte făgăduința în toată plinătatea ei. Nimeni nu urăște pe omul care i-a salvat viața arătându-i un pericol necunoscut lui. Dimpotrivă, un astfel de om este considerat prieten și întotdeauna îți amintești cu recunoștință de el. Tot așa va fi considerată legea de către cel care a fost îndemnat de vocea ei ce avertizează pentru a fugi de mânia viitoare. El va spune întotdeauna împreună cu psalmistul, “Urăsc pe oamenii nehotărâți, dar iubesc Legea Ta.” Psalm 119:113.

23 Înainte de venirea credinței, noi eram supt paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.

Observați asemănarea dintre versetele 8 și 22. “Dar Scriptura a închis totul supt păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.” Versetul 22. “Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: ‘Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.’” Versetul 8. Se vede că evanghelia este propovăduită de același lucru (Scripturile) care “închide” omul sub păcat. Același cuvânt, și anume “închis”, este folosit atât în versetul 22 cât și 23. Bineînțeles, o persoană care este închisă de lege este în închisoare. Conform conducerii omenești un criminal este închis de îndată ce legea pune mâna pe el. Legea lui Dumnezeu este prezentă pretutindeni și veșnic activă. De aceea *în momentul în care un om păcătuiește el este închis*. Aceasta este starea întregii lumi, “căci toți au păcătuit”, și “nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar.”

Celor neascultători, cărora Hristos le-a propovăduit în zilele lui Noe, erau în închisoare. Vezi 1 Petru 3:19, 20. Dar ei, ca toți ceilalți păcătoși, erau “plini de nădejde.” Zaharia 9:12. “Căci El privește din înălțimea sfînteniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război, și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte.” Psalm 102:19, 20. Hristos este dat “ca legământ al poporului, ca să fie Lumina neamurilor, să deschidă ochii orbilor, să scoată din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” Isaia 42:6,7.

Dați-mi voie să vorbesc din experiența personală celui care nu știe încă bucuria și libertatea în Domnul. Cândva, dacă nu ești încă, vei fi puternic convins de păcat de Duhul lui Dumnezeu. Poate că ai fost plin de îndoieli și îți plăceau jocurile de cuvinte, și răspunsurile dinainte pregătite, stăpânit fiind de spiritul de autoapărare, dar atunci nu vei putea spune nimic. Atunci nu vei mai avea nici o îndoială despre existența lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și nu vei avea nevoie de nici o dovadă pentru a fi pe deplin încredințat; vei recunoaște vocea lui Dumnezeu vorbind inimii tale și vei simți, ca și Israelul din vechime, care a spus “să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.” Exod 20:19. Atunci vei ști ce înseamnă a fi “închis” într-o închisoare ai cărei pereți par a se strânge în jurul tău, care nu numai că împiedică orice posibilitate de scăpare, ba chiar pare că te sufocă. Poveștile despre oameni condamnați a fi îngropați de vii având o piatră grea așezată pe ei și se vor părea foarte vii și reale în timp ce vei simți tablele legii zdrobindu-ți viața, și o mână de marmură părând a-ți zdrobi chiar inima. Atunci vei fi bucurios amintindu-ți că ești închis pentru singurul motiv ca “făgăduința ..., prin credința în Isus Hristos” să poată fi primită de tine. De îndată ce îți însușești promisiunea, vei constata că ea este cheia care deschide orice ușă în “Castelul Îndoielii” tale (vezi *The Pilgrim’s Progress*). Ușile închisorii se vor deschide larg și tu vei spune, “Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat.” Psalm 124:7.

Sub Lege, sub păcat

Înainte de venirea credinței eram închiși sub lege, “închiși” pentru credința ce urma să fie descoperită. Știm că tot ce nu vine din încredințare, este păcat (Romani 14:23); de aceea, a fi “supt lege” este identic cu a fi sub păcat. Harul lui Dumnezeu ne eliberează din păcat astfel încât atunci când ne încredem în harul lui Dumnezeu noi nu mai suntem sub lege, pentru că suntem eliberați din păcat. *În consecință, aceia care sunt sub lege sunt cei care încalcă legea*. Cei neprihăniți nu sunt *sub* ea, ci trăiesc *în* ea.

²⁴ Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.

Revised Standard Version folosește cuvântul “păzitor” în locul lui “învățător” folosit de King James Version. Traducerile germane și scandinave folosesc un cuvânt ce înseamnă “conducător al unei școli de corecție.”

Cuvântul grecesc ne este transmis ca “pedagog” în românește. *Paidagogos* era sclavul tatălui care însoțea copiii stăpânului la școală pentru a fi sigur că ei nu chiulesc. Dacă ei ar fi încercat să fugă, el i-ar fi adus înapoi, și avea chiar dreptul de a-i bate pentru a-i ține pe calea cea bună. Cuvântul a ajuns să fie folosit ca “învățător”, deși cuvântul grecesc nu redă ideea de învățător. “Supraveghetor” sau “păzitor” ar fi mai potrivite. Cel care era sub un astfel de păzitor, deși în aparență era liber, era la fel de lipsit de libertate ca și cum s-ar fi aflat într-o celulă. Realitatea este că toți cei care nu cred sunt “supt păcat”, “închiși” “supt lege” și, de aceea, legea are rolul de supraveghetor sau păzitor. Legea este cea care nu vrea să-i lase în pace. Cel vinovat nu poate scăpa de vina lui. Deși Dumnezeu este îndurător și milostiv, El nu socotește pe vinovat drept nevinovat. Exod 34:6,7. Adică, El nu minte numind răul bine. *Ci El ne arată o cale prin care cei vinovați pot scăpa de vinovăție.* Atunci legea nu le mai reduce libertatea și ei pot trăi liberi în Hristos.

Libertatea în Hristos

Hristos spune, “Eu sunt Ușa.” Ioan 10:9. El este în același timp stâna și Păstorul. Oamenii cred că atunci când sunt în afara stâniei sunt liberi, și că a intra în stână ar însemna o reducere a libertății lor; dar adevărul este exact invers. Stâna lui Hristos este un “loc larg”, în timp ce necredința ne închide într-o închisoare strâmtă. Păcătosul nu poate avea decât o sferă limitată a gândirii. Adevăratul liber cugetător este cel care înțelege “împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea” dragostei “lui Hristos, care întrece orice cunoștință.” Efeseni 3:18,19. În afara lui Hristos este robie. Numai în El este libertate. În afara lui Hristos, omul este în închisoare, “apucat de legăturile păcatului lui.” Proverbe 5:22.

“Puterea păcatului este Legea.” 1 Corinteni 15:56. Legea este cea care arată păcătoșenia omului și îl face conștient de starea sa. “Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” și “păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege.” Romani 3:20; 5:13. Legea construiește cu adevărat zidurile celulei păcătosului. Zidurile îl închid în mijlocul lor, făcându-l să nu se simtă bine, apăsându-l cu o conștiență a păcatului, parcă storcându-i viața din trup. În timp ce încearcă în mod inutil prin eforturi disperate să scape, aceste porunci stau ca niște ziduri solide de închisoare. Oriunde s-ar întoarce el dă peste o poruncă care-i spune, “Nu poți găsi libertatea prin mine, pentru că ai păcătuit.” Dacă încearcă să se împrietenească cu legea și promite s-o țină, nu este într-o situație mai bună, pentru că păcatul său rămâne în continuare.

Îl împinge și-l îndreaptă către singura cale de scăpare - “făgăduința... prin credința în Isus Hristos.” În Hristos el este “cu adevărat slobod”, pentru că în Hristos el este făcut neprihănirea lui Dumnezeu. În Hristos este “legea desăvârșită, care este legea slobozeniei.”

Legea propovăduiește Evanghelia

Întreaga creațiune vorbește despre Hristos, declarând puterea mântuirii Sale. Fiecare fibră a ființei omenesti strigă după Hristos. Oamenii nu-și dau seama, dar Hristos este “Dorința tuturor neamurilor.” Hagai 2:7. (trad. din engleză KJV) Numai El satură “după dorința tot ceea ce are viață.” Psalm 145:16. Numai în El poate fi găsită ușurare pentru neliniștea și dorul omenirii.

Acum, deoarece Hristos, în care este pacea (“căci El este pacea noastră”), caută pe cei oboșiți și împovărați și-i cheamă la El, și deoarece fiecare om are un dor pe care nimic din lumea aceasta nu-l poate satisface, este clar că dacă omul este trezit de lege la o conștientizare mai acută a situației sale, și legea continuă să-l îmboldească, nelăsându-l să se odihnească deloc, închizându-i orice altă cale de scăpare, *omul trebuie în cele din urmă să găsească ușa liniștii*, pentru că este deschisă. Hristos este cetatea de scăpare către care oricine urmărit fiind de răzbunătorul sângelui poate alerga, având siguranța că va fi bine primit. Numai în Hristos va găsi păcătosul izbăvirea de biciul legii, pentru că în Hristos neprihănirea legii este împlinită, și prin El este împlinită în noi. Romani 8:4. Legea nu va permite nimănui să fie mântuit decât dacă are “neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință”, credința lui Isus Hristos.

²⁵ După ce a venit credința, nu mai suntem supți îndrumătorul acesta. ²⁶ Căci totți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.

“Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” Romani 10:17. Întotdeauna când un om primește Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul făgăduinței, care vine împreună cu toată plinătatea legii, și nu mai luptă împotriva lui, ci îi cedează, credința vine la el. Capitolul 11 din Epistola către Evrei ne arată că, credința a venit de la început. Încă din zilele lui Abel oamenii au găsit libertatea prin credință. Credința poate veni acum, astăzi. “Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” 2 Corinteni 6:2. “Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Evrei 3:7,8.

²⁷ Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.

“Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” Romani 6:3. Prin moartea Sa Hristos ne răscumpară din blestemul legii; *dar noi trebuie să murim împreună cu El*. Botezul este “o moarte asemănătoare cu a Lui.” Ne ridicăm din apă pentru a trăi “o viață nouă”, chiar viața lui Hristos. Vezi Galateni 2:20. Îmbrăcându-ne cu Hristos, noi suntem una cu El. Suntem complet identificați cu El. Identitatea noastră se pierde în El. Adesea se spune despre o persoană recent convertită, “Este atât de schimbat, mai că nu-l poți recunoaște. Nu este același om.” Nu, el nu este același. Dumnezeu l-a transformat în alt om. De aceea, fiind una cu Hristos, el are dreptul la tot ce are dreptul Hristos, și el are dreptul la “locurile cerești” unde este Hristos. De la închisoarea păcatului el este înălțat la locul unde este Dumnezeu. Aceasta bineînțeles presupune că botezul este o realitate pentru el, și nu doar un ritual. El nu este botezat doar în apa *vizibilă*, ci în “Hristos”, în viața Lui.

Cum ne mântuie botezul

Cuvântul grecesc pentru “botez” înseamnă a scufunda în, a introduce în apă. Fierarul grec își “botează” fierul în apă pentru a-l răci. Gospodina își “botează” vasele în apă pentru a le curăța. Și în același scop toți își “botează” mâinile în apă. Da, fiecare om se “botează” adesea, mergând la *baptisterion*, adică bazin, pentru acest scop. Avem același cuvânt transmis ca “baptistry” (în engleză) adică bazin de botez. A fost și este un loc unde oamenii pot intra cu totul în apă.

Fiind “botezat în Hristos”, arată care trebuie să fie relația noastră cu El. Noi trebuie să fim incluși și pierduți în viața Sa. Numai Hristos se va vedea de-acum înainte, astfel încât nu mai sunt eu, ci Hristos; pentru că “prin botezul prin moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El.” Romani 6:4. Botezul ne mântuiește “prin învierea lui Isus Hristos” din morți (1 Petru 3:21), pentru că suntem botezați în moartea Lui, “pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” Fiind împăcați cu Dumnezeu prin moartea lui Hristos noi suntem “mântuiți prin viața Lui.” Romani 5:10. Așa că botezul în Hristos, și nu doar ritualul, ci faptul real, ne mântuie.

Acest botez este “mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu.” 1 Petru 3:21. Dacă cugetul nu este curat înaintea lui Dumnezeu, atunci acest botez nu este creștinesc. De aceea, persoana care se botează trebuie să fie suficient de matură pentru a fi conștientă de acest fapt. Ea trebuie să fie conștientă de păcat, și de asemenea de iertarea prin Hristos. Ea trebuie să cunoască viața care ni s-a arătat, și de bună voie trebuie să renunțe la vechea sa viață de păcat pentru noua viață de neprihănire.

Botezul “nu este o curățire de întinăciunile trupești” (1 Petru 3:21), nu este curățirea exterioară a corpului, ci curățirea sufletului și a conștiinței. Există un izvor deschis pentru păcat și necurăție (Zaharia 13:1), și în acest izvor curge sângele lui Hristos. Viața lui Hristos curge șuvoi de la tronul lui Dumnezeu, în mijlocul căruia este mielul jungheat (Apocalipsa 5:6), tot așa cum a curs din coasta lui Hristos pe cruce. Când “prin Duhul cel vecinic” s-a oferit jertfă pe Sine Însuș lui Dumnezeu, a curs din coasta Sa sânge și apă. Ioan 19:34. Hristos a iubit “Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt.” Efeseni 5:25,26. Adică literal, “o baie în Cuvânt.” Prin îngroparea în apă în numele Tatălui, Fiului și al Duhului Sfânt, credinciosul conștiincios arată că acceptă apa vieții, sângele lui Hristos, care curăță toate păcatele, și de asemenea își exprimă hotărârea ca de aici înainte să se dea pe sine însuș pentru a trăi prin orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu. Din acel moment el dispare, și numai viața lui Hristos este manifestată în trupul său muritor.

²⁸ Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. ²⁹ Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți “sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.

“Nu este nici o deosebire.” Aceasta este nota dominantă a Evangheliei. Toți sunt la fel de păcătoși, și sunt mântuiți în același fel. Aceia care fac o deosebire datorită naționalității, susținând că este oarecum diferit

pentru evreu față de neamuri, ar putea face la fel de bine o deosebire în funcție de sex, susținând astfel că femeile nu pot fi mântuite în același fel și în același timp cu bărbații. Nu este decât o singură cale. Toate ființele omenesti, de orice rasă sau condiție socială, sunt egali înaintea lui Dumnezeu. “Toți sunteți una (Unul) în Hristos Isus”, și Hristos este acel Unul. “Nu zice: “Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: “Și seminței tale”, adică Hristos.” Galateni 3:16. Nu este decât o singură “Sămânță”, dar ea include pe toți cei care sunt în Hristos.

Îmbrăcându-ne cu Hristos, ne îmbrăcăm “în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” Efeseni 4:24. El a distrus vrăjmășia, mintea firească, în trupul Său, “ca să facă pe cei doi să fie în El Însuș un singur om nou.” Efeseni 2:15. El singur este adevăratul om, “Omul Isus Hristos”. În afara Lui nu există cu adevărat umanitate. Noi ajungem la starea de “om desăvârșit” numai atunci când atingem “înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Efeseni 4:13. La timpul potrivit Dumnezeu va aduna împreună toate lucrurile în unul, în Hristos. Va fi numai un Om, tot așa cum “sămânța” este numai una. “Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți “sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.”

Hristos este “Sămânța”. Aceasta este limpede exprimat. Dar Hristos nu a trăit pentru El. El a câștigat o moștenire, nu pentru El, ci pentru frații Săi. Planul lui Dumnezeu este să unească “iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile.” Efeseni 1:10. El în sfârșit va pune capăt tuturor deosebirilor, indiferent de natura lor, și El o face acum în cei ce-L primesc. În Hristos nu este nici o deosebire datorită naționalității, nu sunt nici clase nici ranguri. Creștinul se gândește la oricare alt om - englez, german, francez, rus, turc, chinez sau african - pur și simplu ca la un alt om și de aceea un posibil moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos. Dacă acel alt om, indiferent de rasa sau națioanalitatea sa, este tot un creștin, atunci legătura devine reciprocă și de aceea chiar mai puternică. “Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.”

Din cauza aceasta este imposibil ca un creștin să ia parte la război. El nu cunoaște nici o deosebire bazată pe naționalitate, ci îi consideră pe toți oamenii frați. Viața lui Hristos este viața sa, pentru că el este una cu Hristos. Ar fi la fel de imposibil pentru el să lupte, după cum ar fi fost pentru Hristos să apuce o sabie și să lupte, apărându-Se, atunci când soldații romani au venit după el. Tot așa doi creștini nu pot lupta unul împotriva altuia, nu mai mult decât ar putea Hristos să lupte împotriva Lui Însuș.

Oricum, noi nu ne-am apucat să discutăm despre război acum, ci am vrut doar să arătăm unitatea absolută a credincioșilor în Hristos. Ei sunt una. Nu este decât o “Sămânță”, și aceasta este Hristos. Oricâte milioane de adevărați credincioși ar fi, ei sunt una în Hristos. Fiecare om își are propria sa individualitate, dar în toate cazurile este numai manifestarea unei ipostaze a individualității lui Hristos. Trupul omenesc are multe membre și toate membrele se deosebesc în individualitatea lor. Cu toate acestea în orice corp sănătos este o unitate și o armonie perfectă. Pentru cei care s-au îmbrăcat în “omul cel nou”, care este reînnoit prin cunoaștere după chipul Celui care l-a creat, “nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.” Coloseni 3:11.

Recolta

În explicația pe care a dat-o Hristos parabolei grâului și a neghinei ni se spune că “sămânța bună sunt fiii Împărăției.” Matei 13:38. Țăranul nu va permite ca neghina să fie smulsă pentru că la început este greu să faci deosebire între neghină și grâu, și astfel o parte din grâu ar fi distrus. De aceea a zis, “Lăsați-le să crească amândouă până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: “Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.” Versul 30. La seceriș se strânge recolta. Toată lumea știe asta.

Dar ceea ce în mod special arată parabola este că la seceriș *sămânța este complet dezvoltată*. Pe scurt, că sămânța se vede la vremea secerișului. Secerișul așteaptă doar ca sămânța să fie pe deplin dezvoltată și maturizată. Dar “secerișul, este sfârșitul veacului.” Deci timpul când “avea să vină “Sămânța”, careia îi fusese făcută făgăduința” (Galateni 3:19) este sfârșitul lumii, când vine timpul împlinirii făgăduinței noului pământ. Într-adevar, “sămânța” nu poate veni mai înainte.

Citiți acum Galateni 3:19, anume că legea a fost dată datorită fărâdelegilor “până când avea să vină “Sămânța”, careia îi fusese făcută făgăduința.” Ce putem învăța din aceasta? Pur și simplu că: legea așa cum a fost dată la Sinai, fără a avea o singură literă măcar schimbată, este o parte integrantă a Evangheliei și trebuie să fie prezentată împreună cu Evanghelia până la a doua venire a lui Hristos, la sfârșitul lumii. “Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din lege.” Matei 5:18. Și ce se va întâmpla atunci când cerul și pământul va trece și va veni noul cer și pământ? Atunci nu va mai fi nevoie să fie scrisă într-o carte pentru ca oamenii s-o predice păcătoșilor, descoperindu-le păcatele. *Ea va fi în inima fiecărui om*. Evrei

8:10,11. S-a terminat cu ea? Cu nici un chip. Ci este gravată, fără a mai putea fi ștearsă vreodată, în inima fiecărui om, scrisă nu cu cerneală ci prin Duhul Dumnezeului Celui viu.

“Sămânța” se referă la toți cei care aparțin lui Hristos. Și noi știm că “moștenirea făgăduită” lui Hristos nu a venit încă în toată plinătatea ei. Isus Hristos cât a fost pe acest pământ n-a primit “moștenirea” făgăduită mai mult decât a primit-o Avraam. Hristos nu poate intra în posesia “moștenirii” înaintea lui Avraam, pentru că făgăduința a fost făcută lui “Avraam și seminței lui.” Domnul prin Ezekiel a vorbit despre “moștenire” atunci când David a încetat să mai aibă un reprezentant pe tronul său pe acest pământ, și a prezis înfrângerea Babilonului, Persiei, Greciei și Romei, în aceste cuvinte: “La o parte cu mitra, jos cununa împărătească!...Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința.” Ezekiel 21:26,27.

Și astfel, Hristos stă pe tronul Tatălui Său, “și *așteaptă* de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.” Evrei 10:13. În curând El va veni. Cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, și de aceea Hristos nu poate intra în posesia moștenirii înaintea lor. “Sămânța” este una, nu este împărțită. Când el vine pentru judecată și pentru a-i omorî pe cei care spun, “Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi” (Luca 19:14), El vine “în slava Sa, cu toți sfinții îngeri.” Matei 25:31.

Atunci va fi “sămânța” întreagă, și făgăduința va fi împlinită. Până atunci legea cu credincioșie își va împlini lucrarea de a tulbura și a îmboldi conștiința păcătoșilor, nedându-le nici un răgaz de odihnă până nu se identifică cu Hristos sau nu-L resping cu totul. Accepți condițiile? Vei pune capăt plângerilor tale împotriva legii care vrea să te salveze din somnul cel fatal? Și vei primi tu neprihănirea ei în Hristos? Atunci, ca sămânță a lui Avraam, și moștenitor al făgăduinței, te poți bucura de eliberarea ta din sclavia păcatului, cântând:

“Sunt un copil al Regelui,
Un copil al regelui!
Împreună cu Isus Mântuitorul meu,
Sunt un copil al Regelui!”

GALATENI, CAPITOLUL 4

“Înfierea”

1 Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. ² Ci este supt epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său.

Trebuie să știm că împărțirea pe capitole nu schimbă câtuși de puțin subiectul. Capitolul trei se termină cu discuția referitoare la *cine* sunt moștenitorii, iar capitolul patru continuă cu un studiu ce răspunde la întrebarea *cum* devenim moștenitori.

Pe timpul lui Pavel, deși un copil ar fi putut fi moștenitorul unei mari proprietăți, el nu era proprietar mai mult decât un slujitor (sau sclav). Dacă el nu ajungea la acea vârstă, atunci el în realitate nu ar fi intrat niciodată în posesia moștenirii. În ceea ce privește partea sa de moștenire, el ar fi trăit toată viața ca un servitor.

³ Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram supt robia învățăturilor începătoare ale lumii. ⁴ Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut supt Lege, ⁵ ca să răscumpere pe cei ce erau supt Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.

Dacă ne uităm la versetul al cincilea observăm că “nevârstnici” se referă la starea în care suntem înaintea de primirea “înfierii”. Acest cuvânt descrie starea noastră înainte ca noi să fi fost răscumpărați din blestemul legii, adică, înainte de a ne fi convertit. El nu se referă la copiii lui Dumnezeu în contrast cu cei care aparțin acestei lumi, ci la “copii” așa cum este folosit de apostolul Pavel în Efeseni 4:14, pe care-i descrie ca “plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.” Pe scurt, el se referă la noi în starea noastră neconvertită, când “eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.” Efeseni 2:3.

“Când eram nevârstnici” eram sclavi ai “învățăturilor începătoare ale lumii. “Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” 1 Ioan 2:16,17. Prietenia lumii este dușmănie împotriva lui Dumnezeu. “Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” Iacov 4:4. Din acest “veac rău” a venit Hristos să ne elibereze. Suntem preveniți “ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.” Coloseni 2:8. Sclavia față de “învățăturile începătoare ale lumii” este rezultatul umblării “după mersul lumii acesteia”, “în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre”, fiind “din fire copii ai miniei.” Efeseni 2:1-3. Este aceeași sclavie descrisă în Galateni 3:22-24, “înainte de venirea credinței”, când eram “supt paza Legii”, sub păcat. Este starea oamenilor care sunt “fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” Efeseni 2:12.

Fiecare om un posibil moștenitor

Dumnezeu nu a renunțat la omenire. De când primul om creat a fost numit “fiul lui Dumnezeu”, fiecare om poate fi la fel moștenitor. “Înainte de venirea credinței”, deși rătăceam cu toții departe de Dumnezeu, noi eram “supt lege”, păziți de un stăpân sever, ținându-i într-un regim restrictiv pentru a fi conduși să acceptăm făgăduința. Ce binecuvântare este că Dumnezeu îi consideră chiar pe nelegiuiți, pe cei care sunt în sclavia păcatului, ca și copii ai Săi, fii rătăcitori, risipitori, dar totuși copii! Dumnezeu a primit pe toți oamenii “în Prea Iubitul Lui.” Efeseni 1:6. Această viață ca timp de probă ne este dată cu scopul de a avea o șansă de a-L recunoaște pe El ca Tatăl și pentru a deveni fii cu adevărat. Dar dacă nu ne întoarcem la El vom muri ca sclavi ai păcatului.

Hristos a venit “când a venit împlinirea vremii.” O declarație paralelă din Romani 5:6 ne arată că: “Pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți.” Dar moartea lui Hristos vine în ajutorul celor care trăiesc acum și a celor care au trăit înainte ca El să se fi arătat în trup în Iudea, ca și pentru cei care au trăit în acel timp. Nu a avut un efect mai mare asupra oamenilor acelei generații. Este odată pentru totdeauna și de aceea are același efect în orice perioadă istorică. “Când a venit împlinirea vremii”, a fost timpul prezis în profeție când Mesia urma să se arate; dar mântuirea a fost pentru toți oamenii din *toate*

vremurile. El a fost hotărât înainte de întemeierea lumii, dar “a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi.” 1 Petru 1:20. Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost ca El să se arate în acest secol sau chiar nu mai devreme de anul trecut, înainte de sfârșitul timpului, n-ar fi afectat Evanghelia cu nimic. “El... trăiește pururea” (Evrei 7:25) și El a trăit întotdeauna, “acelaș ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8). “Prin Duhul cel vecinic” El se dă pe Sine Însuș pentru noi (Evrei 9:14) astfel că jertfa Sa este la fel de prezentă și eficientă în fiecare epocă.

“Născut din femeie”

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, “născut din femeie”, și de aceea, cu adevărat om. El a trăit și suferit toate răutățile și necazurile ce sunt date omului. “Cuvântul S-a făcut trup.” Ioan 1:14. Hristos S-a prezentat întotdeauna ca “Fiul omului”, identificându-se astfel pentru totdeauna cu întreaga omenire. Uniunea aceasta nu va putea fi nicicând distrusă.

Fiind “născut din femeie”, Hristos în mod necesar a fost născut “supt lege”, deoarece aceasta este starea întregii omeniri. “Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” Evrei 2:17. El ia totul asupra Sa. “El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui.” Isaia 53:4. “El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre.” Matei 8:17. “Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Isaia 53:6. El cu adevărat ne răscumpără venind în locul nostru și luându-ne povara de pe umeri. “Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” 2 Corinteni 5:21.

În cel mai deplin înțeles al cuvântului și într-o măsură pe care rareori o înțelegem, El a devenit înlocuitorul omului. Adică, El se identifică atât de deplin cu noi încât tot ceea ce ne atinge sau ne afectează, îl atinge și-L afectează pe El. “Nu eu, ci Hristos.” Aruncăm grijile noastre asupra Lui umilindu-ne în nimicnicia a ceea ce suntem și lăsând poverile noastre numai asupra Sa.

Și astfel deja putem vedea cum se întâmplă că El a venit “ca să răscumpere pe cei ce erau supt Lege.” El o realizează în modul cel mai practic și real. Unii cred că această expresie înseamnă că Hristos i-a eliberat pe evrei de obligația oferirii jertfelor sau de orice obligație de a mai asculta de porunci. Dar dacă numai evreii erau “supt lege”, atunci Hristos a venit ca să-i răscumpere numai pe evrei. Trebuie să admitem că suntem, sau am fost înainte de a crede, “supt Lege”. Pentru că Hristos n-a venit să răscumpere decât pe cei care erau sub lege. A fi “supt lege”, după cum deja am văzut, înseamnă a fi condamnat la moarte ca păcătos de către lege. Hristos n-a venit să cheme “la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” Matei 9:13. Dar legea nu-i condamnă decât pe cei care sunt obligați față de ea și care ar trebui s-o țină. Deoarece Hristos ne răscumpără din condamnarea legii, rezultă că El ne răscumpără pentru o viață de ascultare față de ea.

“Pentru ca să căpătăm înfierea”

“Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu!” 1 Ioan 3:2. “Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” Ioan 1:12. Această stare este cu totul diferită de cea descrisă în Galateni 4:3 ca “nevârstnici”. În acea stare noi eram “un popor răzvrătit, niște copii mincinoși, niște copii care nu vor să asculte Legea Domnului.” Isaia 30:9. Crezând în Isus și primind “înfierea”, noi suntem astfel implorați: “ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință.” 1 Petru 1:14. Hristos a spus, “vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii mele.” Psalm 40:8. De aceea, pentru că El devine înlocuitorul nostru, luând efectiv locul nostru, nu *în locul* nostru, ci venind *în noi* și trăind viața Sa *în noi* și *pentru noi*, rezultă în mod necesar că aceeași lege trebuie să fie în inimile noastre când primim înfierea.

⁶ Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: “Ava”, adică: “Tată!” ⁷ Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.

O, ce bucurie și pace vin atunci când Duhul intră în inimă ca locuitor permanent, nu ca musafir ci ca unic proprietar! “Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”, astfel că ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, având o nădejde ce nu înșeală, “pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” Romani 5:1,5.

Atunci putem iubi așa cum Dumnezeu iubește deoarece suntem părtași naturii Sale divine. “Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Romani 8:16.

Așa cum sunt două feluri de “nevârstnici” (*copii* în engleză), tot așa sunt două clase de “robi”. Atunci când sunt “fii ai neascultării”, oamenii sunt robi păcatului, și nu slujitori ai lui Dumnezeu. Creștinul este un “slujitor” - un slujitor al lui Dumnezeu; dar el slujește într-un mod cu totul diferit de felul în care robul păcatului slujește lui Satana. Caracterul slujitorului depinde de stăpânul căruia îi slujește.

În acest capitol cuvântul “rob” în mod invariabil nu se referă la slujitorii lui Dumnezeu ci la robii păcatului. Este o mare diferență între robul păcatului și fiul lui Dumnezeu. Robul nu poate avea nimic și nu are stăpânire asupra sa. Aceasta este caracteristica sa. Fiului liber născut, dimpotrivă, i se dă stăpânire peste toate lucrurile create, ca la început, pentru că este în legătură cu Dumnezeu.

Când fiul rătăcitor era departe de casa tatălui său, el nu se deosebea “cu nimic de un rob”, pentru că el se trudea în modul cel mai umilitor. În acea stare fiind, el s-a întors la casa părintească, convins că nu merita un loc mai bun decât al unui rob. Dar tatăl l-a primit ca pe un fiu, cu toate că își pierduse toate drepturile de fiu.

Noi, la fel, ne-am pierdut dreptul de a ne numi “fii”. Am risipit moștenirea. Dar Dumnezeu ne primește înapoi în Hristos ca pe adevărați fii. El ne dă aceleași drepturi și privilegii pe care le are Hristos. Deși Hristos este acum în ceruri la dreapta lui Dumnezeu, “mai pe sus decât orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1:21), El își împarte moștenirea cu noi.

“Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos, ... El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” Efeseni 2:4-6. Hristos se identifică cu noi în suferințele noastre actuale, pentru ca noi să putem fi una cu El în slava de care se bucură acum. El “a înălțat pe cei smeriți.” Luca 1:52. Chiar acum “El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit. Ca să-i pună să șadă alături cu cei mari. Și le dă de moștenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă.” 1 Samuel 2:8. Nici un rege de pe acest pământ n-are acum o bogăție atât de mare sau atât de multă putere cum are cel mai sărac țăran care-L cunoaște pe Domnul ca Tată al său.

⁸ Odinioară, când nu cunoșteai pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor, nu sunt dumnezei.

Scriindu-le corintenilor, Pavel spune, “Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei muți, după cum erați călăuziți.” 1 Corinteni 12:2. Tot așa era și cu galatenii. Ei fuseseră păgâni, slujind idolilor, și robi ai celor mai degradante superstiții.

Această robie este aceeași cu cea la care se face referire în capitolul anterior - fiind “supt paza Legii, închiși.” Aceasta este robia în care se găsesc toți cei neconvertiți. În capitolul doi și trei din Romani ni se spune că “nu este nici o deosebire. Căci *toți* au păcătuit.” Chiar evreii care nu-L cunoșteau pe Domnul printr-o experiență personală erau în aceeași robie, robia păcatului. “Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.” Ioan 8:34. “Cine păcătuiește, este *de la diavolul*.” 1 Ioan 3:8. “Ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 10:20. Dacă un om nu este creștin, el este păgân; nu există cale de mijloc. Dacă creștinul apostaziază, el devine păgân.

Noi înșine cândva am trăit “după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.” Efeseni 2:2. “Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții.” Tit 3:3. Eram “robiți celor ce din firea lor, nu sunt dumnezei.” Cu cât e mai crud stăpânul, cu atât este robia mai rea! Ce cuvinte ar putea descrie oroarea de a fi robi însăși stricăciunii?

⁹ Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?

Nu este un lucru ciudat ca oamenii să iubească lanțurile? Hristos a vestit “robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea” (Isaia 61:1), spunând “prinșilor de război: “Ieșiți!” și celor ce sunt în întuneric: “Arătați-vă”” (Isaia 49:9). Și cu toate acestea unii dintre cei care au auzit aceste cuvinte, au ieșit și au văzut lumina “Soarelui Neprihănit” și au gustat dulceața libertății, întorc spatele și intră înapoi în închisoare. Ei vor să fie legați cu vechile lor lanțuri, ba chiar le mângâie și își irosesc eforturile învățând din greu la roata păcatului. Nu este nicidecum o imagine frumoasă. Oamenii pot ajunge să iubească cele mai revoltătoare lucruri, chiar moartea însăși. Ce imagine vie a condiției umane!

¹⁰ Voi păziți zile, luni, vremi și ani. ¹¹ Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi,

Primejdia este al fel de mare pentru noi, în privința aceasta, pe cât de mare a fost ea pentru galateni. Toți cei care se încred în ei înșiși slujesc lucrărilor propriilor mâini în locul lui Dumnezeu, aceasta fiind la fel de adevărat ca și în cazul celor care fac o înfățișare pentru a i se închina. Este atât de ușor pentru om să se încreadă în presupusa sa înțelepciune, în abilitatea de a-și purta singur de grijă și să uite că gândurile, chiar și ale celui înțelept, sunt deșertăciune, și că nu este putere decât la Dumnezeu. “Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci, în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.” Ieremia 9:23,24.

12 Fraților, vă rog să fiți ca mine, căci și eu sunt ca voi. Nu mi-ați făcut nici o nedreptate.

¹³ Dimpotrivă, știți că, în neputința trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată. ¹⁴ Și, n-ați arătat nici dispreț, nici desgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă, m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuș Hristos Isus. ¹⁵ Unde este dar fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu puțință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat. ¹⁶ M-am făcut oare vrăjmașul vostru, pentrucă v-am spus adevărul? ¹⁷ Nu cu gând bun sunt plini de râvnă ei pentru voi, ci vor să vă deslipească de noi, ca să fiți plini de râvnă față de ei. ¹⁸ Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi. ¹⁹ Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, pânăce va lua Hristos chip în voi! ²⁰ O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi, și să-mi schimb glasul; căci nu știu ce să mai cred.

Apostolul Pavel fusese trimis de Dumnezeu și Domnul Isus Hristos și a vestit o solie de la Dumnezeu, nu de la om. Lucrarea era a lui Dumnezeu. El nu era decât umilul instrument, “vasul de pământ”, pe care Dumnezeu îl alesese ca mijloc de a vesti marea Sa evanghelie a harului. De aceea, Pavel nu s-a simțit jignit atunci când mesajului său nu i se dădea atenție sau era chiar respins. “Nu mi-ați făcut nici o nedreptate”, spune el. El nu regreta munca depusă în folosul galatenilor, ca și cum ar fi irosit atât de mult din timpul său; ci el se temea pentru ei, ca nu cumva munca sa să fi fost în zadar în ceea ce-i privea.

Omul care din toată inima poate spune, “Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Fiului Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta.” (Psalm 115:1), nu se poate simți jignit personal dacă mesajul său nu este primit. Toți cei care se enervează atunci când învățătura lor este denigrată sau ignorată sau respinsă într-un mod batjocoritor arată ori că au uitat că erau cuvintele lui Dumnezeu cele pe care le rosteau, ori că le-au amestecat sau le-au înlocuit cu propriile lor cuvinte.

În trecut această mândrie personală a dus la persecuții care au dezonorat biserica creștină. S-au ridicat oameni predicând ide contradictorii cu scopul de a-și atrage ucenici. Când cuvintele și obiceiurile lor nu erau ascultate, ei erau jigniți și se răzbuiau pe așa-zisii “eretici”. Omul consacrat ar trebui adesea să se întrebe, *Al cui slujitor sunt eu?* Dacă al lui Dumnezeu, atunci el se va mulțumi să vestească mesajul pe care Dumnezeu i l-a dat, lăsând răzbuirea în seama lui Dumnezeu căruia de fapt îi aparține.

“Neputința trupului” lui Pavel

Din declarațiile întâmplătoare din această epistolă putem aduna informații istorice. Fiind reținut în Galatia datorită slăbiciunii fizice, Pavel a predicat evanghelia “într-o dovadă dată de Duhul și de putere.” (1 Corinteni 2:4), astfel că oamenii l-au văzut pe Hristos răstignit în mijlocul lor și, acceptându-L, au fost umpluți de puterea și bucuria Duhului Sfânt. Bucuria și binecuvântarea lor în Domnul au fost mărturisite public și din această cauză au suferit multe persecuții. Dar aceasta nu conta deloc pentru ei. În ciuda aparentei sale “slăbiciuni” (comparați 1 Corinteni 2:1-5 și 2 Corinteni 10:10), ei l-au primit pe Pavel ca pe trimisul personal al lui Dumnezeu datorită minunatei vești pe care o aducea. Atât de mult au apreciat ei bogățiile harului pe care el le-a prezentat înaintea lor încât cu bucurie și-ar fi dat chiar și ochii pentru a veni în ajutorul slăbiciunii sale.

Pavel menționează aceasta cu scopul ca galatenii să poată vedea unde au cazut și ca să știe că apostolul era sincer. Le spusese adevărul odată și s-au bucurat de el; nu se putea să fi devenit dușmanul lor pentru că în continuare el le spunea același adevăr.

Dar mai sunt încă alte informații în aceste mărturii personale. Nu trebuie să ne imaginăm că Pavel cerea simpatie atunci când se referea la suferințele sale și la condițiile deosebit de grele în care lucrase. Departe de asta. El n-a pierdut din vedere nici pentru o clipă scopul pentru care scria, și anume, ca să arate că, “carnea nu folosește la nimic” și tot ce e bun vine de la Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Galatenii începuseră “prin Duhul”.

Pavel era mic de statură și în aparență avea un corp slab. Mai mult, el suferea în mod deosebit atunci când i-a întâlnit pentru prima dată. Cu toate acestea el a predicat evanghelia cu atâta putere încât nimeni nu putea nega faptul că era însoțit de o Prezență reală, chiar dacă era nevăzută. Evanghelia nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu.

Ea nu le-a fost descoperită prin carne și ei nu erau datori cărnii pentru niciuna dintre binecuvântările pe care le primiseră. Câtă orbire, ce nebulie, atunci, ca să se gândească să perfecționeze prin propriile eforturi ceea ce nimic altceva decât puterea lui Dumnezeu putuse începe! Am învățat noi această lecție?

“Unde este dar fericirea voastră?”

Oricine l-a cunoscut vreodată pe Domnul știe că primirea Lui înseamnă bucurie. Este întotdeauna de așteptat ca un proaspăt convertit să aibă o față strălucitoare și o mărturie ce arată bucuria sa. Tot așa s-a întâmplat și cu galatenii. Dar acum cuvintele lor de mulțumire erau înlocuite de certuri și lupte. Prima bucurie și căldura primei iubiri mureau treptat. Aceasta nu era așa cum ar fi trebuit să fie. “Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” Proverbe 4:18. Cei neprihăniți trăiesc prin credință. Când oamenii renunță la credință sau încearcă s-o înlocuiască cu fapte, lumina moare. Isus a spus, “V-am spus aceste lucruri, pentruca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” Ioan 15:11.

Izvorul vieții nu se sfârșește niciodată. Rezerva nu scade deloc. Deci dacă lumina noastră scade și bucuria noastră este înlocuită de o față plictisită, monotona, putem ști că ne-am depărtat de calea vieții.

21 Spuneți-mi voi, cari voiți să fiți supt Lege, n-ascultați voi Legea? ²² Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeie slobodă. ²³ Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeie slobodă s-a născut prin făgăduință. ²⁴ Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul depe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar; ²⁵ căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. ²⁶ Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. ²⁷ Fiindcă este scris: “Bucură-te, steapo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.

Cât de mulți sunt cei care iubesc căile pe care oricine, în afară numai de ei, poate vedea că-i duc direct la moarte. Cu ochii larg deschiși în ceea ce privește consecințele hotărârii lor, ei insistă, alegând în mod deliberat mai degrabă “plăcerile de o clipă ale păcatului”, decât neprihănirea și viața veșnică. A fi “supt legea” lui Dumnezeu înseamnă a fi condamnat de ea ca păcătos, înlănțuit și sortit morții. Cu toate acestea multe milioane de oameni asemenea galatenilor au iubit starea aceasta și încă o iubesc. De-ar auzi ei numai ce spune legea! Nu există nici un motiv ca să nu audă, deoarece vorbește cu glas de tunet. “Cine are urechi de auzit, să audă.” Matei 11:15.

Ea spune, “Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” Versetul 30. Ea rostește moartea pentru cei care se complac în “învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase” ale lumii. “Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă. Galateni 3:10. Sărmanul rob trebuie să fie aruncat “în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Matei 25:30. “Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcina nici ramura.” De aceea, “Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb, rânduieli și porunci, pentru tot Israelul!” Maleahi 4:1,4. Toți cei care sunt “supt lege”, fie ei evrei sau neamuri, creștini sau păgâni, sunt robii lui Satana - în robia nelegiuirii și păcatului - și urmează să fie “aruncați afară”. “Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea.” Ioan 8:34,35. Mulțumim lui Dumnezeu, deci, pentru “înfiere”.

Învățători mincinoși încercau să-i convingă pe frați că prin renunțarea la credința deplină în Hristos și încrederea în lucrurile pe care ei înșiși le puteau face, ei ar deveni copii ai lui Avraam și moștenitori ai făgăduințelor. “Aceasta însemnează că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.” Romani 9:8. Acum, dintre cei doi fii ai lui Avraam, unul a fost născut după trup, iar celălalt prin “făgăduință”, născut din Duhul. “Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.” Evrei 11:11.

Agar era o roabă egipteană. Copiii unei roabe sunt robi, chiar dacă tatăl lor este om liber. Așa că Agar nu putea decât să nască copii pentru robie.

Dar cu mult înainte de nașterea copilului rob Ismael, Domnul i-a arătat în mod clar lui Avraam că propriul său fiu liber, născut din soția sa Sara, care era femeie liberă, va moșteni făgăduința. Acestea sunt căile Celui Atotputernic.

“Acestea sunt două legăminte”

Cele două femei, Agar și Sara, reprezintă cele două legăminte. Citim că Agar este Muntele Sinai, care “naște pentru robie.” Tot așa cum Agar putea naște numai copii robi, tot așa și legea, chiar legea pe care a rostit-o Dumnezeu la Sinai, nu poate da naștere la oameni liberi. Nu poate face altceva decât să-i țină în robie. “Legea aduce mânie”, “deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Romani 4:15; 3:20. La Sinai poporul a făgăduit să țină legea dată. Dar în ei înșiși nu aveau nici o putere să țină legea. Muntele Sinai “naște pentru robie”, deoarece făgăduința lor de a se îndreptăți singuri prin propriile lor eforturi nu a avut succes și niciodată nu poate avea.

Să luăm în considerare situația aceasta: Poporul era în robia păcatului. Ei nu aveau nici o putere de a-și rupe lanțurile. Și rostirea legii nu a schimbat cu nimic această situație. Dacă un om este închis pentru crimă, el nu se eliberează prin auzirea legii. Prin citirea legii care l-a pus în închisoare durerea captivității sale nu este decât sporită.

Atunci nu e Dumnezeu Cel care i-a dus în robie? Nicidecum, din moment ce El nu le-a cerut să facă acel legământ la Sinai. Cu 430 de ani mai devreme El făcuse un legământ cu Avraam care era suficient din toate punctele de vedere. Acel legământ a fost întărit în Hristos, și de aceea era un legământ de sus. Vezi Ioan 8:23. El promitea neprihănirea ca dar gratuit de la Dumnezeu prin credință și includea toate popoarele. Toate minunile pe care le făcuse Dumnezeu la eliberarea copiilor lui Israel din robia egipteană nu erau decât o demonstrație a puterii Sale de a-i elibera (și pe noi la fel) din robia păcatului. Dar, eliberarea din Egipt era ea însăși o demonstrație nu numai a puterii lui Dumnezeu ci de asemenea a dorinței Sale de a-i elibera din robia păcatului.

Așa că atunci când poporul a ajuns la Sinai, Dumnezeu s-a referit la ceea ce El deja făcuse și după aceea a spus, “Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu.” Exod 19:5. La ce legământ se referea El? Evident, la cel care era deja în vigoare, legământul Său cu Avraam. Dacă ei pur și simplu ar fi ținut legământul lui *Dumnezeu*, dacă ar fi păstrat credința, și ar fi crezut făgăduința lui Dumnezeu, ei ar fi fost “ai Lui” (“o comoară deosebită”, trad. eng., KJV) Dumnezeu. Ca stăpân al întregului pământ, El putea să facă tot ceea ce promisese.

Faptul că ei în mulțumirea lor de sine s-au pripit și au luat întreaga responsabilitate asupra lor nu înseamnă că Dumnezeu le-a cerut să facă acel legământ.

Dacă copiii lui Israel, care ieșiseră din Egipt, nu ar fi făcut altceva decât să calce “pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam” (Romani 4:12), ei nu s-ar fi lăudat niciodată că pot ține legea rostită la Sinai, pentru că “făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință.” Romani 4:13. Credința îndreptățește. Credința aduce neprihănirea. Dacă poporul ar fi avut credința lui Avraam, ei ar fi avut neprihănirea pe care el a avut-o. La Sinai legea care a fost “dată datorită nelegiuirilor” (trad. eng), ar fi fost în *inimile* lor. Ei nu ar fi avut nevoie să fie treziți de către tunetele ei la realitatea stării lor. Dumnezeu niciodată nu a așteptat, și nu așteaptă nici acum, de la nici un om ca să primească neprihănirea prin legea proclamată la Sinai și tot ce este legat de Sinai demonstrează aceasta. Și totuși, legea este adevărată și trebuie ținută. Dumnezeu a eliberat poporul din Egipt “ca să păzească poruncile Lui, și să țină legile Lui.” Psalm 105:45. Noi nu primim viața ținând poruncile, ci Dumnezeu ne dă viață pentru a putea să le ținem prin credința în El.

Paralela celor două legăminte

Vorbind despre Agar și Sara apostolul spune: “Acestea sunt două legăminte.” Aceste două legăminte există și astăzi. Cele două legăminte nu depind de timp, ci de stare. Nimeni să nu se amăgească singur cu gândul că nu poate fi sub vechiul legământ, gândindu-se că vremea lui a trecut. Timpul pentru acesta a trecut numai în sensul “că în trecut ați făcut voia Neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite.” 1 Petru 4:3.

Deosebirea este tocmai deosebirea dintre o femeie liberă și o roabă. Copiii lui Agar, indiferent câți ar fi avut, ar fi fost robi în timp ce ai lui Sara ar fi fost în mod normal liberi. Deci legământul de la Sinai ține pe toți cei care aderă la el în robie “supt lege”, în timp ce legământul de sus dă libertate, nu libertatea de a nu asculta de lege, ci libertatea de a fi ascultător față de ea. Libertatea nu se găsește în afara legii ci în lege. Hristos ne

răscumpără de sub blestem, care este călcarea legii, astfel ca binecuvântarea să poată veni asupra noastră. Și binecuvântarea este ascultarea de lege. “Ferice de cei fără prihană în calea lor, care *umblă* întotdeauna după Legea Domnului!” Psalm 119:1. *Această binecuvântare este libertate*. “Voi umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale.” Psalm 119:45.

Diferența dintre cele două legăminte poate fi descrisă pe scurt astfel: În legământul de la Sinai noi singuri trebuie să ne descurcăm cu legea, în timp ce în legământul de sus noi avem legea în inimă. În primul caz ea este moarte pentru noi, deoarece legea este mai ascutită decât orice sabie cu două tăișuri, și n-o putem mânui fără rezultate fatale. Dar în al doilea caz avem legea “prin (în, trad. eng) mâna unui mijlocitor”. Într-un caz este ceea ce *noi* putem face. În celălalt caz este ceea ce *Duhul lui Dumnezeu* poate face.

Rețineți că în întreaga Epistolă către Galateni nu există nici cea mai mică urmă de îndoială în ceea ce privește legea, dacă ea trebuie ținută sau nu. Singura întrebare este: *Cum* să fie ținută? Este aceasta lucrarea noastră, astfel încât răsplata nu va fi ca un har ci ca și ceva datorat? Sau este lucrarea lui Dumnezeu în noi dându-ne și voința și împlinirea pentru a face pe placul Lui?

Muntele Sinai în opoziție cu Muntele Sion

Așa cum sunt două legăminte, tot așa sunt două orașe cărora acestea le corespund. Ierusalimul de acum corespunde vechiului legământ - Muntele Sinai. Niciodată nu va fi liber ci va fi înlocuit de Cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc, care se coboară din cer. Apocalipsa 3:12; 21:1-5. Este orașul spre care privea Avraam, “cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” Evrei 11:10. Comparați cu Apocalipsa 21:14,19,20.

Sunt mulți cei care-și clădesc mari speranțe - toate speranțele lor - pe Ierusalimul prezent. Pentru astfel de oameni “până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament (*vechiul legământ*, trad. eng), această măhramă rămâne neridicată.” 2 Corinteni 3:14. Ei de fapt privesc către Muntele Sinai și vechiul legământ pentru a obține mântuirea. Dar aceasta nu este de găsit acolo. “Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul,... Ci v-ați apropiat de Muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul *ceresc*,... de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” Evrei 12:18-24. Oricine privește către Ierusalimul prezent pentru a fi binecuvântat privește către Muntele Sinai, către robie. Dar oricine se închină cu fața către Noul Ierusalim, cel care așteaptă binecuvântarea numai de la acesta, privește către noul legământ, către Muntele Sionului, și către libertate; pentru că “Ierusalimul cel de sus este slobod.” De ce anume este el liber? Eliberat de păcat; și deoarece este “mama” noastră, ea ne naște din nou astfel încât și noi devenim liberi. Eliberați de lege? Da, desigur, pentru că legea nu-i condamnă pe cei ce sunt în Isus Hristos.

Dar nu vă lăsați înșelați de nimeni prin cuvinte deșarte, care v-ar spune că acum puteți călca în picioare legea pe care Însuș Dumnezeu a proclamat-o cu o înspăimântătoare maiestate la Sinai. Venind la Muntele Sion, la Isus, Mijlocitorul noului legământ, și la sângele stropirii, ne eliberăm de păcat, de călcarea legii. Temelia tronului lui Dumnezeu în “Sion” este legea Sa. De la tron vin aceleași fulgere și tunete și voci (Apocalipsa 4:5; 11:19) ca de la Sinai, deoarece aceeași lege este acolo. Dar este “scaunul harului” (Evrei 4:16) și în consecință în ciuda tunetelor noi ne apropiem de el cu îndrăzneală, având asigurarea că vom obține îndurare de la Dumnezeu. Noi de asemenea vom găsi har pentru a ne ajuta la vreme de nevoie, har pentru a ne ajuta atunci când suntem ispitiți să păcătuim, pentru că din mijlocul tronului, din Mielul jungheat (Apocalipsa 5:6), curge apa vieții aducându-ne din inima lui Hristos “legea Duhului de viață.” Romani 8:2. Noi bem din ea, ne spălăm în ea și ne curățăm de toate păcatele.

Atunci de ce n-a adus Domnul poporul direct la Muntele Sion, unde ei puteau găsi legea ca viață, și nu la Muntele Sinai unde ea era doar moarte?

Aceasta este o întrebare foarte normală, una la care se poate răspunde cu ușurință. Datorită necredinței lor. Când Dumnezeu a scos pe Israel din Egipt, a fost planul său de a-i aduce la Muntele Sion cât de direct ar fi putut ei merge. Când au trecut Marea Roșie, ei au cântat un cântec inspirat, din care aceasta era o parte: “Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit, și ai izbăvit pe poporul acesta; Iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale.” “Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul, pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, La Templul, pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!” Exod 15:13,17.

Dacă ei ar fi continuat să cânte, în curând ar fi ajuns la Sion. Pentru că cei izbăviți de Domnul “vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie vecinică le va încununa capul.” Isaia 35:10. Dar ei repede L-au uitat pe Domnul și au murmurat în necredință. De aceea legea “a fost adăugată din pricina călcărilor de lege.” Galateni 3:19. A fost vina lor - rezultatul necredinței lor păcătoase - că au mers către Muntele Sinai în loc să meargă către Muntele Sion.

Cu toate acestea, Dumnezeu nu i-a lipsit de mărturia credincioșiei Sale. La Muntele Sinai legea era în mâna aceluiași Mijlocitor, Isus, la care venim atunci când mergem la Sion. Din stânca de la Horeb (care este Sinai) a curs râul dătător de viață, apa vieții, din inima lui Hristos. Vezi Exod 17:6; 1 Corinteni 10:4. Acolo au avut ei experiența reală a Muntelui Sion. Fiecare suflet a cărui inimă s-ar fi întors către Domnul acolo ar fi privit slava Sa neacoperită, așa cum Moise a privit-o și schimbați de ea ar fi găsit lucrarea de îndreptățire, în locul lucrării de condamnare. “Îndurarea Lui ține în veac” și chiar pe norii mâniei de unde vin tunetele și fulgerele legii strălucește fața slăvită a Soarelui Neprihănirii și formează arcul făgăduinței.

²⁸ Și voi, fraților, ca și Isac, voi sunteți copii ai făgăduinței. ²⁹ Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum. ³⁰ Dar ce zice Scriptura? “Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.”

³¹ De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi.

Aici este mângâiere pentru fiecare suflet! Ești un păcătos, sau în cel mai bun caz te strădui să fii creștin, și tremuri îngrozit de aceste cuvinte, “Izgonește pe roabă.” Îți dai seama că ești rob, că păcatul te ține prin ceva și că ești legat prin funiile obiceiurilor rele. Trebuie să înveți să nu-ți fie frică atunci când Domnul vorbește, pentru că El rostește pacea chiar dacă o face cu o voce de tunet! Cu cât e mai maiestuoasă vocea, cu atât este mai mare pacea pe care El o dă. Curaj!

Fiul roabei este carnea și lucrările ei. “Nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” 1 Corinteni 15:50. Dar Dumnezeu spune, “Izgonește pe roabă și pe fiul ei.” Dacă asta este ceea ce dorești, voia Lui va fi împlinită în tine “precum în cer”, El va avea grijă de carne și lucrările ei ca să fie izgonite din tine și vei fi izbăvit “din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.” Romani 8:21. Acea voce poruncitoare care te-a înspăimântat atât de mult este doar vocea care poruncește duhului rău să se depărteze și să nu mai vină să locuiască în tine. Ea rostește victoria asupra fiecărui păcat. Primește pe Hristos prin credință și vei avea puterea de a deveni fiul lui Dumnezeu, moștenitor al Împărăției care nu poate fi clătinată, dar care împreună cu toți locuitorii ei va exista întotdeauna.

“Rămâneți dar tari.” Galateni 5:1.

Unde să rămână? În libertatea lui Hristos Însuși, El găsindu-și plăcerea în legea Domnului pentru că aceasta era în inima Lui. Vezi Psalm 40:8. “Legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.” Romani 8:2. Noi rămânem doar prin credință.

În această libertate nu este nici o urmă de robie. Este o libertate desăvârșită. Este libertatea sufletului, libertatea gândului și de asemenea libertatea acțiunii. Nu numai că ni se dă posibilitatea de a ține legea, dar ni se dă de asemenea mintea care-și găsește plăcere în ținerea legii. Nu ne conformăm legii pentru că nu vedem nici o altă cale de a scăpa de pedeapsă; aceasta ar fi o robie insuportabilă. Tocmai dintr-o astfel de robie ne eliberează legământul lui Dumnezeu.

Nu, făgăduința lui Dumnezeu atunci când este acceptată pune mintea Duhului în noi astfel încât cea mai mare plăcere a noastră o găsim ascultând de toate Cuvintele lui Dumnezeu. Sufletul este liber ca pasărea înălțându-se deasupra vîrfurilor munților. Este libertatea plină de slavă a copiilor lui Dumnezeu, care cunosc în întregime lățimea, lungimea și adâncimea universului lui Dumnezeu. Este libertatea aceluia care nu trebuie supravegheați ci în care te poți încrede oriunde ai fi, din moment ce fiecare pas al lor este chiar legea sfântă a lui Dumnezeu în mișcare. De ce să fii mulțumit cu robia când o astfel de libertate nelimitată este a ta? Ușile închise sunt deschise; ieși afară și umblă în libertatea lui Dumnezeu.

GALATENI, CAPITOLUL 5

Duhul face să fie ușor să fii mântuit

1 Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăș supt jugul robiei.

Legătura dintre capitolele patru și cinci din Galateni este strânsă, atât de mult încât este dificil să înțelegi cum a putut cineva avea ideea de a despărți în capitole.

Slobozenia pe care o dă Hristos

Când Hristos s-a arătat în trup, lucrarea Sa a fost “să vestească robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.” Isaia 61:1. Minunile pe care le-a făcut El au fost ilustrări practice ale lucrării Sale, și una dintre cele mai izbitoare poate fi analizată în rândurile următoare.

“Isus învăța pe norod într-o sinagogă în ziua Sabatului. Și acolo era o femeie stăpânită de optsprezece ani de un duh de neputință; era gârboavă, și nu putea nicidecum să-și îndrepte spatele. Când a văzut-o Isus, a chemat-o și i-a zis: “Femeie, ești dezlegată de neputința ta.” Și-a întins mâinile peste ea: îndată s-a îndreptat, și slăvea pe Dumnezeu.” Luca 13:10-13.

Apoi când conducătorul ipocrit al sinagogii s-a plâns pentru că Isus a făcut această minune în Sabat, El a arătat cum fiecare și-ar dezlega boul sau măgarul de la iesle, și l-ar duce la apă; după aceea El a spus:

“Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam, și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?” Versetul 16.

Două lucruri sunt demne de menționat în acest caz: femeia era legată de către Satana; și ea avea “un duh de neputință”, sau lipsă de putere.

Acum observați cât de precis descrie aceasta starea noastră înainte de a-L întâlni pe Hristos:

(1) Suntem legați de Satana, “de care au fost prinși ca să-i facă voia.” 2 Timotei 2:26. “Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.” (Ioan 8:34), și “Cine păcătuiește, este de la diavolul” (1 Ioan 3:8). “Cel rău este prins în înșeși nelegiuirile lui, și este apucat de legăturile păcatului lui.” Proverbe 5:22. Păcatul este funia cu care Satana ne leagă.

(2) Noi avem “un duh de neputință”, și nu putem în nici un fel să ne ridicăm singuri și să ne eliberăm de lanțurile care ne țin legați. Hristos a murit pentru noi atunci când eram “fără putere”. Romani 5:6. Aceste două cuvinte, “fără putere”, sunt traduse din același cuvânt care este “slăbiciune” în povestea femeii pe care Isus a vindecat-o. Ea era “fără putere”. Aceasta este starea noastră.

Ce face Isus pentru noi? El ne ia slăbiciunea și ne dă în schimb puterea Sa. “Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre.” Evrei 4:15. “El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre.” Matei 8:17. El devine tot ceea ce suntem, pentru ca noi să putem deveni tot ceea ce El este. El a fost “născut supt Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau supt Lege.” Galateni 4:4,5. El ne-a eliberat de sub blestem, fiind făcut blestem pentru noi, pentru ca binecuvântarea să poată veni asupra noastră. Deși El n-a cunoscut nici un păcat, El a fost făcut să fie păcat pentru noi “ca să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” 2 Corinteni 5:21.

De ce a eliberat Isus pe femeia aceea din slăbiciunea ei? Pentru ca ea să poată merge în libertate. Cu siguranță nu a fost eliberată pentru ca ea să poată continua, din propria ei voință, să facă ceea ce mai înainte era obligată să facă. Și de ce ne eliberează El din păcat? Pentru ca să *putem* trăi liberi de păcat. Din cauza slăbiciunii firii noastre pământești noi suntem incapabili să împlinim neprihănirea legii. De aceea Hristos, care a venit în trup și care are putere asupra trupului, ne întărește. El ne dă Duhul Său atotputernic pentru ca neprihănirea legii să poată fi împlinită în noi. În Hristos noi nu ascultăm de firea pământească ci de Duhul. Nu putem spune cum o face. El singur știe cum se face, pentru că numai El are puterea. Dar noi putem cunoaște realitatea acestui fapt.

În timp ce ea era încă legată și incapabilă de a se ridica singură, Isus a spus femeii, “Ești dezlegată de neputința ta.” “Ești dezlegată” - *Timpul prezent*. Asta este tocmai ceea ce El ne spune nouă. Fiecărui prizonier El a vestit slobozenia.

Femeia “nu putea nicidecum să-și îndrepte spatele”, cu toate acestea la cuvântul lui Hristos imediat ea s-a ridicat. Ea nu putea să se ridice, și totuși s-a ridicat. Lucrurile imposibile oamenilor sunt posibile pentru

Dumnezeu. “Domnul sprijinește pe toți cei ce cad, și îndreaptă pe cei încovoiați.” Psalm 145:14. Credința nu produce faptul în sine. Ea pune stăpânire pe el. Nu există nici măcar un suflet doborât de povara păcatului cu care Satana l-a legat, pe care Hristos să nu-l ridice. A lui este libertatea. El nu trebuie decât *s-o folosească*. Să se vestească acest mesaj în lung și-n lat. Fiecare suflet să-l audă, că Hristos a eliberat pe toți prizonierii. Mii se vor bucura la auzul acestei vești.

Hristos a venit pentru a reface ceea ce era pierdut. El ne răscumpără din blestem. El ne-a răscumpărat. De aceea libertatea pe care ne-o dă El este libertatea ce era înainte de apariția blestemului. Omul a fost făcut rege peste pământ. Nu doar primul individ creat a fost făcut rege, ci întreaga omenire. “În ziua în care a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat, și le-a dat numele de “om” (în eng. Adam)”. Geneza 5:1,2. “Apoi Dumnezeu a zis: “Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut, Dumnezeu i-a binecuvântat, și Le-a zis: “Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l.” Geneza 1:26-28. Pământul, după cum vedem, a fost dat *tuturor oamenilor*, bărbați și femei.

Când Dumnezeu a făcut omul, El “toate...(le-a) supus supt picioarele lui.” Evrei 2:8. Este adevărat că acum noi nu vedem că toate lucrurile sunt supuse omului. “Dar pe Acela, care a fost făcut ‘pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii’, adică pe Isus, Îl vedem ‘incununat cu slavă și cu cinste’, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentruca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” Evrei 2:9. Astfel El răscumpără fiecare om de sub blestemul pământului pierdut. O coroană implică regalitate, iar coroana lui Hristos este aceea pe care a avut-o omul când a fost pus peste lucrurile făcute de mâinile lui Dumnezeu. De aceea, Hristos (ca om, în trup), tocmai când era gata să se ridice la cer după înviere, a spus: “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă.” Matei 28:18,19. Aceasta arată că aceeași putere care a fost odată pierdută prin păcat, ne este redată în El.

Hristos a gustat moartea pentru noi ca om și prin cruce ne-a răscumpărat din blestem. Dacă suntem răstigniți împreună cu El, suntem și vii împreună cu El și stăm împreună cu El în locurile cerești, cu toate lucrurile sub picioarele noastre. Dacă noi nu știm asta, este numai pentru că nu am permis Duhului Sfânt să ne-o descopere. Ochii inimii noastre trebuie să fie iluminați de Duhul Sfânt pentru a pricepe “care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți.” Efeseni 1:18.

Rugămintea către cei care sunt morți și înviați împreună cu Hristos este, “Păcatul să nu mai domnească în trupul nostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui.” Romani 6:12. În Hristos avem putere asupra păcatului, ca să nu ne mai stăpânească.

Când El “ne-a spălat de păcatele noastre cu sîngele Său”, El “a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său.” Apocalipsa 1:5,6. Minunată stăpânire! Minunată libertate! Eliberați de sub puterea blestemului; chiar atunci când suntem înconjurați de el! Eliberați de această lume păcătoasă, pofta cărnii și lăudăroșia vieții! Nici “domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2) nici “stăpânitorii întunericului acestui veac” (6:12) nu pot avea vreo putere asupra noastră! Este libertatea și puterea pe care Hristos a avut-o când a spus, “Pleacă, Satano.” Matei 4:10. Și diavolul L-a lăsat imediat.

Este o astfel de libertate încât nimic în cer sau pe pământ nu ne poate constrânge să facem ceva împotriva voinței noastre. Dumnezeu nu va încerca aceasta, pentru că avem libertatea de la El. Și nimeni altcineva n-o poate face. Este puterea pe care o avem asupra lucrurilor, astfel că ele ne vor sluji nouă în loc să ne stăpânească. Vom învăța să recunoaștem pe Hristos și crucea Sa pretutindeni, astfel că blestemul nu va avea putere asupra noastră. Sănătatea noastră “va încolți repede”, deoarece viața lui Isus se va manifesta în trupurile noastre muritoare. O libertate atât de minunată nici o limbă sau pană n-o pot descrie.

“Rămâneți tari”

“Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.” “Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” Psalm 33:6,9. Același cuvânt care a creat oștirea înstelată ne spune nouă, “Rămâneți tari!” Nu este o poruncă care să ne lase la fcl de neajutorați cum eram mai înainte, ci una care poartă în sine împlinirea acțiunii poruncite. Cerurile nu s-au creat singure, ci au luat ființă prin cuvântul Domnului. Deci ele să vă fie învățători.” Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.” Isaia 40:26. “El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin.” Isaia 40:29.

2 Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.

Trebuie să înțelegem că aici e implicat mult mai mult decât simplul ritual al tăierii împrejur. Această epistolă, care are atâtea de spus despre tăierea împrejur, a fost păstrată pentru noi de către Domnul și conține mesajul evangheliei pentru toate timpurile, deși tăierea împrejur ca ritual nu este o chestiune arzătoare, vitală acum.

Întrebarea este cum să obții neprihănirea - mântuirea din păcat - și moștenirea care o însoțește. Adevărul este că ea poate fi obținută doar prin credință - primindu-L pe Hristos în inimă și permițându-I să-și trăiască viața în noi. Avraam a avut această neprihănire a lui Dumnezeu prin credința lui Isus Hristos, și Dumnezeu i-a dat tăierea împrejur ca semn al acestui fapt. Aceasta avea o semnificație deosebită pentru Avraam, reamintindu-i încontinuu de eșecul său atunci când a încercat prin carne să împlinească făgăduința lui Dumnezeu. Înregistrarea acestei întâmplări ne folosește nouă pentru același scop. Ea arată că, "carnea nu folosește la nimic" și de aceea nu trebuie să ne bazăm pe ea. Faptul că a fost tăiat împrejur nu i-a dat nici un avantaj lui Hristos, pentru că și Pavel era tăiat împrejur, și datorită conveniențelor el l-a tăiat împrejur pe Timotei. Fapte 16:1-3. Dar Pavel n-a considerat tăierea sa împrejur sau orice alt lucru exterior ca având vreo valoare (Filipeni 3:4-7), și când i s-a propus să-l taie împrejur pe Tit ca un lucru necesar mântuirii el n-a îngăduit aceasta (Galateni 2:3-5).

Ceea ce trebuia să fie doar *semnul* unui fapt deja existent a fost considerat de către generațiile următoare drept *mijlocul* prin care aceasta se realiza. De aceea tăierea împrejur apare în această epistolă ca simbol pentru orice fel de "faptă" făcută de oameni cu speranța obținerii neprihănirii. Sunt "faptele firii pământești", în opoziție cu Duhul.

Aici este prezentat adevărul că dacă o persoană face ceva cu speranța de a fi mântuit de acel lucru, adică obținerea mântuirii prin propriile sale fapte, atunci Hristos "nu va va folosi la nimic." Dacă Hristos nu este acceptat ca Mântuitor desăvârșit, El nu este acceptat deloc. Asta înseamnă că, dacă Hristos nu este acceptat drept ceea ce este, atunci El este respins. El nu poate fi altceva decât ceea ce este. Hristos nu împarte cu nici o altă persoană sau lucru calitatea Sa de Mântuitor. De aceea este ușor de văzut că dacă cineva se taie împrejur cu speranța ca astfel să primească mântuirea, aceasta arată lipsă de credință în Hristos ca unic și desăvârșit Mântuitor al omenirii.

Dumnezeu a dat tăierea împrejur ca un *semn* al credinței în Hristos. Evreii l-au denaturat transformându-l într-un *înlocuitor* al credinței. Așa că atunci când un evreu se laudă cu tăierea sa împrejur, el se laudă cu propria sa neprihănire. Aceasta nu înseamnă deloc discreditarea legii, ci dimpotrivă posibilitatea omului de a ține legea. Datorită măreției legii care este atât de sfântă și a cerințelor ei care sunt atât de mari nici un om nu poate atinge perfecțiunea ei. Numai în Hristos putem avea neprihănirea legii. Adevărata tăiere împrejur înseamnă să-i slujești lui Dumnezeu în Spirit, să te bucuri în Hristos Isus, și să nu-ți pui deloc încrederea în lucrurile pământești. Filipeni 3:3.

³ Și mărturisesc iarăși încă odată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea. ⁴ Voi, cari voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.

"Iată!" exclamă cineva, "aceasta arată că legea este ceva ce trebuie evitat, pentru că Pavel spune că aceia care sunt tăiați împrejur trebuie să împlinească legea și el îi avertizează să nu se taie împrejur."

Nu te grăbi chiar așa, prietene. Studiază puțin mai atent textul. Observați exprimarea versetului 3 din King James Version (echivalent cu traducerea Cornilescu): "Este *dator* să împlinească toată Legea." Veți vedea că răul nu este legea, nici împlinirea legii, ci faptul de a fi dator legii. Nu este aceasta o diferență uriașă? Este un lucru bun să avem mâncare de mâncat și haine de îmbrăcat, dar este trist că suntem datori pentru aceste lucruri necesare. Și mai trist este să fii îndatorat pentru ele și cu toate acestea să-ți lipsească.

Un datornic este o persoană care datorează ceva. Cel care este dator legii datorează ceea ce legea pretinde, adică, neprihănirea. De aceea oricine este dator legii este sub blestem; pentru că este scris, "Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă." Galateni 3:10. Așa că a încerca să obții neprihănirea prin orice alt mijloc în afara credinței în Hristos înseamnă a atrage blestemul datoriei veșnice. El este veșnic îndatorat, pentru că nu are nimic cu care să plătească. Totuși faptul că el este dator legii - dator să împlinească întreaga lege - arată că s-ar cuveni ca el s-o împlinească pe toată. *Cum* s-o împlinească? "Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El." Ioan 6:29. Să înceteze a se mai încrede în el și să primească și să mărturisească pe Hristos în trupul său, și atunci neprihănirea legii va fi împlinită în el deoarece el nu ascultă de firea pământească, ci de Duhul.

⁵ Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii

Nu trece mai departe de acest verset fără a-l citi încă cel puțin odată, sau vei crede că el spune ceva ce de fapt nu spune. Și în timp ce-l citești, gândește-te la ceea ce deja ai învățat despre făgăduința Duhului.

Să nu crezi că acest verset învață că având Duhul noi trebuie să *așteptăm* neprihănirea. Cu nici un chip. Duhul *aduce* neprihănirea. "Duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii." Romani 8:10. "Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata." Ioan 16:8 Oricine primește Duhul primește convingerea păcatului și neprihănirea de a cărei lipsă Duhul ne convinge, și pe care numai Duhul o poate aduce.

Care este neprihănirea pe care o aduce Duhul? Este neprihănirea legii. Romani 8:14. Știm aceasta, pentru că "știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească." Romani 7:14.

Ce este atunci cu "nădejdea neprihănirii" pentru care *așteptăm* prin Duhul? Observați că nu spune că noi prin Duhul *sperăm să avem* neprihănire. Ci, noi *așteptăm* speranța neprihănirii prin credință, adică, speranța pe care ne-o dă faptul că avem neprihănirea. Să studiem succint și în detaliu această chestiune pentru a ne îmbogăți mintea:

(1) Duhul lui Dumnezeu este "Duhul Sfânt al făgăduinței" (trad. din eng.). Având Duhul suntem siguri de făgăduința lui Dumnezeu.

(2) Ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit datorită faptului că suntem copii ai lui Avraam este o moștenire. Duhul Sfânt este garanția acestei moșteniri până când proprietatea câștigată este răscumpărată și ne este dată. Efeseni 1:13,14.

(3) Această moștenire făgăduită este noul cer și noul pământ, în care locuiește neprihănirea. 2 Petru 3:13.

(4) Duhul aduce neprihănirea. El este reprezentantul lui Hristos, mijlocul prin care Hristos Însuș, care este neprihănirea noastră, vine pentru a locui în inimile noastre. Ioan 14:16-18.

(5) De aceea speranța pe care ne-o dă Duhul este speranța unei moșteniri în Împărăția lui Dumnezeu, pământul reînnoit.

(6) Neprihănirea pe care ne-o dă Duhul este neprihănirea legii lui Dumnezeu. Romani 8:4; 7:14. Prin Duhul ea este scrisă în inimile noastre în locul tablelor de piatră. 2 Corinteni 3:3.

(7) Esența acestei probleme este aceasta: Dacă, în loc de a crede că noi înșine suntem atât de puternici încât putem împlini legea, vom permite Duhului Sfânt să vină în noi pentru a fi umpluți cu neprihănirea legii, vom avea o speranță vie în noi. Speranța Duhului - speranța neprihănirii prin credință - nu are nici un element de incertitudine în ea. Este o asigurare de neclintit. În nimic altceva nu este vreo speranță. Cel care nu are "neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință" nu are nici o speranță. Numai Hristos în noi este "nădejdea slavei".

⁶ Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.

Tăierea împrejur nu poate face nimic, și nici netăierea. Numai credința, care lucrează prin dragoste, poate face totul. Această credință care lucrează prin dragoste se găsește numai în Isus Hristos.

Dar care este acel lucru despre care se vorbește cu intenția de a-l împlini? Nimic altceva decât legea lui Dumnezeu. Nici un om nu poate s-o împlinească, indiferent care ar fi starea sau condiția sa. Omul netăiat împrejur n-are nici o putere să țină legea, și tăierea împrejur n-are nici o putere pentru a-l ajuta s-o țină. Unul se poate lăuda cu tăierea împrejur, iar altul se poate lăuda cu netăierea împrejur; dar amândoi sunt la fel de orgolioși. Datorită principiului credinței lăudatul este exclus. Romani 3:27. Deoarece numai credința lui Hristos poate aduce neprihănirea legii, noi nu avem nici o șansă de a spune că am făcut ceva. "Totul lui Hristos îi dătoare." (trad. din eng.).

⁷ Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să nu ascultați de adevăr? ⁸ Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat. ⁹ Puțin aluat face să dospească toată plămădeala. ¹⁰ Eu, cu privire la voi, am, în Domnul, încrederea că nu gândiți altfel. Dar cel ce vă tulbură, va purta osânda, oricine ar fi el. ¹¹ Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus. ¹² Și, schilodească-se odată cei ce vă tulbură.

Legea lui Dumnezeu este adevărul (Psalm 119:142), și frații galateni au început prin ascultare față de ea. Ei reușiseră la început dar mai târziu au fost împiedicați în progresul lor. De ce? Pentru că n-au continuat prin credință, ci s-au bazat pe fapte. Ei s-au poticnit de piatra de poticnire. Perfecțiunea legii este în El, pentru că viața Sa este legea.

Crucea este și întotdeauna a fost un simbol al rușinii. A fi răstignit însemna a fi supus celei mai rușinoase morți. Apostolul spune că dacă el ar fi propovăduit tăierea împrejur (adică neprihănirea prin fapte),

“pricina de poticnire a crucii” ar fi dispărut. Galateni 5:11. Pricina de poticnire a crucii constă în faptul că, crucea este o mărturisire a neputinței omenești, a păcatului și a imposibilității de a face vreun lucru bun. A lua crucea lui Hristos înseamnă să depinzi cu totul numai de El pentru orice, și aceasta este cea mai mare înjosire a mândriei omenești. Oamenilor le place să-și imagineze că sunt independenți. Dar crucea să fie propovăduită, să se facă cunoscut că în om nu este nimic bun și că totul trebuie primit ca dar, și imediat cineva se va simți jignit.

13 Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. ¹⁴ Căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: “Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Cele doua capitole anterioare vorbesc despre robie, prizonierat. Înainte de venirea credinței noi suntem “închiși” sub păcat, datorită legii. Credința lui Hristos ne eliberează, dar în timp ce suntem eliberați, ni se dă avertizarea, “Du-te, și să nu mai păcătuiești.” Ioan 8:11. Noi am fost eliberați *din* păcat, nu suntem liberi să păcătuim. Cât de mulți greșesc aici!

Mulți oameni sinceri își închipuie că în Hristos suntem liberi să ignorăm și să sfidăm legea, uitând că încălcarea legii este păcat. 1 Ioan 3:4. A sluji cărnii înseamnă a păcătui, “fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Romani 8:7. Apostolul ne avertizează să nu folosim în mod greșit libertatea pe care ne-o dă Hristos și să ajungem din nou în robie încălcând legea. În schimb, noi ar trebui cu dragoste să ne slujim unul altuia, pentru că dragostea este împlinirea legii.

Hristos ne dă libertatea primei stăpâniri. Dar să ne aducem aminte că Hristos a dat stăpânirea omenirii, și că în Hristos toți sunt făcuți regi. Aceasta ne arată că singura ființă omenească asupra căreia orice creștin are dreptul să stăpânească este el însuși. Cel mai mare om din Împărăția lui Hristos este cel care își stăpânește propria sa fire.

Ca regi, noi ne găsim supușii printre ordinele inferioare ale ființelor create, printre lucruri, și în propriul nostru trup, dar nu printre oamenii de lângă noi. Noi trebuie să le slujim. Noi trebuie să avem gândul ce a fost în Hristos, “chipul lui Dumnezeu”, în timp ce era încă în curțile împărătești din ceruri, care l-a determinat să ia “un chip de rob.” Filipeni 2:5-7. Aceasta se mai poate vedea și din faptul că El a spălat picioarele ucenicilor, fiind deplin conștient că El era Stăpânul și Domnul lor și că El a venit de la Dumnezeu și că s-a dus la Dumnezeu. Vezi Ioan 13:3-13. Mai mult, când toți sfinții răscumpărați se arată în slavă, Hristos Însuși “se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească.” Luca 12:37.

Cea mai mare libertate se găsește în slujire - în slujirea oamenilor în numele lui Isus. Cel care face cel mai mare serviciu (nu cel mai mare după cum oamenii consideră, ci ceea ce ar putea fi privit ca fiind cel mai de jos) este cel mai mare. Noi învățăm aceasta de la Hristos care este Regele regilor și Domn al domnilor, deoarece El este slujitorul fiecăruia, slujind în lucruri pe care nimeni altcineva nu ar vrea sau nu ar putea să le facă. Slujitorii lui Dumnezeu sunt toți regi.

Dragostea împlinește Legea

Dragostea nu este un înlocuitor pentru ținerea legii, ci este desăvârșirea ei. “Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.” Romani 13:10. “Dacă zice cineva: “Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” 1 Ioan 4:20. Dacă un om își iubește vecinul, trebuie că el îl iubește pe Dumnezeu. “Dragostea este de la Dumnezeu”, pentru că “Dumnezeu este dragoste.” De aceea dragostea este viața lui Dumnezeu. Dacă această viață este în noi și nu este stânjenită în vreun fel, legea în mod normal va fi în noi, deoarece viața lui Dumnezeu este legea pentru întreaga creațiune. “Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.” 1 Ioan 3:16.

Dragostea este ferită de egoism

Deoarece dragostea înseamnă slujire, a face ceva pentru alții, este evident că dragostea nu se gândește la ea însăși. Cel care iubește nu are alt gând decât cum ar putea binecuvânta pe alții. Așa că citim: “Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău.” 1 Corinteni 13:4,5.

Tocmai în acest punct vital mulți greșesc. Fericiți sunt cei care și-au găsit greșeala și au ajuns la înțelegerea și practicarea dragostei adevărate. “Dragostea nu caută folosul său.” De aceea dragostea de sine nu este deloc dragoste, în adevăratul sens al cuvântului. Nu este decât un fals josnic. Și cu toate acestea în cele mai multe cazuri pe care lumea le numește dragoste de fapt nu este dragoste pentru altul, ci dragoste de sine.

Chiar aceea care ar trebui să fie cea mai înaltă formă de dragoste de pe pământ, dragostea care este folosită de Domnul ca o reprezentare a dragostei Sale pentru poporul Său, dragostea dintre soț și soție, este cel mai adesea egoism în locul dragostei adevărate. Chiar lăsând la o parte căsătoriile încheiate cu scopul de a obține bogăție sau poziție în societate, aproape în fiecare caz cei care se unesc prin căsătorie se gândesc mai mult la propria lor fericire decât la fericirea celuilalt. Adevărata fericire se regăsește în proporția în care există adevărata dragoste, lipsită de egoism. Aceasta este o lecție pe care lumea o învață cu greu, anume că adevărata fericire se găsește numai atunci când încetezi a o mai căuta și te decizi să lucrezi pentru fericirea altora.

“Dragostea nu va pieri niciodată”

Aici din nou găsim un test care ne arată că de obicei ceea ce numim dragoste nu este dragoste de fapt. Dragostea nu are sfârșit. Declarația este categorică: *niciodată*. Nu există nici o excepție și nu se îngăduie vreuna datorită împrejurărilor. Dragostea nu este afectată de împrejurări. Adesea auzim vorbindu-se despre dragostea cuiva care se răcește, dar aceasta nu se poate întâmpla cu dragostea adevărată. Dragostea adevărată este întotdeauna caldă, ea întotdeauna curge; nimic nu poate îngheța fântâna dragostei. Dragostea este absolut fără sfârșit și neschimbătoare, pur și simplu pentru că este viața lui Dumnezeu. Nu este nici o altă dragoste adevărată decât dragostea lui Dumnezeu, de aceea singura posibilitate ca dragostea să poată fi manifestată printre oameni este ca dragostea lui Dumnezeu să fie primită din plin în inimă prin Duhul Sfânt.

Uneori atunci când se face o declarație de dragoste, cel iubit întreabă, “De ce mă iubești?” Ca și cum cineva ar putea să găsească un motiv pentru dragoste! Dragostea este ea însăși motivul. Dacă îndrăgostitul poate spune cu precizie de ce-l iubește pe celălalt, chiar acest răspuns arată că el de fapt nu iubește. Orice ar putea el numi ca motiv pentru dragoste s-ar putea ca să dispară cândva, și atunci presupusa sa dragoste va dispărea. Dar “dragostea nu va pieri niciodată”. De aceea dragostea nu poate depinde de împrejurări. Așa că singurul răspuns care poate fi dat la această întrebare, de ce iubește cineva este “datorită” - datorită dragostei. Dragostea iubește, pur și simplu pentru că este dragoste. Dragostea este calitatea individului care iubește, și el iubește pentru că are dragoste, indiferent de caracterul obiectului dragostei sale.

Adevărul acesta îl vedem atunci când ne întoarcem la Dumnezeu, Fântâna dragostei. El este dragoste. Dar nu se poate da nici o explicație pentru existența Sa. Cea mai înaltă idee omenească despre dragoste este să iubești pentru că ești iubit, sau pentru că obiectul dragostei noastre este ușor de iubit. Dar Dumnezeu iubește pe cei care *nu* sunt ușor de iubit. El îi iubește pe cei care-L urăsc. “Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rățaciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri, trăind în răutate și pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit.” Tit 3:3-5. “Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?” “Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Matei 5:46,48.

“Dragostea nu face rău aproapelui.” Cuvântul “aproape” înseamnă oricine locuiește în apropiere. Dragostea, de aceea, se extinde către toți cei cu care vine în contact. Cel care iubește trebuie să iubească în mod necesar pe toți.

Deoarece dragostea nu face rău aproapelui, rezultă în mod evident că dragostea creștină (și în realitate nu este o altă adevărată dragoste, după cum am văzut) nu este de acord cu războaiele și luptele. Când soldații l-au întrebat pe Ioan Botezătorul ce să facă ca ucenici ai Mielului lui Dumnezeu către care el arăta, el a răspuns, “să nu storceți nimic de la nimeni prin amenințări.” Luca 3:14. (Sau în traducere engleză, *Nu folosiți violența împotriva nimănui*). O traducere alternativă redă răspunsul lui Ioan în felul următor, “Nu faceți pe nimeni să se teamă.” Războiul în care această poruncă ar fi aplicată ar fi un război foarte blând! Dacă o armată ar fi formată din creștini, adevărați urmași ai lui Hristos, atunci când ar veni în contact cu inamicii, în loc să-i împuște ei ar încerca să afle ce au nevoie și le-ar da ceea ce le lipsește. “Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi carbuni aprinși pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.” Romani 12:20,21.

¹⁵ Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.

¹⁶ Zic dar: umblați cărmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. ¹⁷ Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voți. ¹⁸ Dar dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți supt Lege.

Urmând sfaturile rele și depărtându-se de simplitatea credinței, galatenii se puneau sub blestem și în pericol de a ajunge în iad. Pentru că “limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei.” Iacov 3:6. Limba a distrus mai mult decât sabia, pentru că sabia n-ar fi niciodată scoasă dacă n-ar fi limba cea nestăpănită. Nici un om n-o poate supune, ci numai Dumnezeu. El a făcut-o în cazul galatenilor când gura lor era plină cu binecuvântări și laude; dar ce schimbare avusese loc! Ca rezultat al învățaturii primite de ei mai târziu, ei s-au coborât de la binecuvântări la certuri. În loc să vorbească pentru zidire, ei erau gata să se mănânce unul pe altul.

Atunci când sunt certuri și lupte în biserică, poți fi sigur că evanghelia a fost din păcate pervertită. Nimeni să nu se măgulească cu ortodoxia sa sau cu starea bună a credinței sale atâta timp cât are o dispoziție certărească sau poate fi provocat la ceartă. Neînțelegerile și luptele sunt semnele îndepărtării de credință, dacă acea persoană a avut vreodată credință. Pentru că “suntem socotiți neprihăniți, prin credință avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Romani 5:1. Noi nu suntem doar într-o stare de pace cu Dumnezeu, ci avem această pace cu El - pacea lui. Așa că această nouă învățătură care a dus la lupte și la situația de a se mânca unul pe altul cu limba focului nesfânt, nu a venit de la Dumnezeu, care-i chemase la evanghelie. Chiar numai un pas alături poate în cele din urmă duce la o mare depărtare. Două șine de tren pot părea a fi paralele, și totuși insesizabil ele se pot depărta una de alta până când ajung să meargă în direcții opuse. “Puțin aluat dospește întreaga plămădeală.” O eroare aparent minoră, indiferent care ar fi aceasta, poartă în ea sâmburele întregii răutăți. “Căci, cine păzește toată legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.” Iacov 2:10. Un singur principiu greșit la care se aderă va distruge întreaga viață și caracterul. Vulpile mici strică via.

¹⁹ Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, ²⁰ închinarea la idoli; vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, ²¹ pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Nu e o listă plăcută auzului, nu-i așa? Dar acestea nu sunt toate, pentru că apostolul adaugă, “și alte lucruri asemănătoare”. Sunt o mulțime de lucruri în această listă la care să te gândești, studiind-o în legătură cu afirmația că “cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” Compară această listă cu cea dată de Domnul în Marcu 7:21-23, ca fiind lucrurile ce vin dinăuntru, din inima omului. Ele aparțin omului prin natura lui. Compară amândouă aceste liste cu lista dată în Romani 1:28-32 unde sunt descrise lucrurile pe care le fac păgânii cărora nu le-a plăcut să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor. Acestea sunt lucrurile pe care le fac toți cei care nu-L cunosc pe Domnul.

Apoi compară aceste liste de păcate cu lista dată de apostolul Pavel în 2 Timotei 3:1-5 de lucruri ce vor fi făcute în zilele din urmă de către cei care au numai “o formă de evlavie.” Se va observa că toate aceste liste sunt în principiu la fel. Când oamenii renunță la adevărul evangheliei, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, ei cad în mod inevitabil sub puterea acestor păcate.

“Nu este nici o deosebire”

Nu e decât un singur fel de trup (1 Corinteni 15:39), deoarece toți locuitorii pământului sunt descendenții aceleiași perechi - Adam și Eva. “Printr-un singur om a intrat păcatul în lume” (Romani 5:12), astfel că orice păcat ar fi în lume, acesta este în firea fiecăruia. În planul de mântuire “nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.” Romani 10:12. Vezi de asemenea Romani 3:21-24. Nimeni de pe acest pământ nu se poate lăuda față de alții și n-are vreun drept de a disprețui pe altul datorită stării sale păcătoase, degradate. Văzând sau având cunoștința de viciile degradante ce se găsesc într-un om oarecare, în loc să ne facă să ne simțim mulțumiți cu moralitatea noastră superioară, ar trebui să ne umple de tristețe și rușine. Aceasta nu face decât să ne reamintească care este natura noastră omenească. Faptele pe care le face acel criminal, acel bețiv, sau acel depravat sunt pur și simplu faptele firii *noastre* pământești. Carnea fiecărui om nu are în ea înăși nimic altceva decât astfel de fapte rele cum sunt cele descrise mai sus.

Unele dintre faptele firii pământești sunt în general recunoscute ca fiind foarte rele sau, în orice caz, nedemne de respect; dar altele sunt în general considerate drept păcate scuzabile dacă nu chiar adevărate virtuți. Observați totuși cuvintele “și alte lucruri asemănătoare”, care ne arată că toate păcatele de pe această listă sunt în

esență identice. Scripturile ne spun că ura este crimă. “Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș.” 1 Ioan 3:15 Ba mai mult, mânia este de asemenea crimă, după cum a arătat Mântuitorul în Matei 5:21,22. Invidia, care este atât de răspândită, de asemenea include crima. Dar cine consideră că invidia este ceva păcătos? Până acum în loc de a fi considerată ca extrem de păcătoasă, este cultivată de întreaga noastră societate. Și totuși Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că aceasta este de același fel ca preacurvia, curvia, crima, și beția, și că cei care fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Nu este acesta un lucru înspăimântător?

Iubirea de sine, dorința de supremație, este sursa tuturor celorlalte păcate care sunt menționate. Acestea s-au dezvoltat devenind nenumarate crime. Groaznicele fapte ale firii pământești stau ascunse acolo unde mulți nici n-ar bănuși că sunt! Ele sunt oriunde este carnea omenească și se manifestă într-o formă sau alta oriunde firea pământească nu este răstignită. “Păcatul stă la ușă.”

Firea pământească și Duhul sunt în conflict

Firea pământească și Duhul lui Dumnezeu nu au nimic comun. Ele sunt “potrivnice una alteia”, adică, ele se împotrivesc una alteia ca doi dușmani, fiecare dintre ei așteptând ocazia de a-l zdrobi pe celălalt. Firea pământească este stricăciune. Ea nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu pentru că stricăciunea nu moștenește nestricăciunea. 1 Corinteni 15:50. Firea pământească nu poate fi transformată. Ea trebuie răstignită. “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, ceice sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.” Romani 8:7,8.

Aici este secretul căderii galatenilor și a necazului pe care atât de mulți îl descoperă în experiența lor creștină. Galatenii au început prin Duhul, dar au crezut că pot atinge perfecțiunea prin firea pământească (capitolul 3:3), un lucru la fel de imposibil ca și încercarea de a atinge stelele săpând în pământ. Atât de mulți oameni vor să facă ceea ce este drept; dar pentru că n-au cedat hotărât și în întregime Duhului, ei nu pot face ceea ce ei ar vrea. Duhul se luptă cu ei și are un control parțial asupra lor, sau uneori chiar i se cedează complet, și în felul acesta ajung să aibă o experiență bogată. Apoi Duhul este întristat, firea pământească apare, și ei par a fi persoane cu totul diferite. Ei sunt stăpâniți când și când de mintea Duhului și alteori de mintea firii pământești (Romani 8:6); și astfel, fiind cu mintea împărțită, ei sunt instabili în toate căile lor (Iacov 1:8). Aceasta este una dintre cele mai neplăcute situații în care ai putea fi.

Duhul și Legea

“Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți supt Lege.” Galateni 5:18. “Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pămîntesc, vîndut rob păcatului.” Romani 7:14. Firea pământească și Duhul sunt opuse; dar împotriva roadei Duhului “nu este lege.” Galateni 5:22,23. De aceea legea este împotriva faptelor firii pământești. Firea pământească “nu se supune Legii lui Dumnezeu.” Așa că cei care sunt firești nu pot să placă lui Dumnezeu ci sunt “supt lege.” Aceasta este o altă dovadă clară că a fi “supt lege” înseamnă a încălca legea. “Legea este duhovnicească.” De aceea toți cei care sunt conduși de Duhul sunt în deplină armonie cu legea, și deci nu sunt *sub* lege.

Aici vedem din nou că această controversă nu era dacă legea trebuie ținută, ci *cum* ar putea ea să fie împlinită. Galatenii erau rătăciți prin învățături măgulitoare că ei înșiși ar avea puterea s-o împlinească, în timp ce apostolul trimis de cer susținea neabătut că numai prin Duhul putea ea fi ținută. El a arătat aceasta din Scripturi, din povestea lui Avraam, și din experiența personală a galatenilor. Ei începuseră prin Duhul, și atâta timp cât continuaseră prin Duhul, ei alergaseră bine. Dar când s-au pus pe ei înșiși în locul Duhului, imediat au început să se arate fapte care erau cu totul contrare legii.

Duhul Sfânt este viața lui Dumnezeu; Dumnezeu este dragoste; dragostea este împlinirea legii; legea este duhovnicească. De aceea oricine vrea să fie duhovnicesc trebuie să accepte neprihănirea lui Dumnezeu care este “mărturisită” de lege dar care este obținută numai prin credința lui Isus Hristos. Oricine este condus de Duhul trebuie să țină legea, nu ca o condiție pentru primirea Duhului ci ca rezultat firesc.

Adesea întâlnim oameni care pretind a fi spirituali, atât de desăvârșit conduși de Duhul, încât ei nu au nevoie să țină legea. Ei admit că nu țin legea, dar spun că Duhul este Cel care-i călăuzește să facă astfel. De aceea, argumentează ei, nu poate fi păcat, chiar dacă încălcă legea. Astfel de oameni fac greșeala teribilă de a înlocui călăuzirea Duhului cu firea lor pământească. Ei au confundat firea pământească cu Duhul și s-au pus în locul lui Dumnezeu. A vorbi împotriva legii lui Dumnezeu înseamnă a vorbi împotriva Duhului. Ei sunt

îngrozitor de orbiți și ar trebui să se roage astfel, “Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” Psalm 119:18.

²² Rosta Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, ²³ blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

Primul rod al Duhului este dragostea, și “dragostea este împlinirea legii.” Bucuria și pacea sunt următoarele, deoarece, “suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. “ “Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Romani 5:1,11. Hristos a fost uns cu Duhul Sfânt (Fapte 10:38), sau, după cum se menționează în alt loc, “cu un untdelemn de bucurie” (Evrei 1:9). Slujirea lui Dumnezeu este o slujire plină de bucurie. Împărăția lui Dumnezeu este “neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” Romani 14:17. Cel care nu se bucură în nenorocire la fel ca și în prosperitate încă nu cunoaște pe Domnul așa cum ar trebui. Cuvintele lui Hristos conduc către deplina bucurie. Ioan 15:11.

Dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânarea poftelor - acestea trebuie să vină spontan din inima adevăratului urmaș al lui Hristos. Ele nu pot fi forțate. Dar ele nu se găsesc în mod normal în noi. Este normal ca noi să fim mândri și exasperați în loc de a fi blânzi și îndelung răbdători atunci când găsim împotrivire. Observați contrastul dintre faptele firii pământești și roada Duhului. Primele apar natural; de aceea, pentru ca să apară roada cea bună, noi trebuie să fim schimbați în creaturi cu totul noi. “Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui.” Luca 6:45. Bunătatea nu aparține prin natură nici unui om, ci ea se naște prin continua locuire a Duhului lui Hristos în acel om.

²⁴ Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.

“Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” Romani 6:6,7. “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuș pentru mine.” Galateni 2:20. Aceasta este experiența oricărui adevărat copil al lui Dumnezeu. “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă.” 2 Corinteni 5:17. El continuă să trăiască în trup, în ceea ce privește înfățișarea exterioară a vieții este la fel ca orice alt om; și totuși el este în Duhul și nu în firea pământească. Romani 8:9. El trăiește în trup o viață care nu este a firii pământești, și firea pământească nu are nici o putere asupra lui. Dar în ceea ce privește faptele ei, el este mort. “Trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.” Romani 8:10.

25 Dacă trăim în Duhul, să și umblăm prin Duhul. ²⁶ Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții.

Este oare exprimată aici vreo îndoială din partea lui Pavel cu privire la faptul că, creștinii trăiesc prin Duhul? Nici cea mai mică urmă! Nici măcar nu se face aluzie la vreo îndoială în privința acestui fapt! Deoarece trăim în Duhul, noi suntem obligați să cedăm Duhului. Numai prin puterea Duhului, același Duh care la început plutea peste fața adâncului și ordona haosul, poate trăi orice om. “Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viața.” Iov 33:4. Prin aceeași suflare au fost făcute cerurile. Psalm 33:6. Duhul lui Dumnezeu este viața universului. Duhul este prezența universală a lui Dumnezeu, în care “avem viața, mișcarea și ființa.” Fapte 17:28. Noi suntem dependenți de Duhul pentru viață; de aceea noi ar trebui să mergem în armonie cu, sau călăuziți de Duhul. Aceasta este “slujba cea plăcută.”

Ce viață minunată este prezentată aici! Să trăiești în trup ca și cum trupul ar fi duh. “Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.” “Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă.” 1 Corinteni 15:44,46. Noi avem acum trupul firesc. Trupul duhovnicesc toți adevărații urmași ai lui Hristos îl vor primi la înviere. Vezi 1 Corinteni 15:42-44. Totuși, în această viață, în trupul firesc, oamenii trebuie să fie duhovnicești - ca să trăiască exact așa cum vor trăi în viitorul trup duhovnicesc. “Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi.” Romani 8:9.

“Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh.” Ioan 3:6. Prin nașterea noastră naturală noi moștenim toate relele enumerate în acest capitol cinci din Galateni, “și alte lucruri asemănătoare cu acestea.” Noi suntem trupești. Stricăciunea ne stăpânește. Prin noua naștere noi moștenim plinătatea lui Dumnezeu, fiind făcuți “părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte.” 2 Petru 1:4. “Omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare” (Efeseni 4:22), este răstignit, sau părăsit,

“pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.” Romani 6:6.

Fiind în Duhul, călăuziți de Duhul, firea pământească cu poftele ei nu are mai multă putere asupra noastră decât dacă am fi cu adevărat morți în mormintele noastre. Deci, singur Duhul lui Dumnezeu este cel care mișcă corpul. Duhul folosește trupul ca un instrument al neprihănirii. Trupul este încă păcătos, încă plin de poftă, gata încă să se revolte împotriva Duhului; dar atâta timp cât *ne predăm voința* lui Dumnezeu, Duhul controlează firea pământească. Dacă șovăim, dacă în inimile noastre ne întoarcem în Egipt, sau dacă devenim încrezători în noi înșine și în felul acesta slăbim dependența noastră de Duhul, atunci din nou zidim lucrurile pe care le-am distrus, și devenim călcători ai legii. Vezi Galateni 2:18. *Dar aceasta nu trebuie să se întâmple*. Hristos are “putere asupra firii pământești” (trad. din eng.), și El și-a demonstrat abilitatea de a trăi o viață spirituală în trup omenesc.

Acesta este Cuvântul făcut trup, Dumnezeu în trup. Este descoperirea “dragostei lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” Efeseni 3:19. Atunci când suntem stăpâniți de acest spirit de dragoste și umilință, noi nu vom căuta să ne lăudăm, provocându-ne unul pe altul, invidiindu-ne. Toate lucrurile vor fi ale lui Dumnezeu, și fiecare va recunoaște aceasta astfel încât nimeni nu se va simți îndemnat să se laude față de altul.

Acest Duh de viață în Hristos - viața lui Hristos - este oferit fără plată tuturor. “Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” Apocalipsa 22:17. “Pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată.” 1 Ioan 1:2. “Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespun de mare!” 2 Corinteni 9:15.

GALATENI, CAPITOLUL 6

Strălucirea Crucii

Cititorii grăbiți sunt înclinați să creadă că există o despărțire a capitolelor 5 și 6, și că ultima parte se ocupă de aspectele practice ale vieții spirituale, în timp ce prima parte este dedicată teoriei doctrinare. Aceasta este o mare greșală.

Scopul acestei scrisori se poate vedea clar în porțiunea de la sfârșit. Scopul nu este de a alimenta controversa, ci de a o reduce la tăcere conducând cititorii către acea stare de totală predare de sine față de Duhul. Scopul pe care și-l propune este de a recupera pe cei care păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu încercând să-I slujească în felul lor neputincios, și să-i călăuzească către slujirea adevărată prin înnoirea Duhului. Toată această așa-zisă dispută din porțiunea precedentă a epistolei este pur și simplu dovada faptului că nu se poate scăpa de “faptele firii pământești”, care sunt păcat, decât prin “tăierea împrejur” a crucii lui Hristos - slujind lui Dumnezeu în Duh, și neîncrezându-ne deloc în firea noastră pământească.

1 Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, cari sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeței. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.

Atunci când oamenii se hotărăsc să pornească pe calea îndreptării de sine, mândria, lăudăroșenia, și spiritul critic duc la certuri deschise. Asta s-a întâmplat cu galatenii și așa va fi întotdeauna. Nu poate fi altfel. Fiecare are propria părere despre lege. Hotărându-se să fie îndreptățiți prin lege, el o reduce la nivelul minții sale astfel ca *el* să fie judecător. El nu poate rezista ispitei de a-și examina frații, și de asemenea pe sine însuși, pentru a vedea dacă ei se ridică la standardul lui. Dacă ochiul său critic descoperă pe cineva care nu se comportă conform regulilor sale, el imediat se repede pentru a-l pune la punct pe infractor. Cei care se îndreptățesc singuri se erijează în poziția de păzitori ai fratelui lor atât de mult încât îl îndepartează de ei pentru a nu se contamina prin prezența lui. Un contrast evident este între acest spirit, care este prea des întâlnit în biserică, și rugămintea cu care începe acest capitol. În loc de a vâna greșeli pentru a-i condamna, noi ar trebui să vânam păcătoși pentru a-i putea salva.

Dumnezeu a spus lui Cain, “Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pânđește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.” Geneza 4:7. Păcatul este o fiară înfometată, pândind în ascuns, urmărind fiecare ocazie pentru a sări asupra celui neglijent și a-l copleși. El pe noi ne vrea, dar nouă ni s-a dat putere să-l stăpânim. “Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor.” Romani 6:12. Totuși se poate întâmpla (nu este obligatoriu) ca și cei mai zeloși să fie covârșiți. “Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” 1 Ioan 2:1,2. Așa că, chiar dacă cineva s-ar împiedica, el trebuie să fie ajutat și nu împovărat și mai mult.

Domnul prezintă lucrarea sa prin exemplul păstorului care caută oaia rătăcită. Lucrarea evangheliei este o lucrare individuală. Chiar dacă datorită predicării evangheliei mii de oameni o primesc într-o singură zi ca rezultat al unei predici, succesul se datorează efectului asupra inimii fiecărui individ. Când predicatorul vorbind miilor de oameni se adresează fiecăruia personal, el face lucrarea lui Hristos. Așa că dacă un om cade în greșală, întărește-l lucrând cu un spirit umil. Timpul nici unui om nu este atât de prețios încât să considere că-l pierde atunci când este folosit pentru salvarea unei singure persoane. Unele dintre cele mai importante și mărețe adevăruri pe care le avem înregistrate ca fiind rostite de Hristos au fost adresate unei singure persoane. Cel care se îngrijește și ține la fiecare miel al turmei este un bun păstor. “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” 2 Corinteni 5:19. “El a purtat păcatele noastre în trupul Său.” 1 Petru 2:24. El nu a pus păcatele noastre asupra noastră, ci le-a luat pe toate asupra Sa. “Un răspuns blând potolește mânia.” Proverbe 15:1. Hristos vine la noi cu cuvinte blânde, pentru a ne câștiga, și nu ocărându-ne cu asprime. El ne cheamă să venim la El pentru a găsi odihna, pentru a schimba jugul amar al robiei și povara cea grea cu jugul Său și povara cea ușoară.

Toți creștinii sunt unul în Hristos, Reprezentantul Omului. De aceea “cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.” 1 Ioan 4:17. Hristos a fost în lumea aceasta un exemplu a ceea ce omul ar trebui să fie și ceea ce adevărații Săi urmași vor fi atunci când se vor consacra cu totul Lui. El spune ucenicilor Săi, “Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” Ioan 20:21. Pentru aceasta îi îmbracă El cu puterea Sa prin Duhul.

“Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:17. De aceea *noi* nu suntem trimiși să condamnăm, ci să salvăm. De aici vine porunca, “dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, ... să-l ridicăți.” Aceasta nu trebuie limitat numai la cei care sunt asociați cu noi în biserică. Noi suntem trimiși ca ambasadori pentru Hristos ca să implorăm oamenii să se împace cu Dumnezeu. 2 Corinteni 5:20. Nu există o poziție mai înaltă în cer și pe pământ decât cea de ambasador pentru Hristos, care este și poziția celui mai de jos și mai disprețuit suflet care este împăcat cu Dumnezeu.

“Voi, cari sunteți duhovnicești”

Numai astfel de oameni sunt chemați să ridice pe cei care greșesc. Nimeni alții n-o *pot* face. Însuși Duhul Sfânt trebuie să vorbească prin cei care mustră și admonestează. Lucrarea ce trebuie făcută este chiar lucrarea lui Hristos, și numai prin puterea Duhului poate cineva să-i fie Lui martor.

Dar nu ar fi atunci o mare îndrăzneală pentru oricine să se ducă să ridice pe un frate? Nu ar fi echivalent cu a pretinde că el însuși este spiritual?

Într-adevăr, să stai în locul lui Hristos în fața omului căzut nu este un lucru lipsit de importanță. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare să-și concentreze atenția asupra lui însuși: “Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” Principiul aici prezentat este calculat ca să producă o reînviore în biserică. De îndată ce un om cade într-o greșeală, datoria fiecăruia nu este ca imediat să spunem altcuiva despre el, și nici de a merge direct la cel căzut în greșeală, ci de a ne întreba, “Eu cum sunt? Este posibil ca vreo greșeală de-a mea să-l fi făcut să cadă? Sunt eu călăuzit de Duhul, ca să-l pot ajuta și ca să nu-l împing și mai departe pe drumul pe care a apucat-o?” Rezultatul unei asemenea atitudini ar fi o adevărată reformațiune în biserică, și s-ar putea ca până când aceștia, cei care aveau de gând să meargă să mustre, să ajungă în această stare recomandată, cel care căzuse să reușească să iasă singur din greșeala în care căzuse prin amăgirea diavolului.

Dând instrucțiuni pentru modul în care trebuie procedat cu cel care a căzut în greșeală (Matei 18:5-18), Mântuitorul a spus, “Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.” Versetul 18. Înseamnă aceasta că Dumnezeu se angajează să ratifice orice hotărâre pe care vreun grup de oameni, ce se numesc biserica Lui, ar lua-o? Bineînțeles că nu. Nimic din ceea ce se face pe pământ nu poate schimba planul lui Dumnezeu. Istoria de două mii de ani a bisericii așa cum o cunoaștem este plină de greșeli și erori, de preamărirea eului și de punere a omului în locul lui Dumnezeu.

Atunci ce a vrut să spună Hristos? El a vrut să spună exact ceea ce a spus. Învățăturile Sale ne arată că El a vrut să spună că biserica trebuie să fie spirituală, având o atitudine umilă, și că fiecare dintre cei care vorbesc ar trebui “să vorbească cuvintele lui Dumnezeu”. În inima și gura celui care are de-a face cu cel căzut în greșală nu trebuie să se găsească decât cuvintele lui Hristos. Când aceasta se întâmplă, rezultatul este (din moment ce cuvântul lui Dumnezeu este hotărât pentru totdeauna în cer) că orice este legat pe pământ trebuie în mod necesar să fie legat în cer. Dar aceasta nu se va întâmpla decât dacă Scripturile sunt urmate cu strictețe în literă și spirit.

² Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos.

“Legea lui Hristos” este împlinită purtând sarcinile unul altuia, deoarece legea vieții lui Hristos este de a purta sarcini. “Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui.” Oricine dorește să împlinească legea Lui trebuie să facă aceeași lucrare pentru cei răătăciți și căzuți.

“Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi... Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Evrei 2:17,18. El știe ce înseamnă a fi ispitit până la durere și El știe cum să obțină victoria. Deși El “n-a cunoscut nici un păcat”, El a fost făcut păcat pentru noi pentru ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El. 2 Corinteni 5:21. El a luat fiecare dintre păcatele noastre și le-a mărturisit ca și cum ar fi fost ale Lui.

Tot așa vine El la noi. În loc să ne ocărăscă pentru păcatul nostru, El își deschide inima în fața noastră și ne spune cum a suferit în același fel greutăți, durere, tristețe, și rușine. Astfel ne câștigă încrederea. Știind că El a trecut prin aceleași greutăți, că El s-a coborât până la limita cea mai de jos, suntem gata să-L ascultăm atunci când ne vorbește despre calea de scăpare. Noi știm că El vorbește din propria Sa experiență.

Deci cea mai mare parte a lucrării de salvare a păcătoșilor constă în a le arăta că suntem una cu ei. Prin mărturisirea propriilor greșeli salvăm pe alții. Omul care crede că nu are păcat nu este omul care să ajute pe cel păcătos. Dacă-i spui cuiva care este doborât în greșeala lui, “Cum de-ai putut face un asemenea lucru? Eu niciodată în viața mea n-am făcut așa ceva! Nu pot să înțeleg cum cineva care are cât de cât respect de sine ar putea face așa ceva”, mult mai bine ar fi să stai acasă. Dumnezeu a ales un fariseu, și *numai* unul, pentru a fi apostol. Și chiar el nu a fost trimis până când nu a recunoscut că este cel mai mare păcătos.

Este umilitor să mărturisești păcatul, dar calea mântuirii este calea crucii. Numai prin cruce Hristos a putut deveni Mântuitorul păcătoșilor. De aceea, dacă vrem să avem parte de bucuria Lui, trebuie împreună cu El să luăm crucea, disprețuind rușinea. Nu uitați acest lucru: Numai prin mărturisirea păcatelor noastre putem salva pe alții din păcatele lor. Numai astfel le putem arăta calea mântuirii; pentru că cel care își mărturisește păcatele este curățat de ele și astfel poate conduce pe alții la fântână.

³ Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur. ⁴ Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții.

Observați aceste cuvinte, “măcar că nu este nimic.” Nu se spune că n-ar trebui să ne credem ceva până când nu suntem ceva. Nu; este o afirmare a faptului că noi *nu suntem* nimic. Nu numai individul, ci chiar națiunile toate nu sunt nimic înaintea Domnului. Dacă vreodată ajungem să credem că suntem ceva, ne amăgim singuri. Și noi adesea ne înșelăm singuri și astfel aducem un prejudiciu lucrării Domnului.

Țineți minte “legea lui Hristos.” Deși El era totul, El “s-a golit” pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi împlinită. “Robul nu este mai mare decât Domnul său.” Ioan 13:16. Numai Dumnezeu este mare. “Orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea.” Psalm 39:5. Doar Dumnezeu are dreptate și fiecare om este mincinos. Când acceptăm acest fapt și trăim conștienți fiind de aceasta, suntem în poziția în care Duhul lui Dumnezeu ne poate umple, și atunci Dumnezeu poate lucra prin noi. “Omul fărădelegii” este cel care se înalță pe sine însuși. 2 Tesaloniceni 2:3,4. Copilul lui Dumnezeu este cel care este umil.

⁵ căci fiecare își va purta sarcina lui însuș

Este aceasta o contrazicere a versetului 2? Nicidecum. Când Scripturile ne spun să ne purtăm sarcinile unul altuia, nu trebuie să înțelegem că trebuie să ne aruncăm poverile unul altuia. Fiecare trebuie să arunce povara sa asupra Domnului. Psalm 55:22. El poartă poverile lumii întregi, nu în bloc, ci pentru fiecare în parte. Noi nu ne aruncăm poverile asupra Lui adunându-le în mâinile noastre, sau în mintea noastră, și împingându-le de la noi către cineva care este departe. Aceasta nu se poate întâmpla niciodată. Mulți au încercat să scape de povara păcatului, durerii, grijiilor și necazurilor dar au eșuat. Ei au avut senzația că acestea se rostogolesc înapoi pe capul lor mai grele ca niciodată până când aproape că au fost copleșiți de disperare. Unde este greșeala? Pur și simplu aceasta: Ei au considerat că Hristos este departe de ei, și au crezut că ei înșiși trebuie să construiască un pod peste prăpastie. Este imposibil. Omul care este “fără putere” nu-și poate arunca povara nici la o lungime de braț. Atâta timp cât îl ținem pe Domnul la distanță de un braț, povara ce ne epuizează nu ne dă răgaz pentru odihnă. Numai atunci când îl acceptăm și-l mărturisim pe El ca singurul nostru sprijin, viața noastră, Cel a Cărui putere face posibilă fiecare mișcare a noastră, și astfel mărturisim că nu suntem nimic și dispărem din cadru, numai atunci putem spune că am pus poverile noastre asupra lui Hristos. El știe ce să facă cu acestea. Și purtând jugul Lui, învățăm de la El cum să purtăm sarcinile altora.

Și atunci cum e cu purtatul propriilor noastre poveri? “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” Galateni 2:20. Eu sunt, și totuși nu eu, ci Hristos.

Acum am aflat secretul! Nu voi obosi pe altcineva cu povestea poverilor mele ci le voi purta singur; totuși nu eu, ci Hristos în mine. Sunt suficient de mulți oameni în lume care încă nu au învățat această lecție de la Hristos astfel ca orice copil al lui Dumnezeu să găsească întotdeauna de lucru în purtarea sarcinilor altora. Pe ale sale le va încredința Domnului. Nu este minunat că “Unul care este atotputernic” întotdeauna ne poartă poverile?

Această lecție o învățăm din viața lui Hristos. El a trăit pentru a face bine pentru că Dumnezeu era cu El. El a mângâiat pe cei care plâneau, a ajutat pe cei cu inima frântă, și a vindecat pe toți cei care erau asupriți de către diavolul. Nimeni dintre cei care au venit la El povestindu-și necazul sau durerea bolii ce o avea n-a fost alungat fără a găsi ușurare. “Ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: “El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat boalele noastre.”” Matei 8:17.

Și când noaptea trimitea mulțimile la caselor lor, El căuta muntele sau pădurea, pentru ca prin comuniunea cu Tatăl, prin care El trăia, să poată găsi noi provizii de viață și putere pentru propriul Său suflet. “Fiecare să-și cerceteze fapta lui.” “Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” 2 Corinteni 13:5. “În adevăr El a fost răstignit prin slăbiciune; dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel și noi suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu El față de voi.” Versetul 4. Deci dacă credința noastră dovedește că Hristos este în noi (și credința este dovada realității acestui fapt) ne bucurăm în noi înșine, și nu datorită unei alte persoane. Suntem fericiți în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, și bucuria noastră nu depinde de nici o altă persoană din lume. Chiar dacă toți ar cădea și ar fi descurajați, noi putem rezista, pentru că “totuși temelie tare a lui Dumnezeu” - Hristos - “stă nezguduită.” 2 Timotei 2:19.

De aceea nimeni dintre cei care se numesc creștini să nu fie mulțumit sprijinindu-se pe altcineva. El să fie, chiar dacă este cel mai slab dintre cei slabi, un purtător de poveri, un împreună lucrător cu Dumnezeu, în Hristos purtând în tăcere și fără să se plângă propriile sale poveri și de asemenea pe cele ale fratelui său. El poate descoperi unele dintre poverile fratelui său, care nu se plânge de ele, pentru a le purta, și celălalt va face la fel. Astfel că bucuria celui slab va fi, “Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit.”

6 Cine primește învățătură în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață.

Fără îndoială că aceasta se referă în primul rând la sprijinul material. Dacă cineva se consacră în întregime lucrării evangheliei, este clar că cele necesare traiului său trebuie să vină de la cei pe care-i învață. Dar aceasta nicidecum nu epuizează semnificația acestei porunci. Cel care primește învățătură din Cuvânt trebuie să împartă cu învățătorul “toate bunurile lui.” Ajutorul reciproc este tema acestui capitol. “Purtați-vă sarcinile unii altora.” Chiar învățătorul, care este ajutat de către cei pe care-i învață, trebuie să-și folosească banii pentru a ajuta pe alții. Hristos și apostolii, care nu au avut nimic al lor - pentru că Hristos a fost cel mai sărac dintre săraci, iar ucenicii au lăsat totul pentru a-L urma - totuși au dat săracilor din puținul lor. Vezi Ioan 13:29.

Când ucenicii i-au spus lui Isus să dea drumul mulțimilor flămânde pentru a-și cumpăra singuri de mâncare, El a spus, “N-au nevoie să plece, dați-le voi să mănânce.” Matei 14:16. El nu-și bătea joc de ei. El a spus exact ceea ce a vrut să spună. El știa că nu aveau nimic de dat oamenilor, dar *ei aveau tot atât de mult pe cât avea și El*. Ei n-au înțeles puterea cuvintelor Sale, așa că El Însuși a luat câteva pâini și le-a împărțit ucenicilor, și astfel ei au hrănit cu adevărat oamenii înfometați. Dar mesajul cuvintelor adresate lor era ca ei să facă tocmai ceea ce El făcuse. De câte ori lipsa noastră de credință în cuvântul lui Hristos ne-a împiedicat să facem binele și să împărțim cu alții ceea ce avem (Evrei 13:16), acestea fiind jertfele plăcute lui Dumnezeu.

După cum învățătorii nu împart numai Cuvântul ci de asemenea pun la dispoziția celorlalți mijloacele materiale disponibile, tot așa cei care primesc învățătura nu trebuie să-și limiteze ajutorul numai la sprijinul material. Este o greșeală să presupui că lucrătorii evangheliei nu au nevoie niciodată de reîmprospătare spirituală sau că ei nu pot s-o primească de la cel mai slab din turmă. Nimeni nu poate spune cât de mult sunt încurajați învățătorii de mărturiile de credință și bucurie în Domnul care vin de la cei care au auzit Cuvântul. Aceasta nu înseamnă doar că învățătorul vede că eforturile lui nu au fost în zadar. Mărturia s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce el a făcut. Dar mărturia plină de bucurie a unui suflet umil despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el va fi adeseori, prin învierea pe care o aduce învățătorului Cuvântului, mijlocul de întărire a sute de suflete.

7 Nu vă înșelați: “Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce samănă omul, aceea va și secera.⁸ Cine samănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine samănă în Duhul, va secera din duhul viața vecinică.

Aceasta este o declarație a unei stări de fapt care nu poate fi făcută mai clară oricât de multe alte cuvinte am folosi. Recolta, care este sfârșitul lumii, va descoperi dacă ceea ce s-a semănat a fost grâu sau neghină. “Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Deșteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă ploaie mântuire.” Osea 10:12. “Cine se încrede în inima lui este un nebun” (Proverbe 28:26); și la fel de nebun este cel care se încrede în alt om, după cum se poate vedea din versetul 13 al capitolului 10 din Osea. “Ați arat răul, ați secerat nelegiuirea, și ați mâncat rodul minciunii. Căci te-ai încrezut în carele tale de luptă, în numărul oamenilor tăi viteji.” “Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor”, (în eng., *care se încrede în brațul lui*), fie acesta brațul lui sau al altui om. “Binecuvântat să fie omul, care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul!” Ieremia 17:5,7.

Tot ceea ce rezistă acțiunii factorilor acestei lumi vine de la Duhul. Firea pământească este stricată și strică la rândul ei. Cel care-și consultă propriile plăceri, împlinind poftele trupului și ale minții, va secera stricăciune și moarte. “Dar Duhul vostru este viu din pricina neprihănirii” (Romani 8:10), și cel care ascultă numai de îndemnurile Duhului va secera slava veșnică. “Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.” Romani 8:13. Minunat! Dacă trăim murim; dacă murim, trăim! Aceasta este mărturia lui Isus: “Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.” Matei 16:25.

Aceasta nu înseamnă că viața prezentă este lipsită de bucurie. Nu înseamnă o continuă stare de privațiune și autopedepsire, lipsindu-ne de ceva ce dorim foarte mult pentru ca să obținem altceva în schimb mai târziu. Nu înseamnă că viața aceasta va fi o moarte lentă, o lungă și istovitoare agonie. Departe de asta. Aceasta este o imagine deformată și falsă a vieții creștine, viața care poate fi găsită numai în moarte. Nu; oricine vine la Hristos și bea din Duhul are în el “un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” Ioan 4:14. A lui este fericirea

veșnică acum. Bucuria lui este deplină în fiecare zi. El este săturat cu “belșugul casei Tale”, și bea din apa voinței personale a lui Dumnezeu. El are tot ceea ce dorește, pentru că tot ceea ce inima și trupul său cer este numai Dumnezeu în care este toată plinătatea. Odinioară el credea că “a văzut viața”, dar acum știe că atunci nu se uita decât în mormânt, în groapa stricăciunii. De abia acum începe el să trăiască cu adevărat, și bucuria noii vieți este “fără grii, și plină de slavă.” Așa că el cântă: -

“Nimeni altul decât Hristos poate da,
Nici un alt nume pe mine nu mă va salva;

Dragoste, și viața, și fericirea fără sfârșit,
Isus Domnul meu, în Tine am găsit.”

Un general iscusit întotdeauna încearcă să ocupe cele mai importante poziții. Așa că oriunde este vreo făgăduință bogată pentru cei credincioși, Satana încearcă s-o prezinte deformat pentru a o transforma într-o sursă de descurajare. Ca urmare, el a făcut pe mulți să creadă că aceste cuvinte, “Cine samănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea”, înseamnă că toată viața, chiar și după ce au fost născuți din Duhul, ei trebuie să sufere consecințele vieții lor păcătoase de mai înainte. Unii chiar au tras concluzia că și în veșnicie vor fi afectați de cicatricile vechilor păcate, spunând, “Eu nu pot spera să fiu ceea ce aș fi fost dacă n-aș fi păcătuit niciodată.”

Ce calomnie la adresa îndurării și răscumpărării lui Dumnezeu în Hristos Isus! Aceasta nu este libertatea pe care ne-o dă Hristos. Rugămintea adresată nouă este: “După cum odinioară v-ați făcut mădulările voastre roabe ale necurăției și fărâdelegii, așa că săvârșeați fărâdelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, “ca să ajungeți la sfințirea voastră!” Romani 6:19. Dar dacă cel care primește neprihănirea ar trebui întotdeauna să fie handicapat de obiceiurile sale rele de mai înainte, aceasta ar însemna că puterea neprihănirii este mai mică decât cea a păcatului. Dar harul lui Dumnezeu este tot atât de mare pe cât de mari sunt cerurile.

Să luăm de exemplu cazul unui om care pentru crime grave a fost condamnat la închisoare pe viață. După câțiva ani de detenție el este grațiat și eliberat. Mai târziu ne întâlnim cu el și vedem o ghiulea de tun în greutate de 25 de kg legată de piciorul lui cu un lanț enorm astfel încât el să se poată mișca doar cu cea mai mare greutate. “Ei, ce înseamnă asta?” întrebăm surprinși. “Nu ai fost eliberat?”

“O, ba da”, răspunde el, “sunt liber; dar trebuie să port această ghiulea și acest lanț după mine ca un semn al crimelor mele de mai înainte.”

Fiecare rugăciune inspirată de Duhul Sfânt este o făgăduință a lui Dumnezeu. Una dintre cele mai minunate este aceasta: “Nu-Ți aduce aminte de greșelile din tinerețea mea, nici de fărâdelegile mele; ci adu-Ți aminte de mine, după îndurarea Ta, pentru bunătatea ta, Doamne!” Psalm 25:7.

Când Dumnezeu iartă și uită păcatele noastre, El ne dă o astfel de putere pentru a scăpa de ele ca să fim ca și cum n-am fi păcătuit niciodată. Prin “făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe suntem făcuți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă.” 2 Petru 1:4. Omul a căzut împărtășindu-se din pomul cunoașterii binelui și răului. Evanghelia descoperă o astfel de răscumpărare din această cădere încât toate negrele noastre amintiri legate de păcat sunt șterse. Cei răscumpărați ajung să cunoască numai binele, ca Hristos, care “n-a cunoscut păcatul.”

Cei ce seamănă în firea pământească seceră putreziciune, după cum deja am dovedit-o în noi înșine. “Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi.” Romani 8:9. Duhul are putere să ne elibereze de păcatele firii pământești și de toate consecințele lor. Hristos a iubit “Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” Efeseni 5:25-27. “Prin rănile Lui suntem tămăduiți.” Amintirea păcatului, nu a păcatelor individuale, va dăinui veșnic numai în cicatricile din mâinile, picioarele și coasta lui Hristos. Acestea reprezintă sigiliul desăvârșitei noastre răscumpărări.

⁹ Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.

Este atât de ușor ca să obosim făcând binele atunci când nu privim la Isus. Ne place să luăm mici pauze deoarece continua facere de bine pare să fie mult prea obositoare. Dar aceasta se întâmplă numai atunci când nu am cunoscut pe deplin bucuria în Domnul, puterea care ne ferește de căderea în oboseală. “Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc.” Isaia 40:31.

Dar lucrul la care se face referință în mod special aici, după cum se poate vedea din context, nu este doar un îndemn de a rezista ispitelor în acest trup pe care îl avem ci de a veni în ajutorul altora. Din aceasta trebuie să învățăm o lecție de la Hristos, care “nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ.” Isaia 42:4. Cu toate că mulți dintre cei pe care El i-a vindecat nu au arătat niciodată nici cel mai mic semn de recunoștință, aceasta nu a avut nici o importanță pentru El. El a venit să facă bine și nu pentru a fi apreciat. De aceea, “dimineata, samănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune.” Ecleeziastul 11:6.

Noi nu putem ști cât de bogată va fi recolta, și nici care dintre semințe va răsări. Unele pot cădea pe marginea drumului și să fie mâncate de păsări înainte de a putea face rădăcină, altele pot cădea pe un pământ stâncos unde se ofilesc, iar altele pot cădea între spini unde sunt înecate. Dar un lucru este sigur, și acesta este că vom secera. Noi nu știm dacă semănătura de dimineață sau cea de seară va da rod, sau dacă amândouă vor fi la fel de rodnice; dar nu se poate ca amândouă să fie rele. Ori una ori alta s-ar putea să se dezvolte, iar dacă nu atunci amândouă pot fi bune.

Nu este aceasta suficient de încurajator pentru noi ca să nu obosim făcând binele? Pământul poate să pară sărac, și vremea nepotrivită. O recoltă poate părea foarte nepromițătoare, și putem fi ispitiți să credem că toată munca noastră a fost în zadar. Dar nu e așa! “Căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.” “De aceea, prea iubiiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.” 1 Corinteni 15:58.

¹⁰ Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.

În acest verset ne dăm seama că apostolul vorbește despre ajutor material, pentru că noi nu avem nevoie de o poruncă specială ca să predicăm Cuvântul celor care nu sunt la credință. Ei sunt cei cărora în mod special trebuie să le fie predicat. Dar există o tendință normală - spun normală, nu spirituală - de a limita acțiunile noastre de binefacere la cei despre care credem că le “merită.” Noi auzim deseori cuvintele “săraci care merită”. Dar nici unul dintre noi nu merită nici cea mai mică dintre binecuvântările lui Dumnezeu; și cu toate acestea El ni le dă fără întrerupere. “Dacă faceți bine celor care fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii fac așa. Și dacă dați cu împrumut aceluia dela cari nădăjduiți să luați înapoi, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să ia înapoi întocmai. Voi însă, iubiiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare, și veți fi fiii Celui Prea Înalt; căci El este bun și cu cei nemulțămitori și cu cei răi.” Luca 6:33-35.

Facerea de bine trebuie să fie considerată ca un privilegiu de care să ne bucurăm și nu ca o îndatorire plicticoasă ce trebuie să fie îndeplinită. Oamenii de obicei nu consideră lucrurile neplăcute ca fiind ocazii fericite. Nimeni nu spune că a avut ocazia să se rănească sau că a avut ocazia să piardă niște bani. Dimpotrivă, oamenii vorbesc despre ocazii de a câștiga niște bani sau despre ocazii când au scăpat din situații periculoase. Astfel trebuie și noi să privim facerea de bine îndreptată către cei nevoiași.

Dar ocaziile întotdeauna sunt căutate. Oamenii sunt încontinuu în căutarea de ocazii pentru câștig. Tot așa apostolul ne îndeamnă să *căutăm* ocaziile de a ajuta pe altcineva. Așa a făcut Hristos. El “care umbla din loc în loc, făcea bine.” El a călătorit prin toată țara, căutând ocazii de a face bine cuiva, și le-a găsit. El făcea binele, “pentru că Dumnezeu era cu El.” Numele Său este Emanuel, care înseamnă “Dumnezeu este cu noi.” Dar, după cum El este cu noi în toate zilele până la sfârșit, tot așa Dumnezeu este cu noi, făcând lucruri bune pentru noi, astfel ca și noi să putem face bine altora.

11 Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu însăș mâna mea!

Zelul care-l mistuia pe apostolul Pavel atunci când scria se vede din faptul că, contrar obiceiului său, el a apucat până și a scris epistola, sau o parte din epistolă, cu propria sa mână. Așa cum ne lasă să înțelegem în capitolul 4, apostolul suferea cu ochii. Aceasta îl împiedica foarte mult în munca sa, sau l-ar fi împiedicat dacă n-ar fi fost puterea lui Dumnezeu asupra lui. Întotdeauna trebuia să fie cineva pe lângă el ca să-l ajute. Unii au profitat de aceasta pentru a scrie scrisori bisericilor în numele lui Pavel, care au tulburat frații. Vezi 2 Tesaloniceni 2:2. Dar în 2 Tesaloniceni Pavel le-a spus cum să știe dacă o scrisoare era scrisă de el sau nu. Indiferent cine ar fi scris partea principală a scrisorii, *el* scria salutul de la început și semnătura cu propria sa mână. Cu toate acestea, atât de mare era urgența acestui caz încât este posibil ca el să fi scris întreaga epistolă cu propria sa mână.

¹² Toți ceice umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu sufere ei prigomire pentru crucea lui Hristos.

Noi nu-l putem înșela pe Dumnezeu, și nu are sens să ne înșelăm pe noi înșine sau pe alții. “Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” 1 Samuel 16:7. Tăierea împrejur în care “frații mincinoși” încercau să-i convingă pe galateni să se încreadă reprezenta îndreptățirea de sine în locul îndreptățirii prin credință. Ei aveau legea numai ca o “formă a îndreptățirii și a adevărului.” Cu faptele lor ei puteau să se laude în firea pământească, dar nu era decât un spectacol gratuit; nu era nici o urmă de relitate. Ei puteau să pară a fi îndreptățiți fără a suferi persecuția crucii lui Hristos.

¹³ Căci nici ei, cari au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea; ci voiesc doar ca voi să primiți tăierea împrejur, pentruca să se laude ei cu trupul vostru.

Ei într-adevăr nu țineau legea - nicidecum. Firea pământească se opune Duhului, și “ceice sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.” Dar ei își doreau convertiți la “credința noastră”, mulți oameni numindu-și astfel teoriile la care țin. Hristos a spus, “Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentrucă voi înconjurați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât voi înșivă.” Matei 23:15. Astfel de învățători se mândresc cu trupul “convertiților” lor. Dacă ei pot număra cât de mulți aparțin “denominației noastre”, cât de mult a fost “câștigat” anul trecut, se pot bucura cu adevărat. Numărul și aparențele sunt foarte importante pentru oameni dar ele nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu.

¹⁴ În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!

De ce să ne lăudăm cu crucea? Pentru că prin ea lumea este răstignită față de noi și noi față de lume. Epistola se încheie acolo unde începe, cu eliberarea din “acest veac rău.” Numai crucea este în stare să realizeze această eliberare. Crucea este simbolul umilirii. De aceea ne lăudăm cu ea.

Dumnezeu descoperit în Cruce

“Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui.” Ieremia 9:23.

De ce să nu se laude înțeleptul cu înțelepciunea lui? Deoarece atâta timp cât aceasta este înțelepciunea lui ea nu este decât nebunie. “Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 3:19. Nimeni n-are o înțelepciune cu care să se mândrească, pentru că propria sa înțelepciune este nebunie. Înțelepciunea care vine de la Dumnezeu ne conduce la umilință în loc să ne facă să ne simțim mândri.

Ce se poate spune despre tărie? “Orice faptură este ca iarba.” Isaia 40:6. “Orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea.” Psalm 39:5. “Da, o nimica sunt fiii omului! Minciună sunt fiii oamenilor! Puși în cumpănă toți laolaltă, ar fi mai ușori decât o suflare.” Dar “puterea este a lui Dumnezeu.” Psalm 62:9,11.

În ceea ce privește bogățiile, acestea sunt “nestatornice”. 1 Timotei 6:17. Omul “strânge la comori, și nu știe cine le va lua.” Psalm 39:6. “Bogăția își face aripi, și, ca vulturul, își ia sborul spre ceruri.” Proverbe 23:5. Numai în Hristos se găsesc bogății veșnice și de nepătruns.

În consecință omul nu are absolut nimic cu care să se laude. Ce mai rămâne omului dacă nu are deloc bogăție, nici un pic de înțelepciune, și absolut nici o putere? Tot ceea ce omul este sau are vine de la Domnul. De aceea singurul lucru care-i rămâne celui care se laudă să se laude în Domnul. 1 Corinteni 1:31.

Acum să punem acest text alături de Galateni 6:14. Același Duh le-a inspirat pe amândouă, așa că nu este nici o contradicție între ele. Un text spune că noi nu trebuie să ne lăudăm decât cu cunoașterea Domnului. Celălalt spune că nu există nimic cu care să ne putem lăuda în afara crucii Domnului nostru Isus Hristos. Concluzia, în consecință, este că în cruce găsim cunoașterea despre Dumnezeu. Cunoașterea de Dumnezeu este viața veșnică, și nu este nici o altă viață decât prin crucea lui Hristos. Așa că din nou vedem cât se poate de clar că tot ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este descoperit prin cruce. În afara crucii, nu există cunoaștere de Dumnezeu.

Crucea, după cum cele de mai înainte ne arată din nou, se vede în întreaga creațiune. Puterea veșnică și divinitatea lui Dumnezeu, tot ce se poate cunoaște despre El, se descoperă în lucrurile pe care El le-a făcut. Din slăbiciune Dumnezeu face putere. El salvează oameni prin moarte, astfel că și cei morți se pot odihni având speranță. Nimeni nu poate fi atât de sărac, atât de slab și păcătos, atât de stricat și disprețuit, încât să nu se poată

lăuda cu crucea. Crucea îl ia de acolo de unde este el, pentru că este un simbol al rușinii și degradării. Ea descoperă puterea lui Dumnezeu în el, și acesta este un motiv pentru laude veșnice.

Crucea răstignește

Crucea ne desparte de lume. Slăvită fie ea! pentru că după aceea ea ne unește cu Dumnezeu, deoarece prietenia lumii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. “Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” Iacov 4:4. Prin crucea sa Hristos a înlăturat vrăjmășia. Efeseni 2:15,16. “Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” 1 Ioan 2:17. Atunci să lăsăm lumea să se ducă.

“Du-te, du-te, fiecare plăcere lumească,
Isus este al meu;
Rupe orice legătură dureroasă,
Isus este al meu.
Întunecat este pustiu;
Pământul nu oferă nici un loc de odihnă;
Numai Isus poate binecuvânta;
Isus este al meu.”

Isus a spus, “Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Ioan 12:32. El a spus aceasta arătând de ce moarte avea să moară, adică moartea de cruce. “S-a smerit” până la moarte, “și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume.” Filipeni 2:8,9.

Prin moarte s-a înălțat El la dreapta lui Dumnezeu în ceruri. Crucea a fost cea care l-a înălțat de pe pământ la cer. De aceea numai crucea ne oferă motiv de laudă, și deci este singurul lucru cu care să ne lăudăm. Crucea, care simbolizează batjocura și rușinea în ochii lumii, ne ridică din această lume și ne așează împreună cu Hristos în locurile cerești. Puterea prin care ea face aceasta este “puterea care lucrează în noi”, puterea care susține și lucrează în toate lucrurile din univers.

¹⁵ Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă.

Mântuirea nu vine de la om, indiferent care ar fi starea sau condiția sa, sau orice ar face el. Atunci când nu este tăiat împrejur el este pierdut. Dacă este tăiat împrejur, prin aceasta el nu se apropie mai mult de mântuire. Numai crucea are putere să mântuiască. Singurul lucru important este a fi o nouă făptură, sau, după cum este exprimat în Revised Standard Version, “o nouă creație.” “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o nouă creație” (2 Corinteni 5:17); și numai prin moarte putem noi să fim una cu El. Vezi Romani 6:3.

“Nimic de adus eu n-am cu mine;
Ci doar de-a Ta cruce eu mă voi ține.”

Crucea ne face noi făpturi. Aici găsim din nou un motiv de a ne lăuda cu ea. Când creațiunea a ieșit din mâna lui Dumnezeu la început, “stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie, și ...toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” Iov 38:7.

Semnul Crucii

Să adunăm toate ideile desprinse din textele pe care le-am citit: (1) Crucea lui Hristos este singurul lucru cu care să ne lăudăm, (2) cine se laudă trebuie să se laude numai cu cunoașterea lui Dumnezeu, (3) Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale acestei lumi pentru a răsturna pe cele tari pentru ca nimeni să nu se laude decât în El, și (4) Dumnezeu este descoperit prin lucrurile pe care le-a făcut. Creațiunea, care descoperă puterea lui Dumnezeu, prezintă și crucea, deoarece crucea lui Hristos este puterea lui Dumnezeu și Dumnezeu se face cunoscut prin ea.

Cu ce rămânem noi? Cu aceasta: Că puterea de care a fost nevoie pentru a crea lumea și toate lucrurile care sunt în ea, puterea prin care există toate lucrurile, este puterea care îi salvează pe cei care se încred în ea. Aceasta este puterea crucii.

Deci puterea crucii, singurul mijloc prin care avem mântuirea, este puterea care creează și continuă să lucreze în toată creațiunea. Dar când Dumnezeu creează un lucru el este "foarte bun". Așa că în Hristos, în crucea Lui, suntem "o făptură nouă". "Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele." Efeseni 2:10. Prin cruce se produce această nouă creație, pentru că puterea ei este puterea prin care "la început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul." Aceasta este puterea care împiedică distrugerea totală a pământului din cauza blestemului, puterea care a făcut anotimpurile, timpul de semănat și cel de secerat, și care la sfârșit va reînnoi fața pământului. "Se va acoperi cu flori, și va sări de bucurie, cu cântece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru." Isaia 35:2.

"Mari sunt lucrările Domnului, cercetate de toți ceice le iubesc. Strălucire și măreție este lucrarea Lui, și dreptatea Lui ține în veci. El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui, Domnul este îndurător și milostiv." Psalm 111:2-4.

Aici putem vedea cum minunatele lucrări ale lui Dumnezeu descoperă neprihănirea Sa, și de asemenea îndurarea și mila Sa. Aceasta este o altă dovadă că lucrările Lui descoperă crucea lui Hristos în care o infinită dragoste și milă sunt concentrate.

Dar "El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui"; sau, "El a făcut un memorial al minunatelor sale lucrări." De ce vrea El ca oamenii să-și amintească și să facă cunoscute mărețiile Sale lucrări? Pentru ca ei să nu uite și să se încreadă în mântuirea Lui. El ar vrea ca oamenii să mediteze continuu asupra lucrărilor Sale pentru a cunoaște puterea crucii. Așa că atunci când Dumnezeu a făcut cerurile și pământul și toată mulțimea stelelor în șase zile, "în ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse." Geneza 2;2,3.

Crucea este mijlocul prin care-L cunoaștem pe Dumnezeu deoarece ea ne arată puterea Sa de Creator. Prin cruce noi suntem răstigniți față de lume și lumea față de noi. Prin cruce suntem sfințiți. Sfințirea este lucrarea lui Dumnezeu, și nu a omului. Numai puterea Sa divină poate realiza marea lucrare. La început Dumnezeu a sfințit Sabatul ca o încununare a lucrării Sale creative, dovada faptului că lucrarea Sa era încheiată, sigiliul perfecțiunii. De aceea El spune, "Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru că să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc." Ezechiel 20:12.

Deci vedem că Sabatul, ziua a șaptea, este adevăratul semn al crucii. Este memorialul creațiunii, și răscumpărarea este creație, creație prin cruce. În cruce găsim lucrările absolute și desăvârșite ale lui Dumnezeu și suntem îmbrăcați cu ele. A fi răstignit împreună cu Hristos înseamnă totala predare a eului nostru, admitând că noi nu suntem nimic, și încrezându-ne cu totul în Hristos. În El găsim odihna. În El găsim Sabatul. Crucea ne călăuzește înapoi către ceea "ce era de la început." Odihna în ziua a șaptea a săptămânii nu este decât simbolul ce arată că în lucrările desăvârșite ale lui Dumnezeu, așa cum se văd ele în creațiune, în cruce, noi găsim odihna pentru sufletele noastre obosite de păcat.

Crucea înseamnă moarte, dar ea înseamnă și începutul vieții. În rănile lui Hristos este vindecare, binecuvântare în blestemul pe care El l-a purtat, viață în moartea pe care a suferit-o. Cine îndrăznește să spună că se încrede în Hristos pentru viața veșnică dacă el nu îndrăznește să se încreadă în El pentru câțiva ani sau câteva luni sau zile din viața sa pe acest pământ?

Acum spuneți încă odată, și spuneți-o din toată inima: "Fie ca niciodată să nu mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea a fost răstignită față de mine, și eu față de lume." Dacă poți spune asta cu adevărat, vei constata că necazurile și suferințele sunt atât de ușoare încât te poți lăuda cu ele.

Măreția Crucii

Prin cruce există toate lucrurile. Prin El toate lucrurile se țin, și El nu există altfel decât în postura de Cel răstignit. Dacă n-ar fi crucea, starea generală ar fi o moarte universală. Nici un om n-ar putea să respire, nici o plantă n-ar putea să crească, nici o rază de lumină n-ar putea străluci din cer dacă n-ar fi fost crucea.

Cerurile vestesc slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. Psalm 19:1. Acestea sunt unele dintre lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu. Nici o pană nu poate descrie și nici o pensulă nu poate înfățișa minunăția cerurilor. Aceasta rezultă din ceea ce deja am aflat, și anume că puterea lui Dumnezeu se vede în lucrurile făcute, și că puterea lui Dumnezeu este crucea.

Slava lui Dumnezeu este puterea Sa, pentru că "nemărginita mărire a puterii Sale" se vede în învierea lui Isus Hristos din morți. Efeseni 1:19,20. "Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui." Romani 6:4. Datorită morții pe care a suferit-o, Isus a fost încununat cu slavă și cinste. Evrei 2:9.

Astfel vedem că măreția nenumăratelor stele, cu diversele lor culori, măreția curcubeului, măreția norilor aurii de apusul soarelui, măreția mării și a câmpurilor în floare și a pajiștilor verzi, măreția primăverii și a lanurilor coapte, măreția bobocului ce se deschide și a fructului desăvârșit, toată măreția lui Hristos în cer, ca și măreția ce va fi descoperită în sfinții Săi când aceștia “vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Matei 13:43), este măreția crucii. Cum ne-am putea vreodată lăuda cu altceva?

16 Și peste toți ceice vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!

Legea măreției! Ce lege minunată avem de urmat! Sunt menționate aici două clase? Nu, aceasta este imposibil, deoarece epistola a fost dedicată scopului de a arăta că toți sunt una în Hristos Isus.

“Căci cei tăiați împrejur suntem noi, cari slujim lui Dumnezeu; prin Duhul lui Dumnezeu, cari ne lăudăm în Hristos Isus, și cari nu ne punem încrederea în lucrurile pământești.” Filipeni 3:3. Această tăiere împrejur face ca noi *toți* să fim incluși în adevărul Israel al lui Dumnezeu, deoarece aceasta reprezintă victoria asupra păcatului, și “Israel” înseamnă biruitor. Noi nu mai suntem “fără drept de cetățenie în Israel”, “nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.” Efeseni 2:12,19,20. Așa că ne vom alătura mulțimii care va veni “dela răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor.”

17 De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu.

18 Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru. Amin.

Cuvântul grecesc pentru “semnele” este pluralul lui “stigma”, pe care l-am inclus în limbajul nostru. Acesta simbolizează rușinea și disprețul tot așa cum în vechime era folosit pentru a denumi un semn întipărit pe corpul unui vinovat, sau al unui sclav fugar recapturat, pentru a se ști cui aparține el.

Tot așa sunt și semnele crucii lui Hristos. Semnele crucii erau pe trupul lui Pavel. El fusese răstignit cu Hristos, și avea asupra sa urmele cuielor. Ele erau întipărite în trupul său. Ele îl marcau ca slujitor, robul Domnului Isus. Nimeni, deci, să nu-l mai necăjească; el nu era slujitorul oamenilor. El datora supunere numai lui Hristos, care-l cumpărase. Nimeni să nu caute să slujească omului sau firii pământești, deoarece Isus a pus asupra lui semnul Său și el nu poate sluji nimănui altcuiva. Mai mult, oamenii să fie atenți la felul în care caută să se amestece în libertatea pe care el o are în Hristos sau la felul în care îl tratează, deoarece Stăpânul cu siguranță îi va apăra pe ai Lui.

Ai tu aceste semne? Atunci te poți lăuda cu ele, deoarece o astfel de laudă nu este zadarnică și nu te va duce la mândrie.

Ce măreață este crucea! Toată măreția cerului este concentrată în acest obiect disprețuit. Nu în cruce ca obiect, ci în ea însăși. Lumea nu consideră că este măreață. Dar lumea nici nu l-a cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu; și nu cunoaște pe Duhul Sfânt, pentru că nu poate să-L vadă. Fie ca Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru a vedea măreția ei pentru ca astfel să putem evalua lucrurile la adevărata lor valoare. Fie ca să ne dăm consimțământul pentru a fi răstigniți cu Hristos și astfel crucea să ne înalțe. În crucea lui Hristos este mântuire. În ea este puterea lui Dumnezeu pentru a ne împiedica să cădem, deoarece ea ne ridică de pe pământ la cer. În cruce este o nouă creație despre care Însuși Dumnezeu spune că este “foarte bună”. În ea se regăsește toată slava Tatălui și măreția veșniciei. De aceea Dumnezeu să ne ferească să ne lăudăm cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de noi, și noi față de lume.

“Cu crucea lui Hristos eu mă laud,
Înălțându-se deasupra ruinii timpului;
Toată lumina istoriei sfinte
Se adună în jurul sublimului ei cap.”

De aceea -

“Pentru că eu, cel neputincios și pierdut
Am iertarea prin numele și Cuvântul Său;
Să fiu ferit de a mă lăuda
Decât cu crucea lui Hristos, Domnul meu.”

“Oriunde aş merge eu voi spune
Poveste crucii, povestea crucii;
Cu nimic altceva sufletul meu nu se va lăuda
Decât cu crucea, decât cu crucea;
Şi aceasta va fi întotdeauna subiectul meu
În timpurile veşniciei
Că Isus a gustat moartea pentru mine
Pe cruce, pe cruce.”

THE GLAD TIDINGS

Mesajul inspirat către Galateni

Epistola lui Pavel către galateni, ca nici o altă carte din Noul Testament, pulsează de viață ca o inimă bătând datorită importantului mesaj al mântuirii numai prin credință. Aici se descoperă cel mai bine personalitatea dinamică și întreprinzătoare a apostolului. Epistola este într-un crescendo de exprimare pasionată rostogolindu-se din inimă ca un torent de munte. De data aceasta nici un secretar nu a transcris cu răbdare dictarea elaborată cu grijă de Pavel: urgența nevoii galatenilor l-a împins pe apostol să trimită în grabă această epistolă scrisă cu propria sa mână tremurândă.

Flacăra arzând în inima lui Pavel a aprins un foc în alte inimi de-a lungul mileniilor ori de câte ori epistola către galateni a fost studiată cu seriozitate. Timpul n-a putut stinge flacăra ei. Ea a produs scânteia care a devenit Marea Reformațiune Protestantă a sec.XVI; prin intermediul comentariului lui Luther aceeași flacăra a traversat veacurile luminând Anglia prin marea reînviore a lui Wesley.

Într-o după-amiază întunecoasă din 1882, tânărul Ellet J. Waggoner se afla într-un cort din Healdsburg, California, unde se predica evanghelia, ascultând o predică plictisitoare. Deodată el a fost luminat de o scipire a realității crucii lui Hristos ca adevăr prezent. Acesta a fost pentru el începutul unei vieți de studiu al Epistolei către Galateni. Predicile și scrierile care au rezultat au mișcat mii de oameni și ele ne vorbesc și nouă astăzi în anii de sfârșit ai secolului XX cu simplitate și elocvență. Waggoner a prins spiritul Epistolei către Galateni așa cum puțini (dacă a existat vreunul) comentatori au reușit s-o facă.

În varianta modernă republicată în diferite ediții, această carte a aprins deja focul reînviorei spirituale personale în Australia, Africa, Europa și America de Nord.